

РОБЪРТ БИЙТИ СЕРАФИНА И ЧЕРНИЯТ ПЛАЩ

Част 1 от „Серафина“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2017

chitanka.info

*На жена ми Дженифър, която ми
помогна да оформя тази история от
самото начало, и на момичетата ни —
Камий, Женевиер и Елизабет, които
винаги ще бъдат нашата първа
и най-важна публика*

Имението „Билтмор“, Ашвил, Северна Каролина, 1899 г.

Серафина отвори очи и огледа тъмната работилница за плъхове, сглупили достатъчно, че да дойдат на нейна територия, докато спи. Знаеше, че са там, отвъд нощния ѝ периметър, скрити в пукнатините и сенките на просторното мазе; дебнеха да отмъкнат всичко, до което успеят да се доберат в кухните и складовете на голямата къща. Прекарала бе по-голямата част от деня, дремейки в любимите си потайни кътчета, но ето тук, свита на стария дюшек, зад ръждясалия бойлер в работилницата, Серафина се чувстваше най-вече у дома си. В безопасност. Чукове, гаечни ключове и всевъзможни други инструменти висяха от грубо изработените дъски на тавана и познатата миризма на машинно масло изпълваше въздуха. Когато се огледа и се послуша в мрака, който протягаше ръце към нея, първата ѝ мисъл бе, че е добра нощ за лов.

Баща ѝ бе работил по строежа на имението „Билтмор“^[1] преди години и оттогава живееше незаконно в мазето. Спеше на койката, която тайно си бе сглобил зад лавиците с провизии. Въглени блещукаха в стария метален варел, над който преди няколко часа бе приготвил вечерята им — пилешко с каша. Бяха се сгушили един до друг над огъня, докато ядяха, за да се стоплят. Както обикновено Серафина изяде пилето, но не пипна кашата.

— Изяж си вечерята — изръмжа баща ѝ.

— Направих го — отвърна тя и остави полупразната си алуминиева чиния.

— Цялата вечеря — настоя той и бутна чинията към нея, — или никога няма да пораснеш повече от прасенце.

Когато искаше да я ядоса, татко ѝ обичаше да я сравнява с хилаво бебе прасенце. Мислеше си, че тя ще се вбеси толкова, че ще изгълта цялата тази отвратителна каша против волята си, но никога не се получаваше. Вече не.

— Изяж си кашата, малко прасенце — опита се отново да я подкокороса.

— Няма да изям кашата, тате — усмихна се Серафина леко, — независимо колко пъти ми я буташ под носа.

— Това е просто стрита царевица — тросна се той и побутна с пръчка огъня, за да намести съчките и цепениците така, както искаше да застанат. — Всички на този пуст свят обичат царевица... освен теб.

— Тате, знаеш, че стомахът ми не може да смели нищо зелено и жълто на цвят или противно наглед като кашата, тъй че спри да ми викаш.

— Това не е викане и ти го знаеш — отвърна ѝ и бутна пръчката си в огъня, — но ще си изядеш вечерята.

— Изядох всичко, което ставаше за ядене — заяви тя решително и спорът приключи.

Съвсем скоро забравиха напълно за кашата и заговориха за друго.

Серафина се усмихна вътрешно, като се замисли за вечерите с баща си. Не можеше да си представи нещо по-хубаво на този свят — освен може би спането на перваза на някой от малките, огрени от слънцето прозорци в мазето — от една добродушна кавга с нейния татко.

За да не го събуди, се надигна внимателно от дюшека, мина по неравния каменен под на работилницата и се шмугна във виещия се коридор. Клепачите ѝ все още тежаха от съня и трябваше да разтърси ръце и крака, за да се събуди, но изпитваше силно вълнение. Изпълваше я сладостно-мъчително чувство. Започваше чисто нова нощ!

Усещаше как мускулите и сетивата ѝ се пробуждат, сякаш бе сова, която разперва криле и наостря нокти, преди да отлети и да се отдаде на своя призракен лов.

Движеше се тихо в мрака, покрай пералните помещения, килерите и кухните. През деня мазето бе претърпкано с прислужници, но сега помещенията бяха празни и тъмни, точно каквито ги харесваше. Знаеше, че семейство Вандербилт и многобройните им гости спят на втория и третия етаж над нея, но тук бе тихо. Обичаше да обикаля из безкрайните коридори и сенчестите хранилища. Познаваше на допир и по усет, по играта на отблясъка и сенките, всяко кътче и всяка пролука. В тъмните часове на нощта това бе нейното, само нейното царство.

Над главата ѝ се разнесе слабо шумолене. Нощта бързо встъпваше в своите права.

Серафина застина на място. Ослуша се.

Драскане на лапички по голия под. През две врати от мястото ѝ. Приплъзна се покрай стената.

Когато звуците спряха, тя също спря. Щом се подновиха, и тя направи няколко крачки. Овладеяла бе тази техника още на седем години: *движи се, когато те се движат, спирай, когато и те спират.*

Сега вече чуваше дишането на създанията, дращенето на ноктите им по камъните, опашките, които влачеха по пода. Усети познатото потрепване в пръстите си, напрежението в мускулите на краката си.

Промуши се през откrehнатата врата на един склад и ги видя в мрака — два едри плъха, покрити с мръсна кафява козина, се измъкваха от водосточната тръба в пода. Пришълците очевидно бяха новаци: тършуваха глупаво за хлебарки, вместо да ближат яйчения крем от пресните пасти в стаите надолу по коридора.

Без да издава звук, без дори да размърдва въздуха, Серафина направи крачка към плъховете. Втренчила бе поглед в тях. Ушите ѝ долавяха и най-малкия звук, който издаваха гадинките. Можеше дори да надуши отвратителната воня на клоака, която се носеше от тях. А те продължаваха да си вършат гадната, миризлива работа, без да я забелязват.

Спря само на няколко крачки от плячката си, скрита в гъстата сянка, готова да се хвърли напред всеки момент. Как обичаше този миг преди самия скок! Залюля се съвсем леко напред и назад, докато избираше подходящия ъгъл за атака. И после се метна напред. С едно мълниеносно движение сграбчи с голи ръце и двата пиццаци, гърчеци се плъха.

— Паднахте ли ми, гадни твари! — изсъска.

Обхванатият от ужас по-малък плъх се извиваше отчаяно в опит да се измъкне, но по-големият се обърна и я ухапа по ръката.

— Без такива номера! — извика момичето и стисна плъха за шията.

Гадинките яростно се съпротивляваха, но Серафина ги държеше здраво и нямаше начин да ги пусне. Отнело ѝ бе доста време, за да научи този урок като по-малка, но вече знаеше, че хванеш ли плъхове, трябва да държиш и да стискаш, независимо какво се случва. Дори когато впиват в кожата ти мъничките си нокти или увиват около ръката ти люспестите си, змиеподобни опашки.

Най-накрая, след няколко секунди яростна борба, уморените плъхове осъзнаха, че не могат да ѝ избягат. Застинаха и се втреничиха в нея с черните си мънистени очички. Нослетата им шаваха, а дългите им палави мустачки вибрираха от страх. Плъхът, който я бе ухапал, обвини дългата си люспеста опашка два пъти около ръката ѝ — явно търсеше ново предимство, което би му помогнало да избяга.

— Дори не се опитвай — предупреди го Серафина.

Ухапаното място все още кървеше и тя нямаше никакво желание да търпи плъхски игрички. И преди я бяха хапали и определено не ѝ харесваше.

Стисна гадните твари в юмруците си и тръгна по коридора. Чувстваше се чудесно, тъй като още преди полунощ бе хванала два плъха — и то такива противни гадини. Те несъмнено щяха да прегризат чувала със зърното, за да се доберат до него, или да съборят яйцата от лавицата, за да изближат от пода разтеклите се белтъци и жълтъци.

Изкачи старите каменни стъпала, които водеха навън, към двора, и прекоси цялата зелена площ на имението, докато стигна до самия му край, чак до гората. После метна плъховете в гъсталака.

— Махайте се оттук и не си и помисляйте да се връщате! — извика. — Следващия път няма да съм толкова любезна!

Хвърлените гадинки се претърколиха надалеч от инерцията и застинаха на място — трепереха в очакване на смъртоносния изстрел. Когато нищо подобно не последва, се обърнаха и я зяпнаха изумено.

— Изчезвайте, преди да съм размислила — заплаши ги момичето.

Без да губят повече време в колебание, гризачите се шмугнаха във високата трева.

Имаше време, когато уловените плъхове нямаха такъв късмет. В онези дни Серафина оставяше мъртвите гадинки до леглото на баща си, за да му покаже резултата от нощната си работа. Но това бе преди цяла вечност.

От съвсем ранна възраст Серафина наблюдаваше внимателно мъжете и жените, които работеха в помещенията в мазето, и знаеше, че всеки от тях изпълнява определена задача. Задължението на баща ѝ бе да оправя асансьорите — и големите, и кухненските за пренасяне на храна, механизмите на прозорците, системата за отопление и другите механични приспособления, от които зависеше животът в имението с двеста и петдесет стаи. Татко ѝ се грижеше да работи добре и органът в

банкетната зала, където мистър и мисис Вандербилт организираха изисканите си балове. Освен баща ѝ в имението се трудеха готвачи, кухненски помощнички, камериерки, коминочистачи, перачки, сладкари, прислужнички, лакеи и много, много други.

Когато бе на десет години, Серафина попита:

— Тате, и аз ли си имам работа като всички останали?

— Разбира се, че имаш.

Но на нея не ѝ се вярваше. Сигурно говореше така, за да не нарани чувствата ѝ.

— И каква е? Каква е работата ми? — настоя тя.

— Имаш много важна задача и никой не може да я върши по-добре от теб, Фина — обърна се баща ѝ към нея с галеното ѝ име.

— Е, кажи ми каква е?

— Предполагам, че длъжността ти е „Г. Л. П. на имението «Билтмор»“.

— Какво означава това? — попита го развълнувано.

— Главен ловец на плъхове.

Баща ѝ може и да се бе пошегувал тогава, но думите му разпалиха огън в душата на Серафина. Дори сега, две години по-късно, помнеше как се задъха от възмущение, как се усмихна гордо, щом го чу. *Главен ловец на плъхове*. Хареса ѝ как звучи! Всички знаят, че плъховете са огромен проблем в голямо място като „Билтмор“ — с неговите хранилища, рафтове, плевни и шкафове. А и Серафина от най-ранна възраст бе показала вроден талант за улавяне на лукавите четириноги вредители, които крадяха храна, оставяха след себе си акита, разнасяха зарази и умело избягваха поставените от възрастните капани и примамки с отрова. За нея не бе никакъв проблем да хваща плашливите мишки, които се поддаваха лесно на паника в ключови моменти. Но улавянето на плъхове си беше трудна работа и ѝ се налагаше всяка нощ да ги преследва. С тях усъвършенстваше уменията си.

Сега бе на дванайсет години. И бе точно това: Г. Л. П. Серафина.

Докато наблюдаваше как гадинките изчезват в гората, я завладя странно чувство. Прииска ѝ се да се втурне след тях, да види това, което виждат те под листата и клоните, да проучи всички хълмове и долини, да изследва потоците и всички други чудеса. Но нейният татко го бе забранил строго.

— Никога не ходи навътре в гората — повтаряше ѝ непрекъснато. — Там живеят тъмни сили, които никой не разбира. Има неща, които не са естествени и могат да ти навредят.

Серафина стоеше в края на гората и се взираше сред дърветата в сумрака. От години слушаше истории за хора, които са се изгубили в пустошта и никога не са излезли оттам.

Запита се какви ли опасности се крият на това място. Черна магия, демони или гнусни зверове? От какво ли се боеше толкова баща ѝ?

Можеше до безкрайност да се препира с него на всякакви теми просто заради тръпката — за това, че отказва да си яде кашата, че спи денем и ловува нощем, че дебне семейство Вандербилт и техните гости, но никога не спореше за гората. Знаеше, че когато казва тези неща, баща ѝ е ужасно сериозен. Толкова сериозен, колкото когато говореше за нейната покойна майка. Понякога можеш да дърдориш и да не слушаш родителите си, но друг път трябва просто да стоиш тихичко и да правиш това, което ти казват — ако искаш да живееш.

Почувства се странно самотна. Обърна гръб на гората и се загледа към имението. Луната висеше над островърхите, покрити с лъскави плочи покриви и се отразяваше в стъкления купол на зимната градина. Над планините премигваха звезди. Тревата, дърветата и цветята в грижливо поддържаните лехи сияеха на лунната светлина. Серафина виждаше всичко, до най-малката подробност — всяка жаба, всеки охлюв и всички други нощни твари. Самотен присмехульник пееше вечерната си песен от една магнолия, а бебетата колибри, сгушени в мъничкото си гнездо сред виещата се глициния, потрепваха насън.

При мисълта, че баща ѝ е помогнал да бъде създадено всичко това, се ободри донякъде. Той бе един от стотиците каменоделци, дърводелци и други майстори, дошли преди години в Ашвил от околните планини, за да построят имението „Билтмор“. Останал бе, за да поддържа машинариите. Но докато всички други работници се прибираха вечер по домовете си, при своите семейства, Серафина и баща ѝ се криеха сред парните котли и механизмите в работилницата като пътници без билети, вмъкнали се в машинното отделение на огромен кораб. Работата бе там, че те нямаха дом, където да отидат, нямаха роднини, които да ги очакват. Когато го разпитваше за майка си,

татко ѝ отказваше да говори. Така че те си нямаха никого друго и откакто Фина се помнеше, живееха в подземие.

— Тате, защо не живеем в крилото на прислугата или в града като другите работници? — питаше го понякога.

— Не си тормози главичката с такива неща — изръмжаваше винаги той.

Научи я да чете и да пише сравнително добре, разказваше ѝ много за околния свят, но никак не му се говореше за това, което всъщност я интересуваше най-много: какво се случва в душата му, какво бе станало с майка ѝ, защо бе сама, без братя и сестри, защо нямаха никакви приятели и никой не им идваше на гости. Понякога така ѝ се искаше да бръкне вътре в него, да го разтърси силно и да види какво ще измъкне оттам. Но през повечето време баща ѝ спеше по цяла нощ и работеше по цял ден, вечер приготвяше нещо за хапване, разказваше ѝ приказки и, общо взето, двамата си живееха прекрасно. Фина не го разтърсваше, защото знаеше, че той не иска да бъде тормозен. Оставила го бе на спокойствие.

Нощем, когато къщата потъваше в сън, Серафина тихичко се прокрадваше горе и измъкваше книги, които четеше на лунна светлина. Веднъж подслуша как икономът се хвали на един гостуващ писател, че мистър Вандербилт е събрал двайсет и две хиляди книги, но само половината от тях са в библиотеката. Останалите бяха пръснати по рафтове и маси из цялата къща и за Серафина те бяха като изкусителните зрънца ирга^[2] — ръката ѝ сякаш сама се протягаше да ги откъсне. Никой не забелязваше, че книгите от време на време изчезват, а след няколко дни отново се появяват на същото място.

Беше чела за великите битки между щатите, за разкъсаните в боевете знамена, за дишащите пара метални чудовища, с които хората се придвижват от място на място. Искаше ѝ се да се промъкне нощем на гробището с Том и Хък^[3], да се озове на необитаем остров с швейцарското семейство Робинзон^[4]. В някои нощи ѝ се щеше да е една от четирите дъщери на любящата майка от „Малки жени“^[5]. Други вечери си представяше как среща призраците от Слийпи Холоу^[6] или трака, трака, трака до безкрайност с клюн като черния гарван на Едгар Алън По. Обичаше да разказва на баща си за книгите, които чете, и си измисляше свои приказки — с въображаеми приятели, странни семейства и призраци, бродещи в нощта, но той никога не проявяваше

интерес към нейните страшни фантазии. Беше прекалено здравомислещ за такива нелепици и не искаше да вярва в нищо, освен тухли, болтове и други подобни солидни предмети.

Все по-често Серафина се чудеше какво ли ще е да си има таен приятел, за когото баща ѝ не знае, някого, с когото да разговаря за всичко, което си пожелае. За съжаление, шансът да срещне други деца, които се мотаят из мазето на имението в тъмна доба, не бе особено голям.

Неколцина от готвачите в кухнята и работниците в котелното, които се прибираха вечер в домовете си, я бяха засичали и знаеха приблизително коя е тя. Но камериерките и лакеите от горните етажи никога не я бяха виждали. И, разбира се, господарите на имението дори не подозираха за съществуването ѝ.

— Вандербилт не са лоши хора, Фина — казваше баща ѝ, — но те не са от нашата черга. Ако ги видиш, крий се. Не позволявай никой да те оглежда добре. И каквото и да се случи, не споделяй с никого как се казваш и коя си. Чуваш ли ме?

Серафина го *чуваше*. Чуваше прекрасно всичко. Можеше да чуе дори мислите на мишките. И все пак не разбираше защо с баща ѝ живеят по този начин. Не знаеше защо татко ѝ я крие от света, нито защо се срамува от нея, но бе сигурна в едно: че го обича с цялото си сърце и не желае да му създава проблеми.

Затова се научи да се придвижва тихо и незабелязано — не само за да улавя плъхове, но и за да избягва хората. Когато се чувстваше особено смела или самотна, се прокрадваше горе, в жилищните помещения на знатните господа. Бе дребничка за възрастта си и с лека стъпка. Сенките ѝ бяха приятели. Наблюдаваше скришом пищно облечените гости, които пристигаха с разкошните си карети, теглени от красиви коне. Никой не я виждаше, когато тя се криеше под леглата или зад вратите. Никой не я забелязваше вътре в гардероба, докато закачаше палтото си. Когато дамите и господата се разхождаха из залите на имението, Фина незабелязано ги следваше и подслушваше разговорите им. Харесваше ѝ да гледа девойките в техните сини и жълти рокли, с развяващи се в косите панделки. Подтичваше покрай тях, когато обикаляха из градината. Когато децата си играеха на криеница, дори не подозираха, че има още един играч. Понякога Серафина съзираше дори самите мистър и мисис Вандербилт да се разхождат, хванати под ръка,

или пък техния дванайсетгодишен племенник, който яздеше из земите на имението. До него винаги подтичваше черно куче с лъскава гладка козина.

Фина виждаше всички, а те нея — никога. Дори кучето не я надушваше. Напоследък се замисляше какво ли би станало, ако я забележат. Ако момчето я зърне. Какво трябваше да направи тогава? Ако кучето я подгони? Дали би успяла да се покатери на някое дърво? Понякога си представяше какво би се случило, ако се озове лице в лице с мисис Вандербилт. „Здравейте, мисис В. Аз ловя плъховете ви. Как предпочитате — да ги убивам на място или само да ги прогонвам от къщата?“

Понякога си мечтаеше да носи красиви рокли, да има панделки в косата и лъскави обувки. А понякога, само понякога ѝ се приискваше не просто да подслушва тайно разговорите на хората, но и да участва в тях, да обсъжда редом с всички останали. Не само да наблюдава другите, но и те да я виждат.

И сега, докато се връщаше през ливадата към главната сграда, се замисли какво ли ще стане, ако някой от гостите или младият господар, чиято спалня бе разположена на втория етаж, внезапно се събуди, погледне през прозореца и види тайнствена девойка да се разхожда сама посред нощ.

Татко ѝ никога не говореше за това, но Серафина знаеше, че не прилича на другите. Телцето ѝ бе дребно и кльощаво — само кости, мускули и сухожилия.

Не притежаваше нито една рокля, носеше стара работна риза на баща си, която пристягаше на тънката си талия с връвчица, открадната от работилницата. Баща ѝ не ѝ купуваше дрехи, защото не искаше хората от града да започнат да задават въпроси и да любопитстват, дразнеше се, когато някой си пъхаше носа в чуждите работи.

Дългата ѝ коса не бе с един цвят като на нормалните хора, а в различни златисти и светлокестеняви оттенъци. Скулите ѝ бяха особено ъгловати, остри. И имаше огромни, непоколебими кехлибареножълти очи. Нощем виждаше също толкова добре, колкото и през деня. Дори способността ѝ да се придвижва безшумно бе необичайна. Всички хора, които бе срещала — особено баща ѝ, издаваха толкова силни шумове, когато ходеха, че ѝ напомняха за едрите белгийски коне, впрегнати във

фермерските каруци и земеделските машини из нивите на мистър Вандербилт.

Загледана в прозорците на голямата къща, сега тя неволно се запита какво ли сънуват хората, спящи в тези стаи, с техните едноцветни коси, дълги остри носове и едри тела, докато лежат в меките си легла, сред великолепия мрак на нощта? За какво копнеят? Какво ги разсмива и какво ги плаши? Какво чувстват? Какво са вечеряли, дали децата им са си изяли и кашата, или и те като Фина са излапали само пилешкото?

Когато се спусна надолу по стълбите и после обратно в мазето, чу нещо в един от по-далечните коридори. Спря и се послуша, но не успя да различи източника на шума. Не беше плъх. Сигурна бе. Нещо по-голямо? Но какво?

Заинтригувана, тръгна в посока към звука.

Мина покрай работилницата на баща си, кухните и другите помещения, които познаваше отлично, и продължи по-нататък, към територия, в която ловуваше много по-рядко. Чу шум от затваряне на врати, стъпки и неясни звуци. Сърцето ѝ заби учестено. Някой бродеше из коридорите в мазето. *Нейните* коридори.

Продължи напред.

Не беше слугата, който всяка нощ изхвърляше боклука, нито прислужник, който носеше късна вечеря за огладнял гост — тя разпознаваше с лекота стъпките им. Понякога единайсетгодишният помощник на иконома спираше по средата на коридора, за да изяде набързо няколко курабийки от сребърния поднос, който му бе наредено да занесе на горния етаж. Серафина застиваше на няколко метра зад него, в тъмно ъгълче, и си представяше, че са приятели и си бърбят оживено, докато се наслаждават на компанията си дори за кратко. А после момчето избърсваше пудрата захар от устните си и се затичваше, за да навакса изгубеното време.

Но това не беше и той.

Който и да бе, носеше обувки с твърди подметки — скъпи обувки. Но изисканите господа нямаха работа тук долу, в подземните помещения! Защо обикаляше из тъмните коридори посред нощ?

Все по-любопитна, Серафина последва непознатия, като внимаваше той да не я забележи. Когато го доближи, успя да види само висока черна фигура и едва мъждукащ фенер. До него се придвижваше

втора сянка — нещо или някой, но Серафина не посмя да пристъпи още по-близо, за да види по-ясно какво или кой бе това.

Подземният етаж беше огромен, построен под хълма, на който бе издигната къщата, с множество различни стаи, коридори и нива. Някои места — като кухните и пералните помещения, имаха гладки, измазани с хоросан стени и прозорци. Стаите бяха семпли, оскъдно украсени, но за сметка на това сухи, чисти и подходящи за персонала, който се трудеше там всеки ден.

По-долните участъци на подземната структура се намираха в по-влажната зона и слизаха дълбоко, чак до основите на къщата. Стените и таваните на тези помещения бяха от грубо обработени каменни плочи, между които ясно личаха ивиците засъхнал хоросан. Серафина рядко слизаше тук, защото бе студено, сиво и мръсно.

Внезапно стъпките смениха посоката си. Сега се движеха към нея. Пет изплашени плъха я подминаха с писък в коридора. Никога досега не бе виждала гадинките толкова ужасени. От пукнатините в стените изпълзяха паяци. Хлебарки и стоножки изникнаха от пръстения под.

Смаяна от ставащото, Фина затаи дъх и се притисна в стената, вцепенена от страх като треперещо зайче при вида на прелитащ над него ястреб.

Човекът приближаваше и сега Серафина долови още един звук. Приличаше на влачене на малки крачета — обути в чехли, може би детски, но нещо не бе наред. Детето влачеше крака, понякога ходеше по каменния под... беше сакаато... не... съпротивляваше се... дърпаха го насила!

— Не, сър! Моля ви, недейте! — хлипаше момиченцето, гласът му трепереше от страх. — Не ни е позволено да идваме тук.

Говореше като дете от добро семейство, обучавано в скъпо училище.

— Не се тревожи. Ето тук сме... — обади се мъжът и спря пред вратата, точно зад ъгъла, където се бе сгушила Серафина. Тя чуваше дишането му, движението на ръцете му, шумоленето на дрехите им. Заливаха я топли вълни. Искаше да се затича, да избяга, но краката ѝ сякаш отказваха да помръднат.

— Няма от какво да се боиш, дете — каза мъжът на момичето. — Няма да ти сторя зло...

От начина, по който го изрече, Серафина я побиха тръпки.

„Не отивай с него — помисли си. — Не отивай!“

По гласа на детето личеше, че то е по-малко от нея, и на Серафина ѝ се искаше да помогне, но не ѝ достигаше смелост. Притисна се плътно до стената, уверена, че ще я забележат. Краката ѝ трепереха, имаше чувството, че всеки момент ще се свлече на пода. Не виждаше какво се случва зад ъгъла, но внезапно детето издаде вопъл, от който кръвта на Фина се смрази. Тя подскочи от страх и с мъка потисна собствения си вик. После чу звуци от борба — момичето се откъсна от ръцете на непознатия и се спусна да бяга.

„Бягай, дете, бягай“ — окуражи го мислено Серафина.

Стъпките на мъжа отекнаха из коридора, когато подгони детето. Личеше, че не тича след бегълката, а се движи спокойно, неумолимо след нея, уверен, че тя няма къде да се скрие. Бащата на Серафина ѝ бе разказвал как рижите вълци преследват елени в планината — не бързат, просто разчитат на упоритостта и настоятелността си.

Фина не знаеше какво да прави. Да стои в тъмния ъгъл и да се надява, че мъжът няма да я намери? Или да избяга заедно с уплашените до смърт плъхове и паяци, докато още има възможност? Най-добре да изтича при баща си, но какво щеше да стане с момиченцето? То бе толкова безпомощно, бавно, беззащитно, уплашено. Повече от всичко на света сега се нуждаеше от приятел, който да му помогне. Серафина с цялото си сърце желаше да стане този приятел, ужасно много искаше да помогне... но не можеше да се накара да направи и крачка към мъжа.

Момичето отново изпищя.

„Този гаден, мръсен плъх ще го убие — помисли си Фина. — Ще убие детето.“

В пристъп на ярост и безстрашие се спусна към шума. Движеше се с неподозирана скорост. Съзнанието ѝ бе замъглено от възбуда и вълнение. Зави зад един ъгъл, после зад още един и още един... Но когато стигна до покритото с мъх стълбище, което водеше към подолните части на подземния етаж, рязко спря, пое си въздух и отметна глава. Намираше се на студено, влажно, слизесто, отвратително място, което винаги се стараше да избягва — особено през зимата. Неведнъж бе чувала да се говори, че през студените месеци, когато пръстта е прекалено замръзнала, за да копаят гробове, държат телата на мъртъвците именно тук. Защо момичето бе побягнало насам, за бога?

Серафина се спусна нерешително по влажните, лепкави стъпала, като повдигаше и разтърсваше ту единия, ту другия си крак при всяка стъпка. После тръгна по дългия лъкатушеш коридор. От тавана капеше тъмна гадост. Това противно, просмукано от влага място я плашеше до мозъка на костите, но продължи да върви. „Трябва да помогнеш на детето — повтаряше си. — Не можеш да се върнеш.“ Проправи си път сред лабиринта от виещи се коридори. Зави надясно, наляво, пак наляво, после надясно, докато не изгуби представа колко далече е стигнала. После чу шум от борба и викове, които идваха иззад ъгъла пред нея. Бе съвсем близко!

Спря. Поколеба се. Беше ужасена и сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш щеше да изскочи от гърдите. Не искаше да пристъпи напред, но човек трябва да помага на приятелите си, нали? Не знаеше много за живота, ала в това бе твърдо уверена и не желаше да побегне като плашлива катерица в момент, когато помощта ѝ бе най-необходима. Трепереше цялата, но се постара да се успокои, пое си дълбоко въздух и направи крачка зад ъгъла.

На каменния под се търкаляше захвърлен фенер, стъклото му бе счупено, но огънят още тлееше в него. Мъждивата му светлина осветяваше момиче с жълта рокля, което отчаяно се бореше за живота си. Висок мъж с черен плащ и качулка го стискаше за китките. Ръцете му бяха покрити с кръв. Момичето се мъчеше да се отскубне.

— Не! Пуснете ме! — викаше и се гърчеше в ръцете на мъжа.

— Успокой се — каза нападателят. Гласът му бе мрачен, някак свръхестествен. — Няма да ти навредя.

Момичето имаше светла къдрава коса и бледа кожа. Съпротивляваше се, но мъжът с плаща го стисна с ръце и започна да го придърпва към себе си. Детето се извиваше и го удряше в лицето с юмручета.

— Не се дърпай и скоро всичко ще приключи — придърпа го отново мъжът.

Серафина изведнъж разбра, че е направила ужасна грешка. Тази работа не ѝ беше по силите. Знаеше, че трябва да помогне на момичето, но краката ѝ се бяха сраснали с пода. Не можеше да си поеме въздух, камо ли да се впусне в бой.

„Помогни на детето! — крещеше си мислено. — Помогни му! Нападни плъха! Нападни плъха!“

Най-накрая събра кураж и се втурна напред, но точно в този момент черният атлазен плащ на мъжа политна нагоре като обладан от безпътен призрак. Момичето изпищя. Плащът се обви около него като хищна гладна змия. Тъканта се движеше като по собствена воля, виеше се и се гърчеше, издаваше страховит тракащ звук, сякаш стотици гърмящи змии съскаха заплашително. Серафина зърна ужасения поглед на момичето сред гънките на поглъщащия го плащ, видя молбата в сините му, изпълнени със страх очи: „Помогни ми! Помогни ми!“ После краищата на плаща се затвориха над главата му, писъкът заглъхна и детето изчезна. Остана само чернотата на атлазената тъкан.

Серафина ахна смаяно. В един момент момичето се бореше да се освободи, а в следващия просто изчезна. Плащът го бе погълнал. Напълно объркана, потресена от скръб и страх, Фина стоеше на място, зашеметена от видяното.

В продължение на няколко секунди мъжът се тресеше от силни вибрации и около него се появи призрачно сияние — потрепваща тъмна аура. Серафина долови гнусна миризма на гниещи вътрешности и отскочи назад. Сбърчи нос и стисна плътно устни, опита се изобщо да не диша.

Навярно все пак бе издала някакъв звук неволно, защото мъжът с черния плащ внезапно се обърна и я погледна. И за първи път я забеляза! Фина имаше чувството, че гигантски остри нокти се впиват в гърдите ѝ. Гънките на качулката закриваха лицето на мъжа, но очите му горяха в мрака с неестествен блясък. Тя се вцепени и застина, напълно ужасена.

— Няма да ти сторя зло, дете...

[1] Имението е построено в периода 1888–1895 г. по поръчка на един от членовете на милионерското семейство Вандербилт — Джордж Уошингтън Вандербилт II, по модел на френски замък от долината на река Лоара. Най-голямото частно имение в САЩ, прочута туристическа забележителност. — Б.пр. ↑

[2] Ирга (*Amelanchier*) — растение от семейство Розоцветни с дребни сладникави червени или черни плодове. — Б.пр. ↑

[3] Том Сойер и Хъкълбери Фин, герои на Марк Твен. — Б.пр. ↑

[4] „Швейцарското семейство Робинзон“, роман от Йохан Вис. — Б.пр. ↑

- [5] „Малки жени“, роман от Луиза Мей Олкът. — Б.пр. [↑](#)
- [6] „Легенда за Слийпи Холоу“, Уошингтън Ървинг. — Б.пр. [↑](#)

2

В мига, в който чу зловещите думи, Серафина сякаш се пробуди от сън. Току-що бе видяла какво се случва след тях. „Не и този път, плъх гаден!“ Изпълнена с нова енергия, се обърна и побягна.

Спусна се през лабиринта от пресичащи се тунели, тичаше и тичаше, сигурна, че ще му избяга и той ще изостане. Но когато погледна през рамо, мъжът с качулката направо ѝ дишаше във врата: летеше — полите на плаща му се развяваха след него, и протягаше към нея кървави ръце.

Фина се опита да бяга по-бързо, но щом стигна до стълбите, които водеха към основното ниво на подземния етаж, мъжът с плаща я сграбчи. Стисна я за рамото с една ръка. Другата впи в шията ѝ. Серафина се обърна и изсъска като приклекено в капан животно. Извъртя се, усукана се и с едно рязко движение се освободи.

Втурна се нагоре по стъпалата, като вземаше по три наведнъж, но мъжът я последва. Протегна се и я дръпна за косата. Тя изпищя от болка.

— Време е да се откажеш, малката — каза ѝ спокойно, въпреки че продължаваше да я тегли за косата.

— Никога! — изръмжа Фина и го захапа за ръката. Бореше се с всички сили, дращеше с нокти и хапеше, но напразно. Мъжът с черния плащ бе прекалено силен. Притегли я към гърдите си и я стисна силно.

Полите на плаща се надигнаха около нея и от тях излезе сив дим. От противния мирис на гнило ѝ се доповръща. Чуваше само гадния тракащ звук, докато плащът се спускаше и обвиваше тялото ѝ. Фина имаше чувството, че я поглъща гигантска боа и я смачква във вътрешностите си.

— Няма да ти сторя зло, дете... — разнесе се отвратителният пресипнал глас отново, сякаш мъжът не бе съвсем с всички си. Беше като обладан от обезумял, побеснял демон.

Полите на плаща я покриха напълно. Серафина се задушаваше, гадеше ѝ се. Чувстваше как душата ѝ я напуска — не, не просто я

напуска. Някой я изтръгваше, извличаше я от нея. Смъртта бе толкова близо, че Фина можеше да види мрака ѝ със собствените си очи. Чуваше писъците на изчезналите преди нея деца.

— Не! Не! Не! — изпищя. Не искаше да отива там. Изсъска диво, протегна се и заби нокти в очите на нападателя. Изрита го в гърдите. Ухапа го няколко пъти, блъскаше като побеснял, див звяр и усети вкуса на кръвта му в устата си. Момичето с жълтата рокля се бе борило, но не и с такава ярост.

Най-накрая Серафина успя да се освободи от хватката на мъжа и скочи на земята. Приземи се стабилно на крака и побягна отново.

Искаше да се върне при баща си, но си даваше сметка, че не може да стигне толкова далече. Затича се по коридора и се шмугна в кухнята. Тук имаше поне десетина места, където да се скрие. Дали да се пхне зад черните чугунени фурни? Или сред месинговите съдове, които висяха от тавана? Не. Трябваше да намери по-добро скривалище.

Отново бе на своя територия и я познаваше отлично. Познаваше мрака, познаваше светлината. Знаеше всяка посока. Убивала бе плъхове във всеки ъгъл на помещението и нямаше начин да стане един от тях. Тя беше Г. Л. П. И никакви капани, оръжия или зли хора нямаше да я хванат.

Затича се, подскочи и запълзя като див звяр. Щом стигна до склада за спално бельо, с всичките му дървени рафтове и купчини сгънати бели чаршафи и завивки, се напъха в пукнатина в стената, в най-далечния ъгъл, под най-долната лавица. Дори мъжът да забележеше дупката, тя изглеждаше прекалено малка, за да побере когото ѝ да било. Но Серафина знаеше, че оттам има пряк път към задната част на пералното помещение.

След миг се озова в стаята, където сушаха спалното бельо на знатните господа. Отвън бе изгряла луната и сияеше през прозорците на мазето. Стотици полюшващи се бели чаршафи висяха от тавана като призраци, а сребристата лунна светлина им придаваше зловещ отблясък. Фина се промуши бавно между висящите завивки. Дали щяха да я прикрият? Не беше сигурна, но точно сега нямаше време да се колебае и продължи напред.

За добро или за зло, ѝ хрумна нещо. Знаеше, че мистър Вандербилт се гордее, че разполага с най-новата техника в „Билтмор“. Баща ѝ бе конструирал специални сушилни, които се движеха по

метални релси на тавана и влизаха в тесни тунели, където чаршафите и дрехите се сушаха на топлината, излъчвана от добре запечатани парни тръби. Решена да открие най-доброто скривалище, тя се сви и се напъха в един от тесните отвори на машините.

Още от раждането си Фина се отличаваше физически от другите хора. Имаше по четири пръста на краката, а не по пет, и въпреки че на пръв поглед в телосложението ѝ не се забелязваше нещо особено, ключиците ѝ не се съединяваха правилно с останалите кости. Това ѝ позволяваше да се напъхва в някои много тесни местенца. Отворът на машината не бе никак широк, но ако успееше да промуши главата си някъде, Серафина можеше да вкара и цялото си тяло. Вмъкна се в тъмното тясно местенце, където се надяваше мъжът с черния плащ да не успее да я намери.

Опита се да се успокои, да не мърда, но дишаше тежко като дребно животинче. Беше изтощена, не ѝ достигаше въздух и бе ужасно, ужасно уплашена. Видяла бе как сенчестите гънки поглъщат момичето с жълтата рокля и знаеше, че сега мъжът с плаща идва за нея. Надяваше се само той да не чуе оглушителното туптене на сърцето ѝ.

Чуваше го как върви бавно по коридора пред кухнята. Беше я изгубил в мрака, но се движеше методично от стая в стая. Явно продължаваше да я търси.

Чу го как отваря вратичките на чугунените фурни в кухнята. „Ако се бях скрила там, вече щях да съм мъртва“ — помисли си.

Последва нов шум, преследвачът ѝ разтърсваше медните съдове и я търсеше на горния рафт сред тях. „Ако се бях скрила там, също щях да съм мъртва вече.“

— Няма от какво да се боиш — изрече тихо мъжът. Жалък опит да я подмами навън.

Фина трепереше като полско мишле, но слушаше и чакаше.

Най-накрая човекът с черния плащ стигна до пералното помещение.

„Мишките са страхливи и са склонни да допускат грешки от паника във важни моменти.“

Чуваше как мъжът се движи от място на място, рови под мивките, отваря и затваря шкафовете.

„Не мърдай, мишленце. Просто не мърдай“ — каза си Фина. Искаше ѝ се да се измъкне от дупката и да побегне. О, как ѝ се искаше! Но знаеше много добре, че мишка, която прояви глупост, паникьоса се и избяга, е мъртва мишка. Повтаряше си отново и отново: „Не бъди глупава мишка. Не бъди глупава мишка.“

И тогава мъжът дойде в частта за сушене, където бе тя, и тръгна бавно из стаята, като прокарваше ръка през призрачните чаршафи.

„Ако се бях скрила там...“

Сега бе само на няколко метра от нея и се оглеждаше наоколо. Макар да не можеше да я види, като че ли усещаше, че тя е близо.

Серафина затаи дъх и остана абсолютно, напълно, свършено неподвижна.

3

Серафина бавно отвори очи.

Не знаеше колко дълго е спала, нито къде е.

Откри, че лежи, натъпкана в тясно, тъмно пространство, с лице, долепено до метал.

Чу приближаващи стъпки. Остана неподвижна и се послуша.

Беше мъж с работни ботуши. Когато вървеше, подрънкваха инструменти. В пристъп на щастие Серафина се измъкна от скривалището си и внезапно я заслепи сутрешната слънчева светлина, която се изливаше през прозорците на пералното помещение.

— Тук съм, татко! — извика с пресипнал и немощен глас.

— Направо полудях! Къде ли не те търсих! — скара се баща ѝ.
— Събудих се и те нямаше в леглото.

Фина се спусна към него, притисна се до гърдите му и го прегърна.

Татко ѝ бе едър и грубоват мъж с дебели ръце и твърди, мазолести длани. От кожената му престилка висяха инструменти и той миришеше слабо на метал, масло и на кожените ремъци от машините в работилницата.

В далечината се чуваха звуци — персоналът идваше на работа, в кухнята тракаха съдове, служителите разговаряха. Сториха ѝ се най-прекрасните звуци на света! Опасната нощ бе свършила. Тя бе оцеляла! В прегръдката на баща си Серафина се чувстваше в безопасност и у дома. Той се оправяше по-добре с чуковете и пироните, отколкото с милите думи, но винаги се грижеше за нея, винаги ѝ показваше любовта си, винаги я защитаваше. Не успя да сдържи сълзите, които пареха в очите ѝ от облекчение.

— Къде беше, Фина?

— Той се опита да ме хване, тате! Опита се да ме убие!

— За какво говориш, момиче? — попита подозрително баща ѝ и я стисна за раменете с едрите си ръце. Погледна я настоятелно в очите.
— Да не е поредната ти измислена, смахната приказка?

— Не, тате — поклати глава Серафина. — Не съм в настроение за приказки. Мъж с черен плащ отвлече едно момиче, а после тръгна и след мен. Борих се с него, тате! Ако знаеш само как го ухапах! Завъртях се и го одрах, а после тичах ли, тичах, избягах му и се скрих. Пъхнах се в една от твоите машини. Така се измъкнах. Машината ме спаси!

— Как така е отвлякъл момиче? — присви очи баща ѝ. — Какво момиче?

— Той... той го накара да... То бе точно пред мен и после изчезна пред очите ми!

— О, хайде, Фина. Изобщо не знаеш какво говориш.

— Кълна се, тате. Просто ме изслушай.

Пое си въздух, преглътна тежко и започна отначало. Докато разказваше, изведнъж си даде сметка колко смело се е държала и леко се възгордя.

Но баща ѝ само поклати глава.

— Сънувала си кошмар. Четеш прекалено много книги за ужаси и привидения. Казах ти да стоиш далеч от мистър По. Виж сега какво стана. Приличаш на хванат в капан опосум.

За миг сърцето ѝ спря да бие. Казваше самата истина, а той не ѝ вярваше! Опита се да не се разплаче, но ѝ беше трудно. Вече бе почти на тринайсет, а баща ѝ още се държеше с нея като с дете.

— Не съм сънувала, тате — заяви решително и си изтри течащия нос.

— Просто се успокой — изръмжа той. Мразеше да я гледа как плаче. Серафина знаеше от съвсем малка, че баща ѝ предпочита да се бори с парче метал, отколкото с хлипащо момиче. — Трябва да вървя на работа — каза ѝ мрачно и се отдръпна от нея. — Нещо се е повредило в динамото тази нощ. Сега се връщай в работилницата и се наспи добре.

Гореща вълна раздразнение премина през Серафина и тя стисна гневно юмруци, но усети колко сериозно звучи баща ѝ и разбра, че няма смисъл да спори с него. Динамото на Едисон бе желязна машина с медни проводници и въртящи се колела, които произвеждаха едно ново нещо, наречено „електричество“. От книгите, които четеше, Фина знаеше, че в повечето домове в Америка няма течаща вода, вътрешни тоалетни, хладилници или дори парно отопление. Но „Билтмор“

разполагаше с всички тези неща. Беше от малкото домове в страната, където в някои от стаите имаше дори електрическо осветление. Ако татко ѝ не оправеше динамото до вечерта обаче, семейство Вандербилт и гостите им щяха да потънат в мрак. Серафина бе наясно, че той си има много неща на главата и проблемите с дъщеря му не бяха сред тях. Обзе я силно негодувание. Беше се опитала да спаси момиче от някакво демоноподобно зло същество с черен плащ, което за малко не я уби, а на баща ѝ му бе все едно. Интересуваше се единствено от тъпите си машини. Никога не ѝ вярваше за нищо. За него тя бе просто дете, нищо особено, нищо важно, дете, на чиито приказки не си струва да се обръща внимание или да им се вярва.

Тръгна навъсена към работилницата, решена да изпълни нарежданията на баща си, но когато подмина стълбището, което водеше към основния етаж на имението „Билтмор“, спря и погледна нагоре.

Знаеше, че не бива да го прави.

Не биваше дори да си помисля да го прави.

Но не можа да се въздържи.

Баща ѝ от години повтаряше, че Фина не трябва да се качва там, и напоследък тя се стараеше да следва правилата му — поне понякога, но днес му беше бясна, задето не ѝ повярва. Щеше да му го върне! Щеше да види той! Сети се за момичето с жълтата рокля. Опита се да поразсъждава, да открие някакъв смисъл във видяното: злокобния черен плащ и широко отворените, ужасени очи на момичето, докато изчезваше. Къде? Мъртво ли беше, или все още бе живо някъде? Имаше ли шанс да бъде спасено?

От горния етаж се разнесоха откъслечни гласове. Настана оживление. Да не бяха открили тялото? Отчаяни ли бяха? А може би търсеха убиеца?

Серафина не знаеше дали е смела, или глупава, но трябваше да каже на някого какво е видяла. Трябваше да разбере какво се е случило. И най-вече — да помогне на момичето с жълтата рокля.

Започна да изкачва стълбите.

Опита се да се сниши и да остане незабележима, докато се катереше нагоре крадешком, стъпало по стъпало. Какофония от звуци

се лееше над нея — ехото от разговорите на хората, шумоленето на роклите, дузина различни стъпки. Явно имаше многобройна тълпа. Определено ставаше нещо. „Двамата с теб трябва да се държим настрана от другите хора — припомни си предупреждението на баща си Фина. — Хората не бива да те виждат и да задават въпроси.“

Стигна до най-горното стъпало и веднага се вмъкна в една ниша на основния етаж, от която се виждаше отлично огромното преддверие, пълно с красиво облечени хора, които се бяха събрали за важно и тържествено събитие.

Масивни стъклени врати, пищно украсени с орнаменти от ковано желязо, бяха отворени към голямото преддверие с неговия лъскав мраморен под и сводест таван с ръчно резбовани дъбови греди. Високи варовикови арки водеха от това централно помещение към другите крила на имението. Таванът бе толкова висок, че Серафина изпита желание да се покатери там и да погледне отгоре към всичко, което се случваше долу. Беше се качвала и преди на този етаж, но много харесваше преддверието и всеки път се изпълваше с възхищение, особено когато го зърнеше на дневна светлина. Никъде другаде не бе виждала толкова много блестящи и красиви предмети, толкова много меки повърхности, на които да седнеш, и толкова много интересни места, където би могъл да се скрие човек. Забеляза един тапициран стол и страшно ѝ се прииска да прокара пръсти по плюшената тъкан. Всички цветове в стаята бяха ярки, а повърхностите бяха толкова чисти и лъскави! Никъде не се виждаха кал, мазни неща или мръсотия. Имаше и шарени вази, пълни с цветя. Кой би помислил — цветя *вътре* в къщата, а не отвън!

Слънчева светлина струеше през искрящите витражни прозорци зад спираловидното парадно стълбище, което стигаше чак до четвъртия етаж. Лъчите проникваха и през стъкления купол на зимната градина с тропически растения и фонтан, пръскащ струйки свежа вода. Серафина примижа срещу цялата тази яркост.

Преддверието бе препълнено с хора — десетина прекрасно нагласени дами и господа и слуги в черно-бели униформи, които им помагаша да се подготвят за сутрешната езда. Фина се загледа в дама с костюм за езда от зелено кадифе на бели точки и украса в боровинковочервено. Друга дама бе с прекрасен бледоморав тоалет с тъмнолилави акценти и шапка в същия тон. Имаше и няколко деца,

облечени красиво като родителите си. Серафина стрелкаше поглед из цялата стая, докато се опитваше да види и да запомни всичко.

Погледна отново лицето на дамата със зелената рокля, после другата, с моравата шапка. Знаеше, че майка ѝ е умряла отдавна... или е заминала завинаги, но през целия си живот, щом видеше някоя жена, я оглеждаше, за да провери дали не прилича на нея. Вглеждаше се и в лицата на децата и се питаше дали някои от тях биха могли да са нейни братя или сестри. Когато беше малка, обичаше да си разказва измислена история — как един ден се е върнала у дома, цялата изкаляна от лов, а майка ѝ я е завела долу и я е пхнала в пералната машина, задвижвана с ремъци. После се е качила обратно горе и съвсем случайно е забравила за нея, а Фина останала там да се върти и върти, и върти... Но когато огледа жените и децата в преддверието и видя русите коси и сините им очи, черните коси и кафявите им очи, разбра, че няма роднинска връзка с никого от тях.

Баща ѝ никога не бе казвал как е изглеждала майка ѝ, но Серафина я търсеше във всяко лице, което зърнеше.

Дошла бе на горния етаж с определена цел, но сега, когато бе тук, от мисълта, че би могла наистина да поговори с някого от тези красиви хора, ѝ се преобърна стомахът. Преглътна и пристъпи леко напред, но буцата в гърлото ѝ бе толкова голяма, че не знаеше дали ще успее да изрече и дума. Искаше ѝ се да им каже какво е видяла, но внезапно това ѝ се стори много глупава идея. Те бяха щастливи и напълно безгрижни — като чучулиги в слънчев ден. Не разбираше. Момичето очевидно бе едно от тях, защо не го търсеха? Сякаш нищо страшно не се бе случило, сякаш Фина си бе измислила всичко. Какво щеше да им каже? „Ехо, извинете... Напълно убедена съм, че видях как ужасен мъж с черен плащ накара малко момиче да изчезне в нищото. Някой от вас да познава момичето?“ Щяха да я сметнат за откачена.

Висок господин с черен костюм мина покрай нея и Серафина внезапно осъзна, че всеки един от тези мъже би могъл да е онзи човек — Мъжа с черния плащ, както бе започнала да го нарича в мислите си. Обвитото в сенки лице и искрящите очи подсказваха, че тайнственият нападател е някакъв вид привидение, но когато го ухапа, Фина усети вкуса на истинска кръв, пък и той носеше фенер, за да вижда, като

всички други хора, които бе срещала през годините. Следователно бе от света на живите.

Вгледа се в мъжете от групата, като се постара да задържи дъха си и да не се вълнува прекалено. Възможно ли бе злодеят наистина да е тук? В същия този момент?

Мисис Едит Вандербилт, господарката на дома, влезе в залата. Носеше шапка с широка периферия и поразителна кадифена рокля. Серафина не можеше да откъсне очи от хипнотизиращите полюшвания на перата, които красяха шапката. Изтънчената и привлекателна жена с бледо лице и гъста тъмна коса очевидно се чувстваше чудесно в ролята на домакиня.

— Нужно е време слугите да доведат конете — заяви ведро на гостите. — Затова искам да ви поканя да се присъедините към мен в Галерията с гоблените, за да послушаме малко музика.

Разнесе се радостен шепот. Доволни от развлечението, което ги очакваше, дамите и господата се запътиха към галерията — изящно украсена зала с невероятно красив, ръчно изрисуван таван, с впечатляващи музикални инструменти и със старинни гоблени по стените, големи колкото килими. Серафина обичаше да се катери по тях нощем и да гали с пръсти нежната им тъкан.

— Сигурна съм, че вече познавате мистър Монтгомъри Торн — каза мисис Вандербилт и махна грациозно с ръка към един господин. — Той великодушно се съгласи да ни посвири днес.

— Благодаря ви, мисис Вандербилт — отвърна мъжът и пристъпи напред с усмивка на лице. — Днешната разходка е чудесна идея и, трябва да призная, че в това прелестно утро вие сте най-сияйната домакиня.

— Много сте мил — усмихна му се стопанката на дома.

Серафина слушаше как говорят гостите в „Билтмор“ през целия си живот и разпознаваше акцентите. Споменатият господин не звучеше като човек от планините на Северна Каролина, нито като жител на Ню Йорк, каквито бяха семейство Вандербилт. Говореше с акцент на южняшки джентълмен, може би от Джорджия или Южна Каролина. Фина се прокрадна напред, за да го огледа по-добре. Мъжът носеше бяло копrienено шалче около врата, брокатена жилетка и бледосиви ръкавици, които подхождаха чудесно на прошарената му черна коса и на идеално оформените бакенбарди.

Той вдигна майсторски изваяната цигулка и лъка си от масичката, на която бяха поставени.

— Откога свирите на цигулка, Торн? — поинтересува се приятелски един от господата от Ню Йорк.

— О, упражнявал съм се тук-там, мистър Бендъл — отвърна запитаният и повдигна цигулката до брадичката си.

— Къде? Във файтона на път към имението? — попита другият мъж и всички се засмяха.

На Серафина почти й дожаля за мистър Торн. От игривите подмятания личеше, че двамата мъже са си близки, но също така бе очевидно, че мистър Бендъл силно се съмнява в музикалните способности на своя приятел. Фина наблюдаваше притеснено как мистър Торн се подготвя. Може би инструментът бе нов за него и това бе първото му изпълнение пред публика. Тя дори не можеше да си се представи да свиря на подобно нещо. Най-накрая мъжът постави нежно лъка до струните, застина за миг, за да се съсредоточи, и после засвири.

Изведнъж сводестите стаи на голямата къща се изпълниха с най-прекрасната музика, която Фина бе чувала някога, изящна и пенлива — като река от звуци. Мистър Торн бе невероятен. Омагьосани от красотата на изпълнението му, дамите и господата — и дори прислужниците, стояха безмълвни и слушаха като вцепенени, оставили сърцата си да погълнат всеки тон от музиката, която мъжът създаваше.

Серафина се наслаждаваше на свиренето на музиканта, но и наблюдаваше дясната му ръка. Мистър Торн движеше пръстите си толкова бързо по струните, че й напомняха на малка бягаща мишка и й се прииска да се нахвърли върху тях.

Когато изпълнението свърши, всички ръкопляскаха на мъжа и го поздравяваха, особено мистър Бендъл, който се бе разсмял недоверчиво.

— Никога не спирате да ме изненадвате, Торн. Стреляте като майстор, говорите руски като роден език, а сега свирите на цигулка като Вивалди! Кажете ми, човече, има ли нещо, в което не сте добър?

— Е, определено не съм такъв опитен ездач като вас, мистър Бендъл — заяви мистър Торн и остави настрани цигулката. — И трябва да призная, че това винаги ме е дразнило.

— Леле, някой да го запише! — провикна се мистър Бендъл. — Човекът все пак не е съвършен и има пробойна в ризницата си! — Погледна към мисис Вандербилт и се усмихна. — Е, кога по-точно отиваме да яздим?

Другите гости се разсмяха на шегите на двамата господа и Серафина също се усмихна. Беше ѝ приятно да наблюдава приятелските отношения на тези хора. Завиждаше им за начина, по който разговарят, по който се докосват и живеят заедно. Нейният собствен свят на сенки и самота бе толкова различен. Забеляза как млада жена наклони глава и се усмихна, след което постави нежно ръка на рамото на млад джентълмен. Представи си как самата тя прави този жест.

— Да не си се загубила? — попита някой зад нея.

Серафина стреснато се завъртя и за малко да изсъска, но се спря навреме. Пред нея имаше момче с вълниста кестенява коса. Голям черен доберман с щръкнали уши стоеше до него и се взираше настоятелно във Фина.

Момчето носеше хубаво сако от туид за езда, закопчана догоре жилетка, вълнени бричове и кожени ботуши, високи до коленете. Изглеждаше леко болнаво, дори крехко, но я гледаше проникателно с кафявите си очи. Стоеше невъзмутимо и я изучаваше втрещено.

Беше ѝ нужна всяка капчица смелост, с която разполагаше, за да не избяга. Не знаеше какво да прави. Дали момчето я смяташе за бездомник, нахлул в къщата? А може би тя все пак приличаше на заблудила се прислужница — някоя от онези, които отпущват комините или чистят прозорците. И в двата случая обаче бе хваната в капан. Заварил я бе на място, където не би трябвало да бъде.

— Да не си се загубила? — повтори младежът, но този път Серафина долови нещо в интонацията му, което странно ѝ заприлича на топлина и сърдечност. — Да ти помогна ли да намериш пътя?

Не изглеждаше смутен или срамежлив, но не беше и свръхуверен и арогантен. И най-изненадващо — май не беше сърдит, че я е заварил тук. Дори имаше нотка любопитство в тона му.

— Не съм се загубила — измънка Фина. — Аз просто...

— Всичко е наред — пристъпи той към нея. — И аз понякога се губя, а живея тук вече две години.

Серафина си пое дълбоко въздух. Внезапно осъзна, че разговаря лице в лице с младия господар, с племенника на мистър Вандербилт. Беше го виждала много пъти, понякога го наблюдаваше как стои до прозореца на стаята си и гледа към планините или как галопира с коня си из имението, следван от своето куче. Тя самата го следеше от години, но никога не го бе виждала толкова отблизо. Знаеше за него предимно слухове, дочути от клюкарстващите прислужници, а когато ставаше дума за младия господар, те определено имаха какво да кажат.

Когато бил на десет години, семейството му загинало при пожар и той осиротял. Чичо му го приел в дома си и той станал като син за мисис и мистър Вандербилт.

Смятаха го за самотник. Някои от не толкова добронамерените слуги коментираха, че младият господар предпочита компанията на кучето и коня си пред общуването с хора. Серафина бе чувала мъжете в конюшните да казват, че е печелил много сини панделки на конните състезания и е един от най-талантливите ездачи в окръга. Готвачите, които се гордееха, че създават най-смайващите гурме ястия, се оплакваха, че винаги дели храната с кучето си.

— Проучил съм много добре всяка стая на първия, втория и третия етаж — продължи младият господар, — както и конюшните, разбира се, но останалата част от къщата е непозната територия за мен.

Младежът говореше и Серафина усещаше, че се опитва да е любезен с нея, но я изучаваше все така внимателно с очи. Това я притесняваше. След всички тези години, през които се бе крила, ѝ бе странно друг, освен баща ѝ да се взира в нея. Стомахът ѝ се преобърна и я побиха тръпки. Знаеше, че навярно изглежда абсурдно — стоеше пред него, облечена в старата работна риза на баща си, и момчето без съмнение бе забелязало, че ръцете ѝ са кални и има мръсотия по цялото си лице. Косата ѝ бе разрошена като на банши^[7] и Фина нямаше как да прикрие поразителния ѝ цвят. Нормално бе момчето да се взира така в нея.

Младият господар със сигурност познаваше всички гости и слуги, Серафина виждаше, че той се опитва да се сети коя би могла да е тя. Колко ли странна му изглеждаше? Имаше ръце и крака като всички хора, но острите скули и златистите ѝ очи не бяха като на нормалните момичета. Независимо колко ядеше, не можеше да добави дори килограм към жилавото си кльощаво тяло. Не бе сигурна дали

момчето на Вандербилт я смята за хилава коза или за дива малка невестулка, ала на нито едно от тези животни не им бе мястото в къщата.

Отчасти ѝ се искаше да подвие опашка и да избяга, но си помисли, че младият господар всъщност е най-подходящият човек, на когото да разкаже за момичето с жълтата рокля.

Обвитите в коприна надменни възрастни едва ли щяха да обърнат внимание на предупрежденията на едно момиче с кално лице. Но може би *той* щеше да го стори.

— Аз съм Брейдън — представи се момчето.

— Аз съм Серафина — изстреля тя, преди да се усети. „О, глупачке! Защо му каза името си?“ И без това бе лошо, че допусна да я видят, но сега той имаше име, с което да свърже лицето ѝ. Баща ѝ щеше да я убие!

— Приятно ми е да се запознаем, Серафина — отвърна момчето и се поклони леко, сякаш тя заслужаваше уважение като някоя истинска дама. — Това е моят приятел Гидиън — посочи към кучето си, което продължаваше да седи неподвижно и да я оглежда враждебно със студените си черни очи.

— Здравейте — успя да изрече Фина, но хич не ѝ бе приятен начинът, по който я зяпаше кучето, сякаш само заповедта на господаря му го възпираше да не се метне към нея с искрящите си бели зъби.

Серафина все пак събра кураж и погледна нервно Брейдън Вандербилт.

— Мистър Брейдън, дойдох тук, за да ви разкажа какво видях...

— Наистина ли? Какво си видяла? — попита той с любопитство.

— Тази нощ долу в мазето имаше момиче, красиво русо момиче с жълта рокля, и видях един мъж с...

Не успя да довърши, защото дамите и господата започнаха да излизат от Галерията с гоблените и да се придвижват към входната врата. Хубавият мистър Торн се откъсна от групата и приближи към Серафина и момчето.

— Идвате ли, млади господине? — попита подканващо с южняшкия си акцент. — Конете са готови и нямам търпение да ни покажете най-новите си ездачески умения. Може да пояздим заедно.

Брейдън грейна:

— Да, сър. Много бих се радвал.

Щом мистър Торн се присъедини към другите, младият господар незабавно насочи поглед отново към Серафина.

— Извинявай, казваше ми, че си видяла...

В този момент мистър Боусман, управителят на имението и началник на баща ѝ, се появи на етаж от стълбите зад тях. Винаги изглеждаше намусен и мрачен и днес не бе изключение.

— Ей, коя си ти? — попита и стисна Серафина толкова силно за рамото, че тя се сгърчи от болка. — Как се казваш, момиче?

Тъкмо когато Фина си мислеше, че не може да стане по-лошо, в главния коридор внезапно избухна суматоха. Разрошена, пълна жена на средна възраст, все още по нощница, се спусна по парадното стълбище от третия етаж и се втурна сред групата на дамите и господата в истерична паника.

— Това е мисис Брамс — загледа се изненадано в нея мистър Боусман.

— Някой виждал ли е моята Клара? — викаше мисис Брамс, размахваше ръце и дърпаше един по един хората около себе си. — Моля ви, помогнете ми! Няма я! Не мога да я намеря никъде!

Мисис Вандербилт се спусна към жената и я хвана за ръцете, за да я успокои.

— Къщата е много голяма, мисис Брамс. Сигурна съм, че Клара е някъде тук и просто се е унесла, докато разглежда наоколо.

Хората започнаха да обсъждат притеснено. Дамите и господата от групата за езда разговаряха объркано помежду си и се чудеха какво е станало.

„Мис Клара Брамс — помисли си Серафина. — Тя е момичето с жълтата рокля.“

През цялото време мистър Боусман продължаваше да я стиска за рамото.

Искаше ѝ се да се отскубне и да разкаже на всички за станалото вечерта, но какво щеше да последва? „Откъде си дошла — щяха да попитат. — Какво си правила в мазето посред нощ?“ Щяха да завалят всякакви въпроси, на които Фина не можеше да отговори.

Внезапно мистър Джордж Вандербилт, господарят на дома, се появи в центъра на тълпата и вдигна ръце.

— Моля за вашето внимание — провикна се. Гостите и прислужниците веднага спряха да говорят и се заслушаха. — Убеден

съм, че всички сте съгласни да отложим ездата и да организираме търсенето на мис Брамс. Щом я намерим, ще се отдадем отново на предвидените за деня развлечения.

Джордж Вандербилт бе строен, тъмнокос джентълмен на около трийсет години, с интелигентно изражение, дебели черни мустаци и мили, тъмни и проникателни очи. Знаеше се, че обича да чете, имаше крепко здраве и изглеждаше млад за възрастта си. И не само Серафина смяташе така. Чувала бе слугите да се шегуват в кухнята, че техният господар навярно е открил тайния извор на младостта. Мистър Вандербилт се обличаше много грижливо и макар Фина да се възхищаваше на решителния начин, по който бе овладял вълнението на хората току-що, не можа да се въздържи и се загледа и в облеклото му. Особено в обувките. И той като останалите господа носеше жакет за езда, но вместо с ботуши, бе обут със скъпи черни кожени обувки. Когато закрачи по твърдия мраморен под, обувките му издадоха познат скърцащ звук... същия, който бе чула по коридорите на мазето предишната нощ.

Погледна към краката на другите мъже. Брейдън, мистър Торн и мистър Бендъл носеха ботуши за езда — очевидно в очакване на предвидената разходка, но мистър Вандербилт бе с вечерни официални обувки.

Той доближи майката на изгубеното момиче и я утеши.

— Ще претърсим сградата от мазето до тавана, мисис Брамс, и няма да спрем, докато не намерим дъщеря ви. — Обърна се към дамите и господата, направи жест и към прислугата. — Ще се разделим на пет групи — обясни. — Ще претърсим цялата къща, всичките четири етажа и мазето. Ако някой намери нещо подозрително, да докладва незабавно.

При тези думи сърцето на Серафина подскочи от уплаха. Щяха да претърсят мазето! Мазето! Там беше работилницата! Извъртя се рязко, отскубна се от хватката на мистър Боусман и побягна, преди той да успее да я спре. Спусна се тичешком надолу по стълбите. Трябваше да предупреди баща си. Остатъците от вечерята им, дюшека, на който тя спеше... Трябваше да скрият всичко.

[7] Жена призрак в келтската митология, страховитият ѝ писък предвещава смърт. — Б.пр. ↑

Серафина се втурна в работилницата на баща си и го сграбчи за ръцете. Опита се да му обясни всичко, докато си поемаше шумно въздух:

— Тате, наистина е изчезнало момиче, както ти казах! И мистър Вандербилт претърсва цялата къща!

В думите ѝ се долавяше смесица от тревога и гордост. Докато му припомняше набързо какво бе видяла предишната нощ, беше сигурна в едно — баща ѝ най-накрая щеше да осъзнае, че не е сънувала и не си е измислила цялата история.

— Претърсват къщата? — изрече той и пренебрегна всичко останало. Обърна се, бързо събра всичките си кухненски уреди и бръснача от скамейката, а после придърпа дюшека на Фина в скритата ниша, която бе конструирал зад рафта с инструменти. Не биваше да остават никакви доказателства, че живеят там, когато претърсващата група дойде.

— А момичето, което видях да изчезва? — попита Серафина объркана. Не разбираше защо е по-притеснен от възможността да ги разкрият, отколкото от историята, която му бе разказала.

— Децата не изчезват просто така, Фина — каза баща ѝ, докато продължаваше да разчиства.

Сърцето ѝ се сви. Все още не ѝ вярваше.

Баща ѝ се огледа за последно из стаята, за да се увери, че нищо не е пропуснал, и едва тогава погледна към нея. За момент ѝ се стори, че най-накрая е готов да я изслуша, но после той посочи към четката ѝ за коса и се тросна:

— За бога, момиче! Прибери си нещата!

— А Мъжа с черния плащ? — попита Серафина.

— Не искам да си мислиш за такива неща — скара ѝ се той. — Било е просто кошмар. Размърдай се!

Трепна при думите му. Не можеше да разбере защо е толкова зъл. Но долови тревогата и гнева в гласа му, а някъде в далечината се

чуваха стъпките на претърсващата група, която слизаше по стълбите. Серафина знаеше, че баща ѝ не се бои само да не ги разкрият. Той мразеше разговори за свръхестествени неща, както и всички мрачни и тайни сили, които не можеше да прокуди или покори с помощта на своите гаечни ключове, чукове и отвертки.

— Но това наистина се случи! — настоя Фина. — Момичето е изчезнало, тате. Казвам ти истината!

— Малко момиче се е изгубило и те го търсят, значи ще го намерят, което и да е то. Осъзнай се. Хората не изчезват просто така. Все трябва да е някъде.

Серафина спря в средата на стаята и заяви дръзко:

— Мисля, че трябва да отидем при тях веднага и да им кажем всичко, което видях.

— Не, Фина. Ще си имаме сериозни проблеми, ако разберат, че живея тук. Ще ме уволнят. Разбираш ли? И бог знае какво ще ти сторят. Те дори не знаят, че съществуващ, и е най-добре да си остане така. Говоря ти съвсем сериозно, момиче. Чуваш ли ме?

Претърсващата група приближаваше по коридора, стъпките им се чуваха съвсем ясно. Серафина стисна зъби, тръсна гневно глава и се изпъчи решително пред него.

— Защо, тате? Защо хората не бива да ме виждат? — Не се осмели да му каже, че поне един от семейство Вандербилт вече я познава. — Просто ми кажи, каквато и да е причината. Достатъчно голяма съм. Заслужавам да знам.

— Виж, Фина. Миналата нощ някой е саботирал динамото. Повредил го е много сериозно и не съм сигурен, че мога да го оправя. Ако не успея до вечерта, началникът ми ще ме попилее, и с право. Осветлението, асансьорите, алармената система за викане на прислугата — цялото това място зависи от машината на Едисон.

Серафина се опита да си представи как някой се промъква в електрическата зала и поврежда механизма.

— Но защо някой би го направил, тате?

Претърсващата група минаваше през кухните и всеки момент щеше да стигне до работилницата.

— Нямам време да мисля за това. — Баща ѝ пристъпи към нея с едрото си тяло. — Просто трябва да го поправа. А сега прави каквото ти казах!

Спусна се из стаята и започна да крие неща с такова настървение, грубост и сила, че я изплаши. Серафина се сви зад бойлера и се втренчи в него. Знаеше, че когато е в подобно настроение, не бива да му се пречка в краката. Той просто искаше да го оставят да си върши работата и да се занимава с машините си. Но въпросите, на които все още нямаше отговор, продължаваха да я измъчват и колкото повече мислеше за тези неща, толкова повече се вбесяваше. Знаеше, че не е подходящото време да говори с него за всичко, което я вълнуваше, за всичко, което чувстваше, но не й пукаше. Просто го изстреля:

— Съжалявам, тате. Знам, че си зает, но, моля те, кажи ми защо не искаш никой да ме вижда. — Излезе иззад бойлера, застана пред него и повиши глас: — Защо ме криеш през всички тези години? — настоя. — Просто ми кажи какво не ми е наред. Искam да знам. Защо се срамуваш от мен?

Сега вече почти крещеше. Гласът ѝ бе толкова силен и пронизителен, че направо отекуваше из стаята.

Баща ѝ се вцепени, застина на място и се втренчи в нея. Фина разбра, че най-накрая е бръкнала вътре в него и е стиснала обвитото му в броня сърце. Най-накрая го бе разтърсила. Внезапно ѝ се прииска да си вземе думите назад, да се скрие отново зад бойлера и да замълчи, но не го направи. Стоеше пред него и го гледаше упорито, въпреки че сълзите преливаха от очите ѝ.

Татко ѝ седеше неподвижно на пейката, свил огромните си ръце в юмруци. На лицето му се изписаха болка и отчаяние, които не успя да прикрие, и мина известно време, докато обмисли отговора си.

— Не се срамувам от теб — проговори най-сетне сърдито, със странно пресипнал глас. Търсачите сега бяха само на една стая от тях.

— Срамуваш се — сопна му се Серафина. Трепереше от страх, но този път нямаше да се предаде. Искаше да го разгневи, да го пробуди. Искаше да стигне до онова кътче в душата му, до което никога не я допускаше. — Срамуваш се от мен — повтори.

Той се извърна и скри лицето си от Фина, момичето виждаше само тила и едрото му, тромаво тяло. Няколко секунди отминаха в пълно мълчание. После баща ѝ поклати глава, сякаш спореше със самия себе си или ѝ беше бесен, а може би и двете.

— Замълчи и ме последвай — каза ѝ най-сетне, обърна се и излезе от стаята.

Фина се спусна след него в коридора, едва успяваше да го следва по петите. Не беше на себе си. Не знаеше къде я води или какво е намислил. С мъка си поемаше въздух, докато баща ѝ слизаше надолу по тесните каменни стъпала към по-долната част на мазето, в електрическата зала, при желязното динамо и дебелиите черни жици, които пълзяха по стените. Оставиха претърсващата група далеч зад себе си поне за известно време.

— Ще се скрием тук — каза той, затвори тежката врата на електрическата зала и я заключи. Запали фенера и когато светлината разсея мрака в стаята, Серафина се стресна — никога не бе виждала баща си толкова сериозен, толкова мрачен и блед. Уплаши се.

— Какво става, тате? — попита с треперещ глас.

— Седни. Няма да ти хареса това, което ще чуеш, но поне ще разбереш някои неща.

Серафина преглътна тежко, седна на старата дървена макара, около която бе навита медна тел, и се подготви да слуша. Баща ѝ се отпусна на пода с лице към нея, опрял гръб на стената. Заби поглед в краката си и заговори умислено:

— Преди години работех като механик в железопътното депо в Ашвил — започна той. — Жената на бригадира тъкмо бе родила третото им дете, момченце, и в дома им цареше радост и оживление. Докато всички останали празнуваха, аз седях там, потънал в самосъжаление. Не се гордеех с начина, по който се вайках онази нощ, но нещата не ми се получаваха така, както би трябвало и както ми се искаше. Мечтаех си да срещна добра жена, да си построя къща в града, да имам деца, но годините си минаваха и това не се случваше. Бях здравеняк, не особено привлекателен наглед. Потях се по цял ден сред машините и малкото пъти, когато срещях жени, все не намирах какво да им кажа. Можех да говоря до съмване за гайки и винтчета, но не и за друго.

Серафина отвори уста да попита нещо, но не искаше да прекъсва историята, която най-накрая се изливаше от устата му.

— Онази вечер, докато всички надигаха халбите, съвсем се отчаях и реших да се поразходя. Да отида по-надалече. Искях просто да вървя и да вървя, както правят хората, когато имат прекалено много

неща на главата си и не могат да се отърват от тях. Навлязох навътре в гората, по течението на реката, чак до планината. Когато падна нощ, просто продължих да вървя.

Трудно ѝ бе да си представи как баща ѝ броди из гората. Та колко пъти я бе предупреждавал дори да не стъпва там! Той мразеше гората. Поне сега я мразеше.

— Страхуваше ли се, тате?

— Не, хич — тръсна глава, все още загледан в пода. — А трябваше да ме е страх.

— Защо? Какво стана?

Серафина дори не можеше да си представи какво му е било. Светлината на фенера хвърляше злокобна сянка по лицето му. Обичаше историите на баща си, но точно тази ѝ се струваше по-близка от всяка друга, която ѝ бе разказвал.

— Докато вървах през гората, чух странен вой, сякаш животно изпитваше ужасяваща, агонизираща болка. Храстите се мърдаха яростно, но не можех да разбера каква е причината.

— Да не би нещо да е умирало, тате? — приведе се нетърпеливо Серафина.

— Не мисля. — Баща ѝ погледна към нея. — Шумотевицата в храстите продължи известно време, после изведнъж, просто ей така, спря. Реших, че вече е приключило, но внезапно чифт жълто-зелени очи се втренчиха в мен от мрака. Не знам какво бе това същество, човек или звяр, но бавно кръжеше около мен, появяваше се на едно място, после на друго, изучаваше ме внимателно, сякаш се опитваше да вземе решение: дали си струва да ме изяде, или да ме пусне да си ходя. Усещах истинска сила зад тези очи. Но после те изчезнаха. Съществото си бе отишло. И чух странен звук — нещо, което напомняше на мяукане. Или плач.

Серафина изпъна гръб и го погледна.

— Плач ли? — попита объркано. Определено не бе очаквала такъв развой.

— Претърсих храстите. На покритата с кръв земя лежаха скупчени едно върху друго малки създания. Три от тях бяха мъртви, но едното още дишаше.

Серафина стана от дървената макара и прилекна до баща си. Втренчи се в него, напълно погълната от разказа му. Направо виждаше

в съзнанието си кървавите създания.

— Но какви са били те? — попита очарована.

Баща ѝ поклати глава.

— Като всички, които живеят в тези планини, и аз бях чувал истории за черна магия, но до тази вечер не им бях обръщал особено внимание. Разгледах онова същество, което бе останало живо — поне доколкото ми бе възможно в мрака, но не можах да разбера какво е. Или по-скоро не исках да го повярвам. Когато най-сетне вдигнах създанието и го задържах в ръце, осъзнах, че всъщност е дребно човешко бебе, свито на мъничка топка. Момиченце.

Серафина отвори широко очи от изненада.

— Какво? Чакай. Не разбирам. Какво е станало? Как се е озовало бебето там?

— Същия въпрос си задавах и аз, но, повярвай ми, едно нещо знаех със сигурност: независимо как бе дошло на този свят бебето, трябваше да му помогна. Пъхнах го под палтото си, спуснах се бързо надолу по хълма и го изнесох от гората. Знаех, че сестрите от манастира в Ашвил приемат бебета, но когато им показах момиченцето, те ахнаха и замърмориха, че е дяволско изчадие. Казаха, че има деформации и скоро ще умре. Нямамо какво да направят, за да му помогнат.

— Но защо? — извика възмутено Серафина. — Това е ужасно! И толкова жестоко!

Знаеше, че дори някой или нещо да изглежда различно, не бива да го захвърляш просто ей така. Запита се какъв е всъщност светът извън имението. Отношението на монахините я бе разстроило и развълнувало повече от мисълта за жълтоокото нощно създание. И в същото време изпита възхищение към баща си, докато си представяше как той придържа нежно крехкото бебешко телце с огромните си топли ръце, как го топли и го поддържа живо.

Баща ѝ въздъхна тежко и продължително, унесен в спомените за онази нощ, и продължи разказа си:

— Трябва да разбереш, Фина. Клетото малко създание бе родено със слепнати клепачи. Очите му бяха затворени и монахините казаха, че то никога няма да вижда. Беше родено глухо и те казаха, че никога няма да чува. И съвсем ясно се виждаше, че има по четири пръста на краката вместо по пет. Но това не бе всичко. Ключиците му бяха

деформирани и детето имаше неестествено дълъг, извит гръбнак. Целият бе някак странно извит. На пръв поглед нямаше шанс да оживее дълго.

Серафина бе като поразена от гръм. Погледна смаяно баща си.

— Аз съм бебето! — извика и скочи на крака. Това не бе просто история, това бе *нейната* история. Беше родена в гората. Значи татко ѝ я бе намерил и я бе взел оттам. Тя бе като бебе лисица, отгледано от койот. Изправи се пред него и повтори: — Аз съм бебето!

Баща ѝ я погледна и момичето видя как истината проблясва в очите му, но той не потвърди. Не каза „да“, но и не отрече. Сякаш не можеше да свърже спомена за онази мрачна нощ и порасналата си дъщеря, която стоеше сега пред него. Затова имаше само един начин, по който да разкаже историята — все едно изобщо не се отнася за нея.

— Костите на гърба на бебето не бяха свързани така, както би трябвало — продължи той. — Монахините бяха безкрайно уплашени от мисълта, че трябва да се погрижат за това дете, което според тях бе демонично създание. За мен обаче то бе просто малко дете. Когато намериш крехко момиченце, не го изоставяш! Кой го е еня колко пръста има!

Серафина отново седна и се опита да осмисли чутото. Започваше да проумява какъв човек е баща ѝ, както и откъде е взела част от своята инатливост. Но всичко това бе много объркващо. Как би могла да е наследила нещо от него, след като дори не бяха роднини?

— Отнесох бебето, защото се страхувах, че монахините ще го удавят — изрече той.

— Мразя тези монахини — каза рязко Фина. — Отвратителни са!

Татко ѝ поклати глава. Не в знак на несъгласие, а по-скоро сякаш не бива да им обръщат внимание, защото те са най-малкият им проблем.

— Нямах подходяща храна за детето, затова се вмъкнах в обора на един фермер и издоих козата му. Откраднах и шише. Срамувах се, че върша тези неща, но не виждах какво друго мога да сторя. Онази нощ нахраних за първи път момиченцето и макар очите му да бяха още затворени, то си изпи млякото докрай. Спомням си, че се помолих това да помогне по някакъв начин. Колкото повече го държах в прегръдката си и го наблюдавах как пие мляко, толкова повече исках бебето да живее.

— И после какво стана? — плъзна се по-близо до него Серафина. Знаеше, че зад затворената врата на електрическата стая, някъде над тях, благопристойните обитатели на имението „Билтмор“ претърсват стая след стая, но й бе все едно. — Продължавай, тате — подкани го.

— Потърсих жена, която да се погрижи за бебето, но никоя не пожела. Детето щеше да умре. Но две седмици по-късно, докато оправях поредния двигател с една ръка и хранех малката с другата, нещо се случи. Тя отвори очи за първи път и се втренчи право в мен. Отвърнах на погледа ѝ. Имаше големи, красиви жълти очи, от които просто не можех да се откъсна. И тогава осъзнах, че от този миг нататък ще бъда завинаги неин и тя ще бъде моя. Разбрах, че сме свързани и никой не може да ни отнеме това.

Серафина бе толкова очарована от разказа му, че почти не мигаше. Жълтите очи, за които баща ѝ говореше, все още се взираха в него, както през последните дванайсет години. Той изтри бавно устата си с длан, погледна към динамото и продължи с историята си.

— През следващите месеци хранех малката всяка сутрин и всяка нощ. Тя спеше, сгушена под мишницата ми. Когато работех, я поставях в отворената кутия за инструменти до себе си. Щом порасна малко, я научих да пълзи и да подтичва около мен. Стараех се да се грижа възможно най-добре за нея — сега тя бе моя, нали разбираш, но хората започнаха да задават въпроси и някакви типове от правителството се появиха наоколо. Мъже със значки и пистолети. Една нощ, когато работех в железопътното депо, трима от тях изчакаха малката да се отдалечи от мен и я приклепиха, обкръжиха я от всички страни. Щяха да я вземат и да я отведат на някакво далечно място, бог знае къде. А може би щяха да ѝ сторят и нещо по-лошо. Ударих първия толкова силно, че той падна окървавен на земята и не стана. После фраснах втория, сграбчих и третия, но той се измъкна и избяга. Малката бе добре, слава богу, но знаех, че ще си имаме проблеми. Следващия път щяха да се върнат с повече мъже, с белезници за мен и клетка за нея. Знаех, че трябва да се махнем. Да избягаме от любопитните очи и клюкарстващите усти на хората в града, така че напуснах железопътното депо и си намерих нова работа далече в планините, където се строеше голяма къща.

Серафина ахна, когато осъзна, че през цялото това време той не е криел нея, а тях. „Затова живеем в мазето“ — помисли си момичето и

въздъхна облекчено. Баща ѝ я бе защитавал.

— Грижех се за момиченцето в добри и в лоши времена — продължи. — Правех всичко, което можех, и през годините странното създание, което намерих в гората, порасна и се превърна в красиво малко момиче. А аз положих огромни усилия да забравя как бе дошло на този свят и как го бях взел.

Тогава, най-накрая, баща ѝ млъкна и я погледна право в очите.

— И сега това си ти, Фина. Това си ти. Съвсем ясно е, че не си като другите момичета, но не си деформирана или противна, както очаквах онези монахини. Движенията ти са забележително грациозни — никога не съм виждал някой толкова бърз и ловък като теб. Не си глуха и сляпа, както твърдяха, а имаш удивително чувствителни сетива. Защиствах те във всеки ден от изминалите дванайсет години и, кълна се в бог, това бе най-хубавото време от моя живот. Ти си целият ми свят, моето момиче. От нищо не се срамувам, просто искам да опазя и двама ни живи.

Когато млъкна и я погледна с тъмните си очи, Серафина осъзна, че се е разхлипала, и бързо изтри сълзите от лицето си, преди баща ѝ да се ядоса, задето се е разциврила. В известен смисъл никога не се бе чувствала по-близо до него, отколкото в този момент, защото разказът му я бе трогнал до дъното на душата ѝ. Но същевременно в нея бе започнала да се оформя и друга мисъл — нейният баща не ѝ беше баща. Намерил я бе в гората и я бе взел. През целия ѝ живот бе лъгал и нея, и всички други. През всички тези години бе отказвал да говори за майка ѝ, беше я оставил да се чуди и мае, а сега ѝ казваше това. Истината. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ. Почувства се глупаво, задето като малка си бе представяла как майка ѝ е една от хубавите дами в имението и я е забравила в пералната машина. Безброй часове се бе чудила откъде е дошла, а той бе знаел през цялото време.

— Защо не си ми казал? — попита го. Баща ѝ не отговори. — Защо не ми каза, тате? — настоя Серафина. Той само се взираше в пода и поклати бавно глава. — Тате...

Най-сетне проговори:

— Защото не исках да е вярно.

Фина го погледна смаяно.

— Но е вярно, тате. Не можеш просто да искаш нещата да не са верни, щом са!

— Съжалявам. Толкова много исках да си моето малко момиченце.

Беше гневна, много гневна, но усети как в гърлото ѝ заседна голяма буца. Най-накрая бе достигнала до сърцето му, най-накрая той ѝ бе казал за какво мисли, какво чувства, от какво се бои, за какво мечтае.

И се оказа, че мечтае за нея.

Серафина стисна зъби, издиша шумно през носа и го погледна. Бе разгневена, объркана, изумена, развълнувана и уплашена — всичко това едновременно. Ето, знаеше истината. Поне част от нея.

Вече знаеше, че не просто се *чувства* различна от другите, а наистина е различна.

Мисълта я ужасяваше: тя бе създание на нощта.

Дошла бе от същата гора, от която баща ѝ я бе учил да се страхува през целия ѝ живот и в която ѝ бе забранил да ходи. Този факт я отвращаваше и плашеше, но в същото време Фина усещаше някаква странна увереност, почти облекчение. Сега всичко придобиваше някакъв смисъл — извратен и объркан, но все пак логичен.

Погледна към баща си, който отново се бе облегал на стената. След като ѝ бе разказал всичко, изглеждаше изтощен — като човек, който е свалил тежък товар от плещите си.

Надигна се от пода умислен, избърса дланите си и бавно се запъти към другата част на стаята.

— Съжалявам, Фина. Предполагам, че не си доволна от това, което научи, но ти си права, вече си голяма и заслужаваш да знаеш истината. — Приближи се към нея, наведе се, докосна я по рамото и я погледна в очите. — Но каквото и да решиш да правиш сега, искам да запомниш нещо. Всичко ти е наред. Чуваш ли ме, Фина? Всичко ти е наред.

— Чух, тате — кимна тя и избърса сълзите от лицето си. Чувстваше се объркана, но в едно бе сигурна: баща ѝ вярваше в нея.

И все пак, още докато стоеше тук и се взираше в него, в главата ѝ започнаха да препускат бясно въпрос след въпрос.

И сега какво? Нима трябваше да остане скрита завинаги? Можеше ли да се впише сред хората в „Билтмор“? Щеше ли да има

приятели някога? Тя бе създание на нощта, но какво означаваше всъщност това? Загледа се в ръцете си. Ако пуснеше ноктите си да растат свободно, щяха ли да си останат човешки, или да се превърнат в животински, хищнически нокти?

Вече чуваше някъде отдалеч как претърсващата група се придвижва из подземиято, но се опита да не обръща внимание на шума. Погледна отново баща си. След дълга пауза тихо зададе въпроса, който я измъчваше най-много:

— А майка ми?

Той притвори очи за миг, пое си дълбоко въздух и ги отвори, погледна я и проговори необичайно нежно:

— Съжалявам, Фина. Истината е, че не знам нищо за нея. Но си я представям като истинска красавица, любяща, но и силна. Майка ти отчаяно се е борила да ти даде живот и съм сигурен, че е искала да остане с теб, но е знаела, че е невъзможно. Не знам защо. Но тя те даде на мен — за да се грижа за теб, да те обичам — и затова ще ѝ бъда вечно задължен.

— Значи може би е още някъде там...

Гласът ѝ трепна колебливо.

Разказът на баща ѝ бе предизвикал торнадо вътре в нея, но при мисълта за майка си изведнъж се почувства окъпана от топли слънчеви лъчи.

— Може би — отвърна ѝ тихо, внимателно.

Фина го погледна.

— Тате, ти... мислиш ли, че... Знаеш ли дали е била човек, или...

— Не желая да слушам такива приказки — прекъсна я и тръсна глава. От присвитите му устни тя разбра колко силно го притеснява това. — Ти си моето малко момиче. Само това има значение.

— Но в гората... — започна Серафина.

— Не — спря я рязко. — Не искам да мислиш подобни неща. Ти живееш тук. С мен. Това е твоят дом. Казвал съм ти го и преди и ще ти го кажа отново, Фина: в нашия свят има много мистерии, които не разбираме. Никога не отивай в най-дълбоките части на гората, там дебнат големи опасности, тъмни и светли сили, които ще погълнат душата ти.

Серафина се вгледа в него и се опита да проумее думите му. По изражението му разбра, че е ужасно сериозен. А и дълбоко в сърцето си чувстваше, че е прав.

Знаеше го. Тя си имаше само един човек на този свят — нейния татко.

Чу как мъжете приближават по коридора. Вече претърсваха стаята и на този етаж. Фина настръхна, всички инстинкти ѝ подсказваха да бяга. Погледна баща си. След всичко, което ѝ разказа, не искаше отново да го ядосва, но трябваше да го попита още нещо.

— А мъжът, който отведе момичето с жълтата рокля? Той какъв демон е, тате? От гората ли е дошъл, или е един от добре облечените господа от горните етажи?

— Не знам. Моля се на бог да е само плод на твоето въображение.

— Не беше, тате — отвърна тихо.

Той не искаше да спори повече с нея, но я погледна право в очите.

— Дори не си помисляй да излезеш оттук, Фина. Прекалено опасно е за нас. Вече разбираш защо. Знам, че копнееш да помогнеш на момичето, и това е доказателство, че имаш добро сърце, но не мисли повече за него. Изчезналото дете не е от нашите хора. Те не се нуждаят от помощта ни. Сами ще го намерят. Не се меси.

В този момент някой потропа по тежката дървена врата на електрическата стая.

— Претърсваме къщата! — извика някой отвън. Серафина се огледа наоколо, макар да знаеше, че няма друг изход от стаята.

— Отворете вратата! — развика се друг мъж. — Отваряйте!

В мига, в който баща ѝ отвори вратата, мистър Боусман и двама други мъже нахлуха в електрическата стая. Серафина се бе покатирила на металните решетки на тавана и се бе скрила сред стотиците дебели метални жици, които минаваха по протежение на цялата стая, от горе до пода. Докато баща ѝ се впусна в дълги обяснения пред сащисаните господа как точно динамото произвежда електричество, Фина изпъзля по тавана, спусна се безшумно на пода зад тях и се стрелна навън през отворената врата. Затича се по коридора, пхна се в един малък улей за въглища, сви се на кълбо в мрака и застина неподвижно.

Обичаше да седи така, сгушена в тъмни, тесни пространства.

От време на време надзърташе през малка дупка в желязната вратичка на улея и наблюдаваше претърсващите господа отвън, които минаваха от единия край на коридора до другия и обратно. В мислите си обаче постоянно се връщаше към историята за своя произход, която бе научила от баща си. Беше му бясна, че е чакал толкова дълго, преди да ѝ каже истината. А дали това бе истината? Възможно ли бе да е родена на земята, сред мрака на гората? Майка ѝ, която и да бе тя, навярно е била много смела.

Но колкото повече мислеше по въпроса, толкова повече осъзнаваше, че майка ѝ не може просто ей така да е отишла в гората през нощта, за да я роди. Може би е живеела там. В такъв случай какво ли създание на мрака бе тя? И какво създание бе самата Фина? Дали баща ѝ бе сбъркал, като я бе взел оттам?

Всичко бе толкова объркващо. Чувстваше се по-неспокойна и самотна от всякога. Внезапно баща ѝ вече не бе неин баща, а „Билтмор“ не бе неин дом. И тя все така си нямаше майка.

Вече знаеше, че баща ѝ я крие от света, защото се бои какво биха ѝ сторили хората, ако я видят. Но това още повече я объркваше, защото нейният татко я обичаше, което означаваше, че и други хора биха могли да я обикнат, нали? В крайна сметка какво значение има кога спиш и кога ловуваш?

Струваше ѝ се, че всички хора би трябвало да обичат чувството да се излежаваш на перваза на прозореца под топлите слънчеви лъчи или да наблюдаваш как птиците летят над главата ти, или да се разхождаш в прохладна лунна нощ, когато всички звезди са изгрели на небето. Не беше сигурна дали повечето момчета и момичета на нейната възраст могат да ловят плъхове с голи ръце, но не смяташе, че това е чак толкова необичайно умение.

Друга група претърсващи мина покрай нея. Серафина ги огледа и поклати глава. Ако Клара Брамс бе жива и искаше да остане скрита, имаше множество места, където да се спотаи. Дори стотици възрастни да търчаха наоколо паникьосани, пак нямаше да успеят да обходят място като „Билтмор“. Тук имаше *хиляди* места, където човек би могъл да се скрие. Надяваше се все пак да намерят Клара въпреки случилото се предишната нощ. Но не ѝ се вярваше. Клара Брамс бе изчезнала.

„Вие сте прекалено шумни и се движите твърде бързо — помисли си Фина, когато хората минаха покрай нея. — Никога няма да я откриете така. Трябва да хванете плъха.“

Баща ѝ бе казал да зареже всичко, че не е нейна работа, че тези хора не са като тях, но с какво право определяше кой какъв е? Та той крадеше бебета от горите! А ако Клара бе още жива и се нуждаеше от помощ? Как можеше Серафина просто да си стои тук и да наблюдава отстрани? „А ако Мъжа с черния плащ дойде отново и отвлече друго дете?“ Взе твърдо решение да намери Брейдън Вандербилт и да му каже какво е видяла. Нямаше да е редно да го премълчи. Винаги си бе мечтала да се сприятели с някого, но ако не помогнеше на Клара Брамс, що за приятел бе Фина?

Когато коридорът опустя, момичето изпъзля от улея и се плъзна покрай стената. Възнамеряваше да се промъкне на горния етаж, но когато мина покрай покритото с мъх стълбище, което водеше към подолните нива на подземие, се запита дали там долу няма да намери някаква следа от станалото предишната нощ. Младият господар щеше да повярва по-лесно на историята ѝ, ако получи доказателство за това, което бе видяла Фина.

Заслиза по стъпалата — надолу и още по-надолу, във влажния мрак на това подземие под подземие, докато стигна до полегатия, потънал в кафяви сенки коридор.

Дишането ѝ се учести, но Серафина продължи да върви, като си повтаряше, че всичко ще бъде наред.

Прокрадваше се така в мрака, докато не стигна до мястото, където бе видяла Мъжа с черния плащ. Нямаше и следа от Клара Брамс, но по стената личаха червени капки. На пода намери стъкълца. „От счупения фенер“ — помисли си.

Претърси района, но не намери нищо друго.

На връщане мина по същите коридори, по които бе избягала от демона... или каквото там бе той. Огледа внимателно мястото, където се бе борила за живота си. Забеляза нещо на пода, точно до стената — на пръв поглед приличаше на мъртъв, гниещ плъх. Беше с размера и цвета на противен гризач, но когато пристъпи по-близо, Фина сбърчи нос. Причината бе гадната, отвратителна миризма, която долови, но това не беше плъх. Стисна зъби и се отпусна на колене, за да огледа нещото по-добре. Оказа се намачкана ръкавица. В този момент в главата ѝ изплува образът на черния плащ — как се виеше около нея, за да я откъсне от всичко, което познава и обича.

„Това е просто една ръкавица, глупачке“ — присмя се на собствения си страх Серафина. Но когато я вдигна, изви устни от отвращение. От вътрешната страна на черния атлазен плат бяха полепнали кървави парченца кожа.

Беше гнусно, много по-противно от всеки труп на плъх, който бе оглеждала отблизо. Късчетата кожа отвътре изглеждаха като съдрани от ръката, на която е принадлежала ръкавицата. По плътта имаше черни петна и сиви косми. Сякаш собственикът на ръкавицата не само бе стар, но и остаряваше много бързо, май направо се разпадаше.

Цялата се напрегна, когато си спомни как се бе борила за живота си като подивяла — с драскане и хапане. Ръкавицата навярно бе паднала от колана или от джоба на злодея, защото Фина помнеше, че ръцете му бяха голи и кървави по време на битката им.

Всички мъже носеха ръкавици (както и шапки и бастуни), така че това не бе особено важна улика. Не можеше да ѝ послужи за доказателство пред младия господар. Но благодарение на нея ѝ хрумна, че който или каквото и да бе Мъжа с черния плащ, явно имаше сериозен проблем.

Серафина нямаше търпение да се измъкне от тази влажна дупка и бе решена на всяка цена да намери Брейдън Вандербилт, затова се

изкачи до основното ниво на мазето. Много от стаите тук имаха прозорци в горната си част. През тях се виждаха слугите и гостите, които претърсваха градините, декоративния лабиринт и множеството пътечки из двора. Фина се надяваше да зърне сред тях и младия господар.

Дали можеше да нарече Брейдън свой приятел, или се заблуждаваше? Честно казано, не бе особено сигурна какво е „приятел“. Всичко, което знаеше по темата, бе научила от книгите. Ако срещнеш някого лице в лице и той не ти изсъска и не те ухапе, означава ли, че сте приятели? После поразсъждава още по въпроса и си спомни, че тя всъщност за малко да изсъска, когато за първи път срещна Брейдън, така че това определение май не бе най-подходящото. Може би изобщо не бяха приятели. Може би той я смяташе просто за чистачка от мазето и я бе забравил веднага след като бе избягала. Навярно трябваше да му каже още тогава, че тя е Г. Л. П. Щеше да му направи много по-голямо впечатление. А сега не бе сигурна какво си мисли за нея — освен че е мръсна, груба, неугледна и с ужасна коса.

Изкачи стъпалата към първия етаж. Възползва се от хаоса на търсенето и се спусна навън незабелязано — от едно скришно местенце към друго. Придвижваше се тихо, стъпваше меко. Възрастните говореха силно и вдигаха толкова много шум, когато трополяха наоколо, че бе лесно да ги избегнеш.

Затича се към зимната градина и се скри между стойките с тропически растения.

За малко да се блъсне в мисис Вандербилт и двама прислужници, които подтичваха по коридора, но все пак успя ловко да избяга и да се пъкне в билиардната зала. Сигурна бе, че дори смъртните ѝ врагове, плъховете, щяха да се впечатлят от бързината ѝ при тази конкретна маневра.

Билиардната зала имаше красива дъбова ламперия и меки кожени столове и бе наситена с мирис на пури. Тъмни ориенталски килими покриваха пода.

Над масите за игра висяха черни лампи от ковано желязо. По стените бяха окачени животински глави и ловни трофеи. Харесваха ѝ.

Трофеите ѝ напомняха за плъховете, които някога убиваше и носеше на баща си. Значи с Вандербилт имаха нещо общо. От друга

страна, Фина отдавна бе спряла да души плъховете, защото в един момент осъзна, че харесва самия лов, а не убиването.

Тъкмо когато се канеше да излезе от стаята, вътре влязоха прислужник и камериерка. Серафина бързо се шмугна под близката билиардна маса.

— Може би тя ни се изплъзва все в последния момент, мис Уитни — каза мъжът и се наведе да погледне под масата тъкмо когато Серафина се шмугна зад дивана.

— Може да е навсякъде, мистър Прат — съгласи се жената и погледна зад дивана в същия миг, в който Серафина се скри зад зелените велурени завеси на прозорците.

— Знаете ли дали някой е проверил органа? — попита мистър Прат. — Отзад има тайна стая.

— Момичето е пианистка, така че наистина може да се е завъртяло край органа — кимна мис Уитни в знак на съгласие.

Серафина въздъхна безшумно, използва завесата за прикритие и се покатери до горната рамка на прозореца, след което се сви в ъгъла. Успя да види набързо, че мистър Прат носи бели ръкавици, черна вратовръзка и черно-бяла ливрея — явно бе от главните лакеи, но обърна специално внимание на черните му кожени обувки.

— Пианистка ли е? Как така? — попита мистър Прат.

— Тили от третия етаж ми каза, че момичето било нещо като музикален гений. Обикаляло страната и изнасяло концерти — обясни мис Уитни, докато опипваше с ръце завесите, зад които се бе скрила Серафина преди малко.

Момичето притаи дъх и застина неподвижно. Мис Уитни бе вече толкова близо, че Фина усещаше парфюма ѝ. Ухаеше на лавандула и рози. Ако камериерката просто дръпнеше пердетата и погледнеше нагоре, щеше да види хлапе с потайна усмивка — като същинска сестра на Чешърския котарак^[8].

Въпреки страха си да не я открият, Серафина се зазяпа в облеклото на жената. Харесваше хубавата розова униформа с бяла якичка и бели маншети, която прислужничките носеха сутрин, преди да се преоблекат следобед в по-официалните си черно-бели униформи.

— Хайде. Тук няма никого — каза мистър Прат. — Да проверим органа.

Серафина въздъхна облекчено, когато мис Уитни отиде в другия край на помещението. Мистър Прат побутна дъбовата ламперия вдясно от камината.

— Божичко! — ахна изненадано мис Уитни и се разсмя нервно, когато в стената се отвори тайна врата. — Чистила съм тази стая безброй пъти, а не съм знаела, че тук има вход. Вие сте толкова умен, мистър Прат.

Серафина поклати глава с досада. Ама че глупачка! Очевидно камериерката си бе загубила ума по лакея всезнайко. Харесваше мис Уитни, но тя определено имаше какво да научи от нея за надушването на плъхове. Защото според Фина мистър Прат с лъскавите обувки спадаше точно към този вид създания.

Мистър Прат се разсмя, очевидно доволен от ефекта на малкия си номер.

— Откъде знаете за тези тайни стаи? — попита камериерката. — Да не обикаляте из къщата нощем, докато всички други спят?

— О, аз съм пълен с изненади, мис Уитни, и не само по отношение на малкото момиче с жълта рокля. Само почакайте и ще видите... Хайде, да вървим.

„Жълта рокля ли?“ — каза си Фина. Откъде знаеше мистър Прат какво е носила Клара, когато е изчезнала? В този прислужник имаше нещо, което хич не ѝ допадаше. Беше прекалено мазен, прекалено вежлив, прекалено самодоволен в своята лъскава черно-бяла ливрея и тя не би му се доверила за нищо — не повече, отколкото на полевка в килера със сладкиши.

„Аз не бих влязла там, ако бях на твоето място!“ — искаше ѝ се да извика на мис Уитни, докато камериерката минаваше през тайния вход заедно с мистър Прат, но вместо това се заслуша в стъпките на „полевката“. Те напомняха на стъпките, които бе чула в мазето предишната нощ, но двамата изчезнаха в тунела прекалено бързо, за да бъде напълно сигурна.

Щом прислужниците се скриха от погледа ѝ, Серафина скочи долу и провери внимателно мястото вдясно от камината, за да е сигурна, че ще намери тайната врата, ако ѝ потрябва. Един вход към таен тунел би могъл да е много полезен за момиче с нейните особени занимания. Отвън тайната врата бе напълно прикрита в дъбовата ламперия и изобщо не се забелязваше в стената. На нея бе окачена и

снимка в рамка — странно реалистичен дагеротип на белокос мъж, който Серафина предположи, че е отдавна починалият дядо на мистър Вандербилт, Корнелиус Вандербилт.

Стана ѝ мъчно, като се сети, че тя не само си няма дядо, който да ѝ разказва истории за стари времена, но всъщност вече си няма дори баща. Имаше просто човек, който я бе намерил в гъсталак в гората и бе решил да открадне козе мляко, за да я опази жива в кутията си с инструменти. Можеше да бъде абсолютно всеки друг. И още му беше леко сърдита, задето не ѝ бе казал истината по-рано.

Цялата стена под ловните трофеи бе покрита с портрети на семейство Вандербилт. Майки, бащи, баби, дядовци, братя и сестри, братовчеди.

Серафина инстинктивно започна да проучва лицата, за да види дали някой прилича на нея. Дали Клара Брамс бе жива, отвлечена някъде? Питаше ли се дали майка ѝ я е забравила, както понякога се чудеше Серафина? Но разликата бе, че мисис Брамс не бе забравила дъщеря си и никога нямаше да я изостави. Майката на Клара все още я търсеше.

Пристъпи по-близо до стената. Последният портрет бе друго изображение на стария Корнелиус, патриарха на големия род Вандербилт. Показан бе как върви гордо до един от своите железни парни влакове, а размазаният от движенията фон придаваше на фигурата му призрачни очертания. По гръбнака на Серафина премина тръпка само докато гледаше фотографията. Снимката се бе наклонила леко, когато мистър Прат и мис Уитни минаха през тайната врата, затова Фина я изправи и намести. Щом докосна вратата, тя се отвори плавно. Явно пантите ѝ редовно се смазваха.

Пое си дълбоко въздух и пристъпи вътре.

* * *

Серафина с изненада откри, че тайната врата води в пушалнята. Оттам намери подобен проход и към оръжейната, чиито лавици с пушки и пистолети бяха защитени от праха в стъклени витрини. Когато видя отражението си в стъклото, се изплю на опакото на дланта си и изтърка лицето си, докато не махна по-големите следи от

мръсотия по бузите и брадичката си. После с резки движения приглади дългите си златисти кичури зад ушите. Постоя там и известно време просто се вира замислено в себе си.

Ако майка ѝ я видеше, дали щеше да я познае? Дали щеше да я прегърне и целуне, или да се извърне и да я подмине? Когато непознати хора я видеха, какво ли си мислеха за нея? Какво виждаха — момиче или странно създание?

Група гости на имението минаха през стаята и разговаряха шепнешком. Серафина наостри уши, за да ги чуе по-добре.

— Казвам ви, че е истина! — прошепна един млад мъж.

— И аз го чух — съгласи се друг. — Моята баба ми е разказвала, че тук наблизо има старо гробище със стотици гробове, но телата липсват!

— И аз съм чувал, че има старо селище — добави трети гост. — Но гората го е погълнала, след като всички, които живеели там, напуснали домовете си.

Серафина също бе чувала подобни истории да се разказват по нощите в кухнята, но не бе сигурна дали да им вярва, или не. Където и да отидеше през този ден, подслушваше все едни и същи разговори: господата обсъждаха дали да се повикат детективи, за да разследват изчезването на детето; слугите си споделяха истории за подозрителни гости, а родителите спореха как най-добре да предпазят синовете и дъщерите си от изгубване в огромната къща, без да проявят грубост към домакините си. Сега пък говореха за старо гробище в гората.

Фина не спираше да мисли за Мъжа с черния плащ. Ако бе някой от тези хора, можеше да броди по всеки коридор, да влиза във всяка стая. Как да различиш кой е приятел и кой е враг само по вида му?

Колкото повече мислеше, толкова повече въпроси я терзаеха. Единственото сигурно нещо до момента бе, че търсенето продължаваше, а Клара Брамс все още не бе открита. Нито жива, нито мъртва.

После ѝ хрумна нова идея. Ако Мъжа с черния плащ бе някакъв вид дух, който излиза от гората през нощта или се подвизава в подземията, тя едва ли щеше да намери доказателства за съществуването му на горните етажи. Но ако бе поне отчасти смъртен и пребиваваше в „Билтмор“, тогава все трябваше да държи плаща си

някъде, когато не го носи. Ако Фина откриеше плаща, може би щеше да намери и мъжа.

Гардеробите и стаите за съхранение на дрехи, пръснати из цялата къща, бяха любимите ѝ скривалища, така че ги познаваше достатъчно добре. Когато дамите и господата идваха в имението, обикновено слизаха от превозните си средства пред парадния вход. Но в лошо време използваха покрития портик в северния край на къщата, близо до конюшната. Серафина се стараеше да остане незабелязана и се добра дотам на прибежки и с пълзене.

В гардеробната бе тъмно и претъпкано, но това напълно я устройваше. Обичаше тесните шкафове. Проби си път през плътната гора от палта, плащове, дълги шалове и пелерини и провери закачалките една по една за дълъг черен атлазен плащ. Когато стигна до дъното на гардеробната, без да го открие, въздъхна разочаровано.

Измъкна се оттам и се замисли за положението си. Осъзна, че трябва да отиде при Брейдън без каквото и да било доказателство. Всъщност и самият той не се мяркаше никъде наоколо.

„Трябва да помислиш, момиче“ — чу гласа на баща си в главата си. Обикновено ѝ говореше с такъв тон, когато Фина не можеше да си спомни някой от уроците си. „Използвай това, което знаеш, и намери отговор.“

И изведнъж се сети. От това, което знаеше за Брейдън Вандербилт, допусна, че той е или с кучето, или с коня си — а може би и с двете си любими животни. Момчето обичаше конете. Мислеше само за тях. Навярно бе в конюшната, за да помогне на коняря да потърси Клара Брамс там. Или пък претърсваше района на кон. И в двата случая Серафина трябваше да отиде в конюшната.

Най-прекият път бе през входа с портика. Там почти винаги имаше хора, които идваха или си отиваха, мястото бе доста оживено, но тя се надяваше, че дори някой да я забележи, ще предположи, че е помощничка на чистачките в кухнята или отговаря за поддържането на печките и камините.

Пое си дълбоко въздух и се спусна надолу по стълбите към арката, която водеше към конюшната. Движеше се бързо. Стори ѝ се, че ще успее. Но щом погледна зад себе си, за да се увери, че никой не я следва, се сблъска силно с едър мъж, озовал се на пътя ѝ. Ударът

изкара дъха от гърдите ѝ. За малко да падне, но мъжът я сграбчи за раменете и я задържа високо във въздуха.

Нападателят носеше дълъг черен дъждобран, въпреки че не валеше. Имаше странна остра брада, криви зъби и грозно лице с белези от едра шарка. Фина не бе успяла да види лицето на Мъжа с черния плащ, но предполагаше, че изглежда точно така.

— Я си гледай в краката! — извика непознатият и продължи да я стиска за раменете. — И коя си ти?

— Някоя! — тросна се Фина. Отчаяно се опита да се освободи и да избяга, но мъжът я държеше толкова здраво, че бе невъзможно. Сега тя бе плъхът, хванат за врата с два пръста. С крайчеца на окото си забеляза, че човекът стои пред отворената врата на чакаща карета.

— Ти ли си новата свинарка? — попита я. — Какво правиш тук? — Стисна я толкова силно, че тя изпищя от болка. — Попитах как се казваш, малка никаквице?

— Не е твоя работа! — отвърна тя, като продължаваше да рита и да се бори с все сили. Мъжът миришеше ужасно. Наистина, ама наистина се нуждаеше от баня, а дъхът му вонеше на тютюн за дъвчене — дори в момента едната му буза бе пълна с него.

— Каж ми името си, иначе лошо ти се пише — повтори нападателят и я разтърси. Серафина не можеше да си поеме въздух, напразно риташе с крака във въздуха, а мъжът продължаваше да я тресе силно.

— Мистър Кренкшод — разнесе се строг, властен глас зад нея. Не бе просто споменаване на името му. Беше заповед.

Грозният мъж застина. Пусна я на земята и започна да пригладжа косата ѝ, сякаш не бе възнамерявал да ѝ стори нищо лошо.

Серафина, която все още дишаше учестено, се обърна, за да види кой се бе обадил.

На най-горното стъпало стоеше Брейдън Вандербилт.

[8] Котаракът от „Алиса в Страната на чудесата“ на Луис Карол, който може да се разтваря във въздуха, а последна изчезва усмивката му. — Б.пр. ↑

Сърцето ѝ подскочи. Въпреки ужасното положение, в което я заварваше, и гневното изражение на лицето му Серафина се радваше да го види.

Бесният мистър Кренкшод обаче не бе особено доволен.

— Млади господарю Вандербилт — изръмжа изненадано той, като се поклони и изплю тютюна от устата си. Застина почтително на място. — Моля за извинение, сър. Не ви видях. Каретата ви е готова, сър.

Младежът изгледа и двамата продължително, без да каже нищо. Очевидно това, което бе видял преди миг, не му беше приятно. Доберманът му изглеждаше готов да се метне в атака към този, когото господарят му посочи, и Серафина се надяваше жертвата да е мистър Кренкшод с петнистото лице, а не тя.

Брейдън се взираше в мъжа, после бавно насочи поглед към нея. В ума ѝ трескаво прехвърчаха различни версии, с които би могла да оправдае присъствието си. Момчето бе укротило грамаданския мъж, който искаше да я пребие, но как би могла Фина да му обясни защо е тук?

— Аз съм новата ваксаджийка — заяви и пристъпи напред. — Леля ви ми нареди да лъсна обувките ви за пътуването, сър. Искате да е сигурна, че ще бъдат чисти и добре излъскани, сър. Така каза, да ги изчистя и лъсна с плюнка хубавичко.

— Не, не, не! — развика се мистър Кренкшод, който веднага разбра, че това е лъжа. — Какви са тия измислици, никаквице? Не си никаква ваксаджийка! Откъде се взе?

Но на устните на Брейдън се появи едва забележима съзаклятническа усмивка.

— А, да, леля Едит ми спомена, че иска ботушите ми да са лъснати. Напълно забравих — изрече с престорен аристократичен тон. После погледна настоятелно Фина и смръщи вежди. — Тръгнал съм за

дома на семейство Ванс и вече закъснявам. Нямам време да те чакам, така че трябва да дойдеш с мен и да ми лъснеш обувките на път за там.

Кръвта на Серафина закипя, лицето ѝ пламна. „Той сериозно ли говори?!“ Не можеше да се качи в каретата с него. Баща ѝ щеше да я убие. А и какво щеше да прави, затворена в тази кутия, теглена от здрави черни жребци?

— Хайде, качвай се и свършвай бързо с това — нареди Брейдън с нетърпеливия тон на властен млад наследник и махна с ръка към вратата на каретата.

Серафина никога в живота си не се бе возила в подобно нещо. Дори не знаеше как да се качи и какво да прави, щом влезе вътре.

Злият плъхоподобен мистър Кренкшод нямаше избор, освен да се подчини на заповедта на господаря си. Побутна Серафина към вратата и тя внезапно се озова в сумрачната карета на Вандербилт. Сви се колебливо на пода и се огледа около себе си. Нямаше как да не се възхити на луксозното обзавеждане, на ръчно изработените дървени елементи, медните ръчки, прозорците от дебело стъкло и плюшените меки седалки с шарена тапицерия и пискюли.

Брейдън я последва несприетно — все пак тук всичко му бе познато. Настани се удобно, а Гидиън се просна на пода, все така вперил хищен поглед в Серафина.

„Я си гледай своята работа, псе такава“ — помисли си тя, щом отвърна на погледа му.

Мистър Кренкшод затвори вратата на каретата и се покатери на капрата при другия кочияш.

„О, страхотно, ще ни вози Плъхската муцуна“ — изсумтя Серафина.

Нямаше представа колко щеше да продължи пътуването или как би могла да изпрати съобщение до баща си. Той ѝ бе казал да се крие в мазето, а не да бъде отвлечена от младия господар и неговия бияч с вонящ дъх. Но поне най-накрая можеше да говори с Брейдън насаме за това, което бе видяла предишната нощ.

Седалката в каретата изглеждаше прекалено чиста и Серафина не посмя да седне на нея с мръсните си дрехи. Тъй като се предполагаше, че е тук, за да лъска ботушите на младия господар, коленичи на пода и се зачуди как да се престори, че си върши работата, като няма нито

четки, нито боя за обувки в себе си. Да плюеш и лъскаш обувки е едно, но само да плюеш върху тях е съвсем друго.

— Не е нужно наистина да го правиш — увери я тихо Брейдън.
— Аз просто доразвих историята ти, за да изглежда по-убедителна.

Серафина вдигна глава и погледите им се срещнаха. В същия момент конете се засилиха и каретата се понесе напред. Усещането бе напълно ново и непознато за Фина, направо ужасяващо, и за миг тя изгуби равновесие.

— Съжалявам — промърмори, когато залитна и се блъсна в краката на младия господар. Веднага се изправи.

Погледна към седалката, където се очакваше да седне, но кучето се взираше в нея с леден поглед. Когато Фина се насочи към мястото, доберманът изръмжа ниско и заплашително, след което оголи зъби, сякаш казваше: „Щом аз не мога да седя тук, значи и ти не можеш“.

— Не, Гидиън — строго го смърми Брейдън.

Серафина не бе сигурна дали младият господар иска да я защити, или просто не желае да се стига до сблъсък, който би изцапал каретата с кръв. Каквато и да бе причината, след командата му Гидиън отпусна уши и сведе глава. Момичето се възползва от случая — намести се на седалката срещу Брейдън, но възможно най-далече от кучето.

Доберманът продължаваше да я следи с поглед и внезапно я обзе непреодолимо желание да му изсъска и да го застави да отстъпи, но се възпря. Това едва ли щеше да се хареса на младия господар, така че трябваше да се овладее.

Фина не обичаше кучета и те също не я обичаха. Щом я видеха, веднага се разлайваха. Веднъж тя се покатери на дърво, за да се спаси от обезумяла хрътка, и се наложи баща ѝ да донесе стълба, за да слезе.

Каретата изтрополи шумно, докато завиваше покрай сградата, и Серафина видя през прозореца разкошната фасада на имението. „Билтмор“ се извисяваше на четири етажа със своите красиви сиви стени с пищни орнаменти. Гаргойли и древни воители красяха ъглите на покрива, направени от тъмна мед. Комини, кули и кулички придаваха на сградата вид на готически замък. Два огромни каменни лъва охраняваха масивните дъбови порти на входа. А може би стояха там, за да прогонват злите духове? Фина им се бе възхищавала безброй пъти по време на нощните си разходки. Харесваше ги от малка. Представяше си, че гигантските котки са защитници и пазители на

„Билтмор“, а коя задача би могла да е по-важна и по-достойна за уважение от тази?

Окъпано от златистата светлина на залязващото слънце, имението наистина изглеждаше необичайно красиво. Но щом слънцето се скри зад околните планини, над къщата паднаха зловещи сенки, които напомниха на Серафина за грифоните, химерите и други странни създания на нощта — не цели същности, а същества, съставени от различни противни половинки. При тази мисъл потръпна неволно. В един миг „Билтмор“ бе най-красивата сграда, която човек би могъл да си представи, а в следващия се превърна в злокобен и сумрачен, обитаван от духове замък.

— Легни долу и се дръж добре — нареди Брейдън.

Серафина го погледна смаяно, но после осъзна, че не говори на нея, а на добермана.

Гидиън послуша господаря си и се отпусна в краката му. Кучето май се бе поуспокоило донякъде, но погледнеше ли към момичето, сърдитият му поглед сякаш казваше: „Легнал съм, да, но не си и помисляй да навредиш на господаря ми, защото ще те разкъсам на мига...“

Серафина се усмихна вътрешно. Колкото и да бе странно, този пес започваше да ѝ харесва. Разбираше го, разбираше и свирепостта, и предаността му. Възхищаваше се и на двете качества.

Докато се опитваше да се приспособи към движението на каретата, изведнъж забеляза, че Брейдън я изучава внимателно.

— Търсех те... — призна той.

Фина му хвърли бърз поглед, а после извърна очи. Когато погледите им се срещаха, имаше чувството, че той може да прочете мислите ѝ. Това я плашеше.

Опита се да каже нещо, но щом отвори уста, откри, че не може да си поеме въздух. Беше се промъквала наоколо толкова години и бе подслушвала разговорите на най-различни хора, така че чисто теоретически отлично знаеше как да води разговор. Толкова много знатни господа и слугите им бяха пребивавали в „Билтмор“ през годините, че Серафина свободно имитираше речта на богатите дами, диалекта на жените от планините или дори акцента на посетителите от Ню Йорк. Но по някаква причина в момента ѝ бе ужасно трудно да

намери думи — каквито и да било думи, с които да се обърне към младия господар.

— Аз... съжалявам за всичко това — успя да смотолевии най-накрая. От притеснението, стиснало гърдите ѝ, думите излизаха от устата ѝ като смачкани. Не бе сигурна дали изобщо звучи като нормално човешко същество. — Искам да кажа... съжалявам, че се озовах на пода в каретата ви като багаж, който е прекалено голям, за да е вързан на покрива. И нямам представа защо кучето ви не ме харесва.

Брейдън се обърна към Гидиън, после отново насочи поглед към Серафина.

— Обикновено се отнася добре с хората, особено с момичетата. Много странно.

— Днес се случиха много странни неща — отбеляза Фина. Сега, когато разбра, че момчето няма да откаже да я изслуша, напрежението я напусна и тежестта се вдигна от гърдите ѝ.

— И ти ли смяташ така? — наклони се той.

Брейдън много се различаваше от представите на Серафина за младия господар, а и бе симпатичен и добре образован. Очаквала бе да се окаже високомерен, студен и дръпнат, но не беше така.

— Не мисля, че Клара Брамс се крие някъде — каза заговорнически момчето. — А ти?

— Не — отвърна Фина, докато се взираше право в очите му. — Определено не мисля така.

Много ѝ се искаше да изстреля всичко, което знае, още сега, на мига. Та нали от самото начало възнамеряваше да го направи. Но в главата ѝ се въртяха думите на баща ѝ: „Те не са от нашата черга.“

И все пак, какъвто и да бе, Брейдън ѝ се струваше добър човек. Не я съдеше, не я гледаше отвисоко. На пръв поглед даже май я харесваше. Може би се интересуваше от нея, както би се заинтригувал от необикновено насекомо, което вижда за първи път. Каквато и да бе истината, той продължи да говори.

— Знаеш ли... тя не е първата.

— Какво имаш предвид? — сепна се Серафина. От вълнение забрави, че момчето срещу нея е наследникът на имението, и му заговори наистина като на приятел.

— Преди две седмици петнайсетгодишно момиче на име Анастасия Ростонова излезе на разходка в лабиринта късно вечерта и

не се върна.

— Наистина ли? — наостри уши напрегнато Фина. Оказа се, че и той има тайни истории за споделяне. Лесно можеше да хареса момче, което шепне за отвлечане и престъпления. Познаваше лабиринта много добре, но знаеше, че гъсталаците и оплетените му пътеки объркваха доста хора.

— Всички казват, че Анастасия е влязла в гората и се е изгубила — продължи той — или просто е избягала. Но аз знам, че грешат.

Серафина нямаше търпение да научи всяка подробност.

— Защо си толкова сигурен?

— На следващата сутрин намерих малкото й бяло кученце да обикаля пътеките на лабиринта. Клетото създание бе обезумяло, търсеше я отчаяно. — Брейдън погледна Гидиън. — Не познавах Анастасия добре, само от няколко дни бе у нас на гости заедно с баща си, но не мисля, че би избягала, без да вземе кучето си.

Серафина бе съгласна с него. Младежът изглеждаше много предан на своя четириног спътник. Двамата бяха приятели и това й харесваше. После отново се замисли за горкото момиче и за онова, което му се беше случило.

— Анастасия Ростонова... — повтори странно звучащото име Фина.

— Тя бе дъщеря на мистър Ростонов, руския посланик — обясни Брейдън. — Каза ми, че фамилиите на руските момичета винаги завършват на „а“.

— Как изглеждаше? — попита Серафина, защото не искаше да обърка отвлечените богати момичета.

— Беше висока и хубава, с дълга черна къдрава коса и носеше красиви червени рокли, в които май бе трудно да се ходи.

— Мислиш ли, че е изчезнала също като Клара Брамс?

Преди той да отговори, нещо привлече вниманието й през прозорците на каретата. И от двете страни имаше дървета. Пътуваха по тесен кален път през гъста и мрачна гора, същата гора, в която баща й я предупреждаваше никога да не стъпва. Същата, в която Фина бе родена. Неволно цялата настръхна.

— Къде отиваме всъщност?

— Леля и чичо се тревожат за мен и ме изпращат при семейство Ванс в Ашвил, за да ме предпазят, ако някой в къщата иска да ми

навреди. Наредиха на Кренкшод да дойде с мен и да ме охранява.

— Не са постъпили много умно — отбеляза Серафина, без да се замисли. Не беше вежливо да казва подобно нещо, но по някаква причина ѝ се искаше да отложи момента, в който щеше да разкаже на Брейдън истината за изчезването на момичето.

— Никога не съм харесвал този мъж — съгласи се младежът, — но чичо ми разчита на него.

Фина погледна през прозореца към гората. Вече не виждаше нито хоризонта, нито слънцето. Наоколо имаше само плътна стена от високи стари дървета, черни и загадъчни. Растяха толкова нагъсто, че тя почти не можеше да различи къде свършва едно и къде започва друго. Мястото бе мрачно и страховито, на човек не му се искаше да минава оттук, а какво остава да живее, но нещо все пак пробуди вълнението на Серафина.

После стомахът ѝ се преобърна. „Билтмор“ бе на километри зад тях. Баща ѝ щеше да се чуди защо Фина не идва за вечеря. „Днес няма да ям нищо, тате, нито пилешко, нито каша. Съжалявам — помисли си момичето. — Не се тревожи за мен, моля те.“ Допреди ден гонеше плъхове в мазето и водеше съвсем нормален живот, а сега всичко бе толкова странно!

Най-накрая откъсна поглед от гората и се обърна към Брейдън. Преглътна сухо и се нареди да започне своя разказ.

— Трябва да ти кажа нещо...

— Как така не съм те виждал досега? — прекъсна я момчето.

— Какво?

— Откъде си?

— Да, добър въпрос — отвърна и си спомни за купчинката мъртви създания, от която я бе взел баща ѝ.

— Не, наистина — Брейдън се взираше настоятелно в нея, — защо не съм те виждал в имението?

— Може би не си гледал на подходящите места. — Фина се чувстваше неловко от разпита, хваната в капан. Но когато го погледна в очите, осъзна, че той няма да се откаже. Слепоочията ѝ започнаха да пулсират, не можеше да мисли ясно. Защо ѝ задаваше тези досадни въпроси? — Добре, ти откъде си? — направи последен опит да го отклони от темата.

— Знаеш, че живея в „Билтмор“ — отговори ѝ. — Питам за теб.

— Аз... — Серафина заекна и се втренчи в скута си. — Може би си ме срещал и преди, но просто си забравил.

— О, не, щях да те запомня — изрече тихо.

— Може би съм тук на гости. Само за седмица... — промълви тя колебливо, загледана в пода.

Брейдън не се хвана.

— Моля те, кажи ми къде живееш, Серафина — каза твърдо.

Изненада я властният начин, по който произнесе името ѝ — ей така, сякаш имаше пълното право да настоява за отговор. Фина вдигна глава и го погледна, което се оказа огромна грешка. Младежът се взираше в нея настоятелно и тя се почувства като омагьосана, сякаш ѝ бе направил заклинание за казване на истината.

— Живея във вашето мазе.

Смая се, че изрече думите на глас. Момчето явно имаше странна сила върху нея, която Фина още не разбираше. Брейдън я гледаше втренчено, признанието ѝ сякаш висеше във въздуха между тях. Серафина забеляза объркването му. Знаеше, че отговорът ѝ е породил повече въпроси.

Нямаше представа защо му бе казала истината. Думите просто бяха изхвъркнали от устата ѝ.

Това беше. Изрекла бе семейната тайна на глас, и то пред едно непознато момче. „Тате, моля те, прости ми.“ Бе объркала всичко. Бе съсипала живота им. Сега щяха да уволнят баща ѝ. Щяха да ги изгонят от „Билтмор“. Фина и баща ѝ щяха да се скитат по улиците на Ашвил и да молят за остатъци от храна. Никой нямаше да наеме човек, който лъже работодателя си, живее в мазето му и краде храна от него за осемпръстата си дъщеря. Никой.

Погледна към младежа.

— Моля те, не казвай на никого... — изрече тихо, но знаеше, че няма с какво да се защити. Ноктите ѝ не бяха остри. Момчето можеше да издаде тайната ѝ на всеки — на мистър Кренкшод, на мистър Боусман, дори на мистър и мисис Вандербилт. И тогава животът на Серафина и на баща ѝ в „Билтмор“ щеше да приключи завинаги. Можеха дори да отидат в затвора заради храната, която бяха крали през всички тези години.

Брейдън се канеше да каже нещо, но конете изцвилиха и каретата спря рязко. Фина залитна и се стовари върху него. Гидиън скочи на

крака и се разлая диво.

— Нещо е станало — каза младежът, избута я встрани и отвори вратата на каретата.

Навън бе тъмно като в рог.

Серафина наостри уши, но сърцето ѝ туптеше толкова силно, че не успя да чуе нищо. Опита се да се успокои и наистина да се вслуша в мрака, но гората бе прекалено спокойна. Нямаше сови, нямаше жаби, насекоми, птици — нито един от обичайните звуци, които бе свикнала да чува. Само тишина.

Сякаш всяко живо същество в гората се бе скрило, уплашено за живота си. Или вече бе мъртво.

— Мистър Кренкшод? — провикна се колебливо Брейдън.

Нямаше отговор.

Серафина настръхна.

Момчето надникна през вратата и погледна нагоре, към капрата на кочияша.

— Тук няма никого! — ахна изумен. — И двамата са изчезнали!

Четири коня си стояха впрегнати, но каретата бе спряла. Точно в средата на гората.

Серафина бавно се измъкна от каретата и застана до Брейдън. Гората ги обкръжаваше от всички страни, черна и непроницаема, дърветата с тъмна неравна кора се притискаха плътно едно до друго. Краката на Фина не я държаха, дишането ѝ се учести. Силно се нуждаеше от движение, но положи усилия да остане редом до Брейдън и Гидиън.

Огледа се и се вслуша в необичайната тишина, опитваше се да проникне зад тази завеса в простиращата се край нея безбрежност. Не чуваше никакъв звук, нито квакане на жаба, нито нощния повик на козодоя. Но чувстваше, че там има нещо друго — огромно и безшумно. Не знаеше как е възможно.

Гидиън стоеше до нея, напрегнат и загледан в дърветата.

Каквото и да имаше там, той също го усещаше.

Брейдън се вгледа подозрително в обкръжаващия ги мрак и направи няколко крачки към предната част на каретата.

— Искан ми се да имам фенер — изрече. — Абсолютно нищо не виждам.

Конете подръпваха сбруята си и нервно пристъпваха от крак на крак.

— Когато са уплашени, винаги правят така — обясни Брейдън. В тона му пролича съчувствие. — Те нямат нито нокти, нито остри зъби, нито оръжие. Единствената им защита е скоростта.

Серафина с удивление забеляза, че младежът не просто се занимава с коне — той явно разбираше чувствата им, знаеше как мислят.

Задуха вятър, клоните на дърветата затресяха и подплашиха конете. Животните подскочиха и опънаха сбруите до краен предел, сякаш ги бе нападнал невидим хищник. Двата предни коня изцвилиха, вдигнаха се на задните си крака и заритаха с копита във въздуха.

Фина отстъпи назад ужасена, но Брейдън се втурна между нея и животните. Застана с лице към тях, вдигна ръце и започна да ги

успокоява. Те се извисяваха над него с побелели от страх очи, тресяха глава, подритваха във въздуха копита. Серафина бе убедена, че конете ще изритат младежа по главата, ще го съборят или ще го стъпчат до смърт, но той продължаваше да стои с вдигнати ръце и да им говори тихо с нежен глас:

— Всичко е наред. Заедно сме, всички сме тук.

Присъствието на момчето и ласкавите му думи успокоиха животните, което изуми Фина. Брейдън ги погали и те притихнаха. После хвана главата на предния кон и допря чело до неговото, така че двамата да се гледат очи в очи, и заговори с мек глас:

— Заедно сме, приятелче. Всичко ще бъде наред... Не трябва да бягаш, не трябва да се бориш...

Конят водач дишаше тежко, докато го слушаше, ноздрите му потръпваха. После се успокои и застина на място. Останалите жребци също притихнаха, укротени от младия господар.

— Как... как го направи? — заекна смаяна Серафина.

— С тези коне сме приятели отдавна — отвърна момчето, но не добави нищо повече.

Фина се огледа наоколо, все още потресена от действията му.

— Как мислиш, какво ги изплаши?

— Не знам. Но никога не съм ги виждал толкова ужасени.

Брейдън се обърна и се втренчи в пътя пред тях. Присви очи и посочи нещо.

— Какво е това? Не виждам. Пътят завива ли?

Серафина погледна в уречената посока. Не беше завой, а голямо старо дърво с дебели криви клони и кървавочервени листа, паднало напреки на пътя.

Внезапно от мрака се появи мистър Кренкшод и се затътри към тях.

— Нужна ни е брадва — изръмжа.

Серафина и Брейдън се спогледаха смаяно, после отново зяпнаха кочияша.

— Къде бяхте? — попита момчето.

— Нужна ни е брадва — повтори мъжът, без да отговори на въпроса.

— Ще я донеса, сър — каза помощник-кочияшът и се затича иззад него.

Фина не му бе обърнала внимание досега. Помощникът на кочияша се оказа кльоцаво момче с гъста рошава коса. На ръст едва стигаше до гърба на коня водач, имаше слаби ръце и крака, костеливи лакти и колене и поривисти движения, които му придаваха вид на жребче. Носеше ливрея на кочияш, която му бе по-голяма с няколко размера и прекалено дълга. Черният цилиндър бе прекалено висок за малката му глава. Момчето беше на не повече от десет години. Изтича до задната част на каретата, отвори дървения сандък за багаж и извади оттам брадва, която в ръцете му изглеждаше направо огромна.

— Това е Нолън — приведе се Брейдън към Серафина. — Един от най-добрите ни кочияши. Грижи се отлично за конете.

— Дай ми я! — изрева мистър Кренкшод, дръпна брадвата от ръцете на хлапето и се запъти към падналото дърво.

— И аз мога да помогна, сър, мога — настоя Нолън и го последва с малка брадвичка в ръка.

— Не, не можеш. Разкарай се от пътя ми, момче! — развика се мъжът. Като че ли момчето го дразнеше със самото си присъствие.

Кочияшът замахна с все сила и заби брадвата в средата на ствола. Листата на дървото се разтресоха от удара, но по дебелията кора не личеше и следа.

Отново и отново замахваше с брадвата и в крайна сметка успя да пробие кората. Разлетяха се трески. Серафина обърна внимание на грубата сила на Кренкшод, но не можа да прецени дали Мъжа с черния плащ разполагаше със същата мощ.

— С тази скорост ще изкараме тук цялата нощ — мърмореше кочияшът, но продължаваше да сече дървото.

— Сигурен съм, че мога да помогна — обади се въодушевено Нолън, който стоеше до него с брадвичката си в ръка.

— Сигурен съм, че не можеш! Просто се дръпни и не ми се пречкай! Не ми се бутай в краката, момче!

Докато ядосаният мистър Кренкшод воюваше с дървото, Серафина забеляза, че Брейдън внимателно се оглежда наоколо. Явно се опитваше да разбере дали има друг начин да се преодолее препятствието, но дърветата в проклетата гора растяха толкова близо едно до друго, че човек не можеше да мине между тях, а какво остава за карета с четири коня.

— Къде сме? — попита Фина.

— Мисля, че сме на осемнайсет-двайсет километра от имението, в Дарденовата гора — отвърна Брейдън. — Някога е имало село наблизо.

— В него не живеят хора от много години — изръмжа мистър Кренкшод, докато сечеше дървото. — Сега там има само духове и демони.

Серафина се вгледа в гората край тях. Имаше лошо предчувствие. Като че ли ги наблюдаваха, но не можеше да разбере защо не забелязва никого. Ушите ѝ потръпваха нервно. Дърветата се поклащаха бавно напред-назад от вятъра. Стволовете им бяха покрити със странни сиви лишеи и ивици сиво-бял мъх, който се спускаше по кората като тънките кичури коса на мъртва старица. Клоните тракаха и пукаха, сякаш самите те се страхуваха. Май много от дърветата умираха.

Серафина мина по дължината на падналото дърво. Стори ѝ се странно, че по това време на годината листата му са все още червени, но нещо друго, което видя в основата му, наистина я притесни.

— Ела да погледнеш, Брейдън.

— Какво намери? — попита я, щом се приближи до нея.

— Смятах, че дървото е старо и загнило и просто се е срутило при последната буря, но виж...

Дънерът не изглеждаше изгнил и нямаше никакви признаци, че е пострадал от силните ветрове. Не можеше да се каже със сигурност, но като че ли бе отхапан на две от гигантски зъби. Или бе отсечен с огромна брадва.

— Погледни този ъгъл — посочи към едната страна на ствола младежът. Изглеждаше гневен и объркан. — Някой нарочно е отрязал дървото, за да падне на пътя и да го препречи.

Гидиън излая и Серафина подскочи стресната. Кучето продължи да лае, стопанинът му приклепна до него и постави ръка на тила му.

— Какво има, момче? Какво надущваш?

— Ако не възразявате — изсумтя мистър Кренкшод, — бих предпочел да не оставаме тук, за да разберем.

Уплашен от поведението на кучето и очевидно убеден, че дървото е било отсечено нарочно, кочияшът захвърли брадвата, запъна тежките си ботуши в земята и сграбчи няколко клона. Опита се да издърпа дървото встрани от пътя, но то бе прекалено тежко. Брейдън и

Нолън се спуснаха да му помогнат. През цялото време Гидиън продължаваше да лае.

— Някой да изрита това псе, за да млъкне! — извика мъжът и се изплю на земята.

— Мистър Кренкшод, мисля, че трябва да обърнем и да минем по друг път — каза рязко Брейдън. Очевидно бе ядосан заради коментара на кочияша за кучето.

Слугата се съгласи, но точно в този момент силен пукащ шум отекна в гората. Серафина се приведе, готова да побегне. Земята наоколо се разтресе, чу се оглушителен грохот и огромно дърво падна напреки на пътя зад тях. Конете се разцвиляха паникьосано и заритаха с крака, опъваха кожените си сбруи и дърпаха каретата във всички посоки, но тя не помръдваше, защото спирачката бе пусната и колелата не можеха да завият. Инстинктът им казваше да бягат, независимо дали са със сбруи, или без.

Младият господар се затича към жребците.

— Не, Брейдън! — извика Фина, за да го спре.

Момчето изглеждаше решено да помогне на животните, дори те да го убият с някой ритник. Изскочи пред конете. С няколко нежни думи бързо успя да ги успокои и укроти. Щом се увери, че той е в безопасност, Серафина насочи отново вниманието си към гората, в посоката на второто паднало дърво. И тогава осъзна, че най-лошото е станало: каретата, четирите коня, четиримата души и кучето сега бяха в капан между двете дървета.

Мистър Кренкшод сграбчи отново бравата си, добра се до тях и закрещя гневно към мрака:

— Кой е там? Покажете се, гнусни, гнили, тлъсти свине!

Фина се втренчи в тъмнината в очакване на отговор, но думите на кочияша заглъхнаха сред черната пустош край тях. Отговор нямаше.

— Мистър Кренкшод — заяви решително Брейдън, — да се опитаме да прережем дървото пред нас. Сега най-безопасно е да продължим към Ашвил възможно най-бързо.

— Много се надявам да успеем да стигнем дотам — измънка кочияшът и се затътри обратно. Докато той и двете момчета работеха по задачата, Серафина отиде да огледа зад каретата, където бе паднало второто дърво. Гидиън също се взираше в тази посока, очите му бяха неразгадаемо черни на фона на лунната светлина.

— Какво мислиш, момче? — прошепна Фина, приклепна до него и се загледа в непроницаемата гъстота на гората. — Има ли нещо там?

Сега тя и кучето бяха на една и съща страна. Замисли се за второто паднало дърво. Нямаше начин да е съвпадение. Някой целенасочено им препречваше пътя, за да не могат да избягат.

Огледа пак гората. Имаше добре развити сетива, но знаеше, че не може да надушва толкова добре живите същества като Гидиън, а той явно бе усетил някого. Вече не лаеше, вторачил се бе напрегнато към дърветата, сякаш очакваше някой или нещо да се появи. Може и да имаше недостатъци като всяко куче, но безспорно бе смел защитник.

Ох, как мразеше това Серафина: вглеждането, чакането, чувството, че примката бавно се затяга около теб. Не го понасяше. Не знаеше как да се защити, знаеше само как да ловува. А в този миг някой преследваше тях и чувството хич, ама хич не й харесваше.

Направи няколко крачки към дърветата, за да провери какво ще усети. Настръхна, изпитваше поравно страх и вълнение. Нещо в гората я привличаше. Инстинктите й казваха да навлезе по-надълбоко, да продължи навътре...

Пристъпи още малко напред. Гидиън я погледна и наклони глава, сякаш й казваше: „Ти да не полудя? Не можеш да ходиш там!“

Но Фина се шмугна тихо сред дърветата и се приведе под храсталаците. Искаше да се движи, да пълзи, да види какво има там — каквото и да бе то. Искаше да бъде ловец, а не плячка.

Остави Гидиън да пази каретата и продължи напред, все по-навътре и по-навътре в мрака на гората — същата черна гора, в която баща й настояваше никога да не стъпва, същата черна гора, която Кренкшод бе казал, че е пълна с призраци и демони.

Но Серафина бе спокойна. Намираще се точно където трябва. Тя не бе чужда тук. Реши, че щом майка й се е придвижвала през тази гора нощем, тя също ще може.

Изведнъж чу стъпки в храстите пред себе си, съвсем ясно доловими, също като стъпките на плъховете в мазето, но много по-шумни и много по-големи. Някой се движеше сред листата и калта. Не бе сигурна дали е човек, или животно.

Прокрадна се по-близо до шума, приведе се, но продължи бавно напред. Слух, зрение, обоняние, допир — всичките й възприятия бяха

наострени. Сетивата ѝ бяха нащрек, мускулите — готови за реакция. Продължи бавно, съвсем безшумно.

Вече чуваше стъпките пред себе си по-ясно. Някой стъпваше по сухи есенни листа. Първо ходеше, после се спусна в бяг. Сред гъсталаците тичаше човек. На около петдесет метра от нея, в гората. Фина се затича в посока на звука, наясно, че когато един плъх се движи, той не чува толкова добре, колкото ако стои неподвижно.

Човекът внезапно спря, тя стори същото и остана съвършено неподвижна, затаила дъх.

Знаеше, че врагът се ослушва за нея, но тя не издаваше нито звук.

Щом той отново се затича, момичето също се спусна в бяг като негова сянка.

Но изведнъж нещо стана. Стъпките спряха. Серафина усети полъх покрай лицето си, сякаш лешояд размаха криле над главата ѝ. После внезапно чу други стъпки зад себе си, между нея и каретата. Как бе възможно? Да не би да имаше повече от един нападател?

В гората избухна какофония от звуци: пукащи листа, счупени съчки, свистене на въздуха от бързи движения. Фина напрегна мускули в миг, готова за битка. Това бе атака от всички страни.

Някъде в далечината Гидиън се разлая. Ръмжеше и тракаше със зъби, сякаш бе срещнал самия Сатана.

„Каретата — помисли си Серафина. — Нападат каретата.“

Обърна се и се втурна натам, без да обръща внимание на шума, който вдигаше. Покрай нея профуча нещо, но не успя да види какво. Докато тичаше към каретата, видя Брейдън и Нолън. Но къде беше Кренкшод? Той бе най-силният в групата, човекът, който трябваше да ги защитава.

— Внимавай, Брейдън! — извика Фина. — Те идват. Внимавай!

Момчето чу вика ѝ и се обърна тъкмо навреме, за да избегне нападателя си. Но после подобно на черна сянка врагът се завъртя с едно светкавично движение и отново се нахвърли върху него. Гидиън се метна, ръмжеше, хапеше. Нолън удряше и риташе. Бой, виковете, удари — всичко бе неразличима вихрушка, торнадо от бореци се тела.

Серафина бе на една ръка разстояние от тях, когато огромна черна сянка мина покрай нея. Залитна толкова рязко, че си удари гърба

в едно дърво. Гигантски стоножки изпълзяха стреснати от пукнатините в ствола. Червеи се подадоха от земята.

Дошъл бе Мъжа с черния плащ. Беше тук, в тази гора. Нямаше много нападатели, бе само един. Изглежда, яростта на битката му даваше сили и той протягаше кървавите си, разлагащи се ръце към Брейдън. Бе ясно, че иска точно това момче.

Серафина се втурна да защити приятеля си. Гидиън също нападна, но малкият Нолън в отчаян акт на дръзка смелост се хвърли пред господаря си и застана на пътя на нападателя. Мъжа с черния плащ разпери ръце и придърпа детето към гърдите си. Лъскавите поли на плаща се увиха около него. Виковете на Нолън се превърнаха в писъци. Сив дим изпълни гората. Дърветата се разтресоха с грохотен тътен. И после момчето изчезна. Дъхът на Серафина секна. Отново се бе случило!

— Не! — нададе тя вик на гняв, ярост и отчаяние.

Наоколо затреця, засвятка и се разнесе ужасяваща воня.

Всяко листо на всяко дърво край тях падна на земята, опръскано с кръв. Пръстта в краката им се превърна в лепкава, противна кал.

Станал по-голям и като че ли по-могъщ от всякога, Мъжа с черния плащ пристъпи напред и се насочи отново към Брейдън.

Младежът трябваше или да се бори, или да бяга, но стоеше вцепенен на място, потресен от случилото се с Нолън. Взираше се в Мъжа с черния плащ, неспособен да помръдне. Без да се замисли, Серафина се хвърли напред и удари злодея по гърба. Блъскаше го силно, дращеше с дива ярост, стоварваше върху него ръце и крака с необуздан гняв! Бе като обезумяла.

Мъжа с плаща нямаше избор, освен да се обърне и да я възпре. Опита се да я махне от гърба си и да я обвие в зловещия си черен плащ, както бе сторил с другите, но Брейдън дойде на себе си и стовари върху главата му огромен клон. Гидиън се спусна в атака и ухапа неколkokратно нападателя. Серафина се освободи от него, претърколи се на земята, скочи на крака и се втурна отново в битката. Тримата нападаха от различни страни.

Злодеят се извиси над тях със святащи очи. Бяха трима срещу един и той бе загубил елемента на изненадата. Заметна рязко плющящия си черен плащ с една ръка и силната въздушна струя се

стовари върху Серафина и я събори на земята. Тя заотстъпва с пълзене назад, а в това време врагът им се оттегли към гората и изчезна.

Фина се опита да си поеме въздух и скочи на крака, готова за нова атака. Но такава не последва.

Битката бе приключила.

Момичето погледна ръцете си. Пръстите ѝ лепнеха от кръв, по ноктите ѝ имаше остатъци от загниващата плът на Мъжа с черния плащ, но това не бяха просто следи от битката. Врагът им наистина се разлагаше.

В тъмнината на падащата нощ тя забеляза Брейдън, който лежеше на земята. Спусна се към него, изплашена, че е ранен.

— Нарани ли те? — изстреля.

— Добре съм — изохка младежът, докато Фина му помагаше да се изправи. — А ти?

— Аз съм добре.

— Не... не разбирам, Серафина. Какво беше това? Какво стана с Нолън?

— Не знам — поклати глава момичето.

— Какво направи този човек? Нолън... Нолън мъртъв ли е?

Фина не знаеше отговорите на тези въпроси. Щом се сетеше за клетия малък Нолън, започваше да ѝ се гади. Изпитваше гняв и страх. Той бе изчезнал. Можеше ли да му помогне? За втори път се бореше с Мъжа с черния плащ и за втори път губеше приятел.

— Хайде. Трябва да се махаме, преди да се е върнал — докосна тя Брейдън по рамото.

— Какво стана с Кренкшод? — попита младежът, докато я следваше до каретата с Гидиън.

— Не видях.

— Мислиш ли, че и него е взел?

Фина долови страх и объркване в гласа му.

— Не, когато го прави, се разнасят тракащи звуци, а сега се чува само веднъж.

— Ти знаеш какво е *това* — сграбчи я Брейдън за ръката и я накара да спре. — Кажи ми, Серафина.

— Видях го миналата нощ. Отвлече Клара Брамс по същия начин.

— Какво? За какво говориш? Къде? Клара мъртва ли е? Нищо не разбирам.

— Нито пък аз. Но трябва да се махаме оттук.

Брейдън вдигна пръчка от земята и погледна към гората.

— Каквото и да е това, още е тук...

Фина знаеше, че е прав. Бяха прогнали създанието, но *то* определено бе още тук. Не можеше да забрави как Нолън скочи пред господаря си и го спаси. Не можеше да забрави ужасеното му лице в мига, преди да изчезне. Обърна се към Брейдън. Ужасяваща мисъл започна да се оформя в съзнанието ѝ.

— Каквото и да е това — изрече, — не бе дошло за Нолън. Искаше теб.

8

— Брадвата е изчезнала — отбеляза Серафина, докато с Брейдън претърсваха земята около каретата. Без брадва и човек, който да им помогне да преместят дървото, не можеха да разчистят пътя в нито една от двете посоки. Бяха все така в капан.

— Можем да яздим на конете — предложи момчето.

Но дърветата растяха толкова близо едно до друго в тази част на гората, че конете не можеха да минат между тях. Серафина почти изпита облекчение, защото не можеше да си представи как се вкопчва в гърба на жребец, без той да я хвърли на земята и да я убие.

— Можем да вървим пеша — подхвърли.

— Двайсетина километра са огромно разстояние в тази гора — изтъкна Брейдън. — Особено нощем...

Младежът не спираше да се оглежда, очевидно отчаян от ситуацията, в която бяха попаднали — също като Фина. От друга страна, на нея ѝ бе приятно, че са заедно. Той я смяташе за съюзник. Серафина не бе прекарвала много време с други хора, но вече започваше да разбира защо те обичат да общуват и да са в компания. И все пак много добре осъзнаваше, че не всички са толкова умни и мили, колкото Брейдън Вандербилт.

— Ако останем тук, можем да се приютим в каретата. Чичо ми изпрати човек, за да предупреди семейство Ванс, че идвам. Когато не се появя, те ще излязат да ме търсят. Сигурен съм. Мисля, че трябва да изчакаме помощта да дойде.

Серафина не искаше да се съгласява — предпочиташе да се движат, но знаеше, че спътникът ѝ е навярно прав. Постоянно чуваше в главата си думите, които бе казал на жребците: „Всичко е наред. Заедно сме, всички сме тук.“

Те успокояваха и нея.

Брейдън разпрегна конете за през нощта. Не можеха да отидат далече заради падналите дървета, които препречваха пътя, но поне

щяха да се поразтъпчат малко наоколо. Даде им сено и вода от запасите, които Нолън държеше в задната част на каретата.

Допреди тази вечер Серафина бе виждала коне само от разстояние и ги бе смятала за ужасяващо диви и непредсказуеми зверове. Докато наблюдаваше как Брейдън им говори и се грижи за тях обаче, те започнаха да ѝ изглеждат много по-добросърдечни, мили и интелигентни от очакваното.

— Конете обикновено спят прави — обясни момчето. — И то на смени, така че поне един от тях да е винаги буден и да ги предупреди за евентуален враг. Ако усетят нещо, ще вдигнат шумотевица. Само трябва да разпознаваш сигналите им.

— Чудесно. Имаме си коне пазачи — заяви Серафина с усмивка, за да го разведри.

Брейдън се усмихна в отговор, но тя виждаше, че още е уплашен от станалото, също като нея. Внезапен порив на вятъра сепна Фина и тя се обърна рязко, за да провери дали летящият призрак се е върнал.

— Какво виждаш? — попита спътникът ѝ.

— Нищо. Просто вятър.

Между дърветата се процеждаше лунна светлина, нощният въздух вече владееше гората и от устата на Брейдън и Серафина излизаха облачета пара. В далечината се разнесе пронизителният писък на бухал и младежът се стресна. Звукът обаче действа успокояващо на Фина. През целия си живот бе слушала подобни звуци по време на нощните си обиколки из земите на „Билтмор“.

— Просто бухал — въздъхна момчето.

— Просто бухал — съгласи се тя.

Когато се качваха в каретата, Брейдън отвори вратичката пред Фина и ѝ помогна да се качи, като подпираше гърба ѝ с ръка. Сякаш влизаха в голямата бална зала за празнични танци. Като млад джентълмен това бе естествен жест за него, но за нея усещането бе напълно непознато. За миг Серафина не можеше да мисли за нищо друго, освен за нежния допир на ръката му. За първи път в живота ѝ друг човек, освен баща ѝ я докосваше по такъв мил и приятен начин.

Каза си, че за Брейдън това не е нищо особено. Навярно дори не си даваше сметка, че я е докоснал. Фина знаеше, че на баловете той е танцувал и се е забавлявал с много момичета, облечени в красиви

рокли. Глупаво бе да смята, че би поискал да е приятел с момиче, което носи стара риза вместо рокля и дори не може да язди.

— Хайде — подкани Брейдън кучето си и Гидиън се метна при тях.

Момчето затвори и заключи с резето дървената врата, после я разтърси няколко пъти, за да се увери, че са добре защитени. Доберманът обиколи два пъти вътрешността, след което се отпусна като пазач на пода пред вратата.

— Съжалявам, че няма никакви одеяла — каза Брейдън, след като провери в шкафчетата на каретата. — Няма дори един плащ, с който да се заметнем.

— Ще пропусна плаща, благодаря — усмихна се Фина и младежът също се засмя леко, но явно се чувстваше неудобно при мисълта, че трябва да останат натъпкани в това тясно пространство, без да има какво да правят, освен да се зяпат един друг в мрака.

Настани се на седалката и потупа мястото до себе си:

— Може би е по-добре да седнеш от тази страна, Серафина. Трябва да се стоплим някак.

Въпреки силното притеснение, което стягаше гърдите ѝ, тя се премести до него.

Надяваше се, че не мирише на мазе. Ако Брейдън бе свикнал с дами като Анастасия Ростанова, с нейните пищни рокли, или дори с мис Уитни, с ухаещия на рози парфюм, Фина се боеше, че нейната собствена миризма няма да му е особено приятна.

„Извинявай, мис Серафина — щеше да каже младежът, докато се задушаваше и кашля, — като се замисля сега, може би е по-добре да легнеш на пода при кучето...“

Но той не каза нищо подобно. Фина седна до него и светът не свърши в този миг.

Докато се притискаха леко един в друг, за да се топят, се притесни леко, че Брейдън ще забележи някакви малки особености във външността ѝ, за които и тя самата още не знае. Надяваше се да не се наложи да събуе обувките си пред него и той да види, че има само по четири пръста на краката. Не искаше момчето да я доближава повече. А ако забележи липсващите ѝ кости? Дори не бе сигурна кои точно са. Колко кости има обикновено човек?

С лекота умееше да се промушва в тесни пространства и да остава свита там, но сега с изненада установи, че се чувства много удобно и сгушена до него. Отпусна се и задиша по-свободно.

Тази сутрин се бе събудила в металната сушилня в мазето на имението. Дори не ѝ бе хрумнало, че е възможно да прекара вечерта в луксозна карета с кадифена тапицерия, сгушена между момчето на Вандербилт и неговото куче пазач. Гидиън като че ли бе преодолял първоначалната си неприязън към нея. Бяха се борили заедно като част от един отбор и може би вече бяха приятели. Или поне временно.

— Серафина, трябва да те питам нещо — обади се Брейдън в мрака.

— Давай — съгласи се тя, макар да знаеше, че въпросът няма да ѝ хареса.

— Защо живееш в мазето?

Фина не знаеше дали той я смята за своя приятелка, или просто обстоятелствата ги бяха събрали заедно и сега момчето се опитваше да измъкне възможно най-много информация от нея. След всичко, което бяха преживели заедно обаче, не ѝ се струваше редно да го лъже. А и не желаше да го прави.

— Дъщеря съм на механика на имението — изрече най-накрая. Просто го каза. Ей така. На глас. Щом произнесе думите, почувства и гордост, и мъчително болезнен срам, задето бе предала баща си. Бедствието, което щеше да се стовари върху тях, бе неизбежно.

— Винаги съм го харесвал — кимна небрежно Брейдън. — Той оправи катарамата на седлото ми и сега тя е много по-удобна за коня ми.

— И той те харесва — отвърна Фина, макар да помнеше, че в онзи ден баща ѝ бе говорил повече за механизма на катарамата, отколкото за момчето.

— Значи си живяла в мазето през цялото това време? — уточни смаяно Брейдън.

— Умея да оставам незабелязана — изрече простишко.

Искаше ѝ се да сподели, че е главният ловец на плъхове, но се въздържа — не бе сигурна как ще реагира младият господар на новината, че спътницата му лови плъхове с голи ръце. Може би щеше да я попита кога за последно си е мила ръцете.

Внезапно се усъмни дали той изобщо се интересува от заниманията ѝ. Всички тези богати и прочути хора и техните деца идваха в „Билтмор“... Защо би се интересувал Брейдън какво прави Серафина нощем?

— Значи си била долу в мазето, когато си видяла за първи път Мъжа с черния плащ — каза момчето. — Според теб кой е той?

— Не знам. Дори не съм сигурна дали е човек, или нечиста сила.

— Нечиста сила ли? — повдигна вежди Брейдън.

— Ами... сянка. Някой, обсебен от демон. Нали знаеш, призрак. Мъжа с черния плащ може да е някакво демонично създание, което излиза нощем от гората. Но все пак ми се струва, че е смъртен. Мисля, че е някой от господата в имението.

— Защо смяташ така? — ахна той изненадан.

— Заради лъскавия му атлазен плащ, обувките, походката, начина, по който говори... Има нещо в него... Сякаш смята, че е нещо повече от другите.

— Е, със сигурност е по-страшен от всички други, които съм срещал — съгласи се момчето, но не каза нищо повече.

Теорията ѝ, че Мъжа с черния плащ е някой от изтънчените господа в „Билтмор“, очевидно бе притеснила Брейдън.

Седяха в мълчание дълго време. Фина усещаше топлината на тялото му, спокойното му дишане, ударите на сърцето му. Долавяше лекото ухание на дърво, кожа и коне по него. Независимо дали съвместният им престой в каретата означаваше нещо, или не, поне за един кратък момент тя почувства, че принадлежи на това място и се намира точно там, където би трябвало да бъде.

Звучеше нелогично, дори невъзможно и Серафина не можеше да го обясни, но в същото време нямаше как да отрече това усещане.

— Искам да те помоля за една услуга — изрече тихо.

— Да?

— Моля те, не казвай на никого за мен и за баща ми. Той се нуждае от тази работа. И обича „Билтмор“.

Брейдън кимна.

— Разбирам. Няма да кажа на никого, кълна се.

— Благодаря ти — въздъхна облекчено Фина.

Не се съмняваше, че може да му се довери. И репутацията му сред кухненския персонал, че е самотник, който предпочита да

прекарва времето си с животните вместо с хората, сега ѝ се струваше ужасно несправедлива.

Брейдън постепенно се унесе и заспа, дишането му се забави и успокои. Серафина остана все така неподвижна, но го огледа внимателно. Имаше нежно, бледо лице. Беше много чист. И дрехите му стояха чудесно. Вълненият жакет бе шит навярно по поръчка. Дори копчетата бяха гравирани с инициалите му: БВ. „Навярно мистър и мисис Вандербилт са ги поръчали“ — помисли си. Дали това означаваше, че го обичат и искрено милеят за него? Или бе просто нещо типично за тяхното лъскаво общество?

Една вечер в работилницата, докато почистваха след вечеря, баща ѝ бе разказал историята на мистър Вандербилт. Като много други заможни господа Джордж Вандербилт използвал богатството, което наследил, за да си построи къща. Но не в Ню Йорк. Избрал отдалечената пустош в западната част на Северна Каролина, във вътрешността на гористите планини, на километри от най-близкия град. Дамите и господата от елитното общество на Ню Йорк сметнали, че това е много ексцентрично решение. Защо един високообразован мъж, отгледан в цивилизования разкош на Ню Йорк, би поискал да живее в пустошта, на подобно мрачно и диво място?

За построяването на „Билтмор“ били нужни години, но когато имението най-накрая било завършено и всички видели какво е създал Джордж Вандербилт, разбрали неговата мечта. Той съумял да построи най-големия, най-великолепния частен дом в Америка сред нежната красота на планинската верига Блу Ридж. А околните земи осигурявали всичко необходимо за поддръжката и оцеляването на имението.

След няколко години мистър Вандербилт се оженил. И сега всички, които имаха късмета да получат покана, идваха в град Ашвил, за да посетят него и съпругата му. Бяха все богати, известни и влиятелни хора: сенатори, губернатори, важни индустриалци, лидери на чужди държави, прочути музиканти, талантиливи писатели, художници и интелектуалци.

А в мазето под този блестящ, лъскав свят бе отраснала Серафина.

Момичето се вгледа в Брейдън и си спомни как бе дошъл в „Билтмор“ преди две години. Слугите говореха шепнешком за трагедията. Десетгодишният племенник на мистър и мисис

Вандербилт се нанасяше в имението, защото семейството му бе загинало при пожар в къщата им в Ню Йорк. Никой не знаеше как е започнал пожарът — може би от маслена лампа или от искра от печката в кухнята, но посред нощ къщата изгоряла до основи. Според слуховете Гидиън бе събудил Брейдън, захапал бе ръката му със зъби и го бе извлякъл от леглото и от изпълнената му с дим спалня. Пламтящите стени и тавани се срутваха около тях, но двамата успели да излязат от горящата къща, почти задушени и със сетни сили. Едва оцелели.

Доберманът бе спасил момчето. Но майката, бащата, братята и сестрите му бяха загинали. Огънят бе погълнал цялото му семейство.

Само при мисълта за това Серафина се разтреперваше. Не можеше да си представи да загуби баща си. Колко ли му е било трудно на Брейдън да загуби цялото си семейство, колко ли бе страдал?!

Слугите разказваха, че на погребението дошли стотици богати дами и господа, прислужници и хора от всякакви класи. Четири черни коня теглели катафалка с осем ковчега, а едно малко момче крачело покрай нея, хванало за ръка чичо си.

Серафина помнеше деня, в който Брейдън бе дошъл в имението. Беше изпълнена с любопитство. Слугите казаха, че нямал никакъв багаж, никакви лични вещи, освен четирите черни коня, които чичо му се съгласил да доведе тук с влак от Ню Йорк.

Фина инстинктивно се притисна по-близо до младежа и си спомни какво бе казал по-рано тази вечер: „С тези коне сме приятели отдавна.“

Започнала бе да наблюдава Брейдън още тогава. Често го виждаше да обикаля сутрин из двора. Прекарваше много време, загледан в птиците по дърветата. Ловеше пъстърва в потоците, но за разочарование на готвача, винаги пускаше улова си обратно във водата. Когато Фина го следеше из къщата, й се струваше, че той не се чувства много удобно сред другите момчета и момичета на неговата възраст, нито покрай възрастните. Обичаше кучето и конете си, никого друго. Те май бяха единствените му приятели.

Веднъж бе чула леля му да говори с един от гостите. „Просто преминава през по-особен период — така бе казала мисис Вандербилт, за да обясни защо младежът е толкова тих и срамежлив по време на вечеря и на празненствата. — Ще го надрасне.“

Но Серафина имаше чувството, че няма да стане. Леля му и чичо му живееха в свят на екстравагантни тържества, а отстрани изглеждаше, че Брейдън изпитва повече удоволствие от язденето или от възможността да излекува крилото наранен ястреб, отколкото от танците с момичета на пищни балове.

Веднъж Фина се бе промъкнала покрай прозорците на зимната градина, която бе цялата осветена заради бал по случай лятното слънцестоене. Наблюдаваше как момчетата в красиви рокли се полюшват насам-натам, танцуват с момчетата и пият пунш с мехурчета от гигантски фонтан в средата на залата. Винаги бе искала да бъде едно от тези момичета с хубави рокли и лъскави обувки. Оркестърът свиреше, хората разговаряха и се смееха. Приведена в сенките под прозорците, Серафина се взираше в каменните лъвовете, които охраняваха безмълвно входната порта на къщата, и си мислеше, че те сякаш също я наблюдават.

Не знаеше какво е мнението на Брейдън за нея, но в едно беше сигурна — тя бе различна от всички момичета, които младежът бе виждал досега. Не беше наясно дали това я правеше негов приятел или враг. Но той със сигурност бе забелязал, че е различна.

Вече бе късно през нощта и Фина знаеше, че трябва да поспи, но не беше уморена. Случилото се през деня не я бе изтощило. Напротив, беше превъзбудена, изпълнена с енергия. Внезапно целият свят около нея се бе променил. Никога не се бе чувствала толкова жива.

Имаше толкова много въпроси, толкова много загадки, които трябваше да се разрешат.

Серафина тайно се надяваше, че въпреки всичко, което бе видяла, Клара, Нолън и Анастасия са все още живи и могат да бъдат спасени. Искаше ѝ се да излезе и да претърси гората за следи, които да я отведат до Мъжа с черния плащ. Но реши да остане на мястото си, довольна, че е сгушена до Брейдън.

Не след дълго заваля силен дъжд и Фина се заслуша в капките, които падаха тежко по листата на дърветата и по покрива на каретата. Стори ѝ се най-прекрасният звук на света.

С бдителен поглед и наострен слух се закле, че ако Мъжа с черния плащ дойде отново тази нощ, тя ще го чака. Беше готова за битка.

На следващата сутрин, когато Серафина се събуди, ласкавите лъчи на изгряващото слънце се прокрадваха през прозореца на каретата и къпеха и нея, и Брейдън в мека златиста светлина. Момчето спеше кротко до Фина. Гидиън спокойно лежеше в краката им.

Внезапно кучето повдигна глава и наостри уши. Тогава и тя чу звуците: тропот на конски копита, скърцане на кодела, грохот на карети...

Скочи рязко на крака. Не знаеше кой приближава, приятели или врагове, но и в двата случая не искаше да я видят. В каретата бе като в капан. Нужно ѝ бе място, откъдето да наблюдава; пространство, където да се движи, да се бори. Искаше простор.

Не желаше да изоставя Брейдън, но се налагаше. Докосна го по рамото:

— Събуди се! Някой идва.

После, без да го чака да се събуди, се измъкна и се шмугна в гората. Притаи се зад храстите и дърветата и видя как Брейдън и Гидиън излизат навън. Младежът търкаше очи и мижеше срещу слънцето, явно бе изненадан и се чудеше къде е изчезнала Серафина.

— Насам! Намерих ги! — развика се непознат мъж и се прехвърли през падналото дърво.

Няколко карети и десетина конници бяха тръгнали от „Билтмор“, за да търсят Брейдън. Докато група мъже с триони и огромни брадви се заеха да режат преградилото пътя дърво, мистър Вандербилт прескочи клоните и поваления ствол и се втурна към племенника си.

— Слава богу, че си невредим! — възкликна развълнувано и прегърна момчето.

Беше очевидно, че и Брейдън се зарадва да види чичо си.

— Благодаря, че дойдохте за мен — заяви с облекчение.

След като се отдръпнаха един от друг, момчето отметна разрошената си коса от очите и отново започна да оглежда дърветата внимателно. После се обърна към каретите и спасителите си.

Серафина знаеше, че младежът я търси, но остана скрита сред дърветата като горско създание. Спотаяна под листата на рододендроните и планинския лавър, се чувстваше като див звяр. Вече не се страхуваше от гората, както се бе бояла през изминалата нощ. Сега тя бе нейният защитник, нейното убежище.

— Разкажи ми какво стана, Брейдън — каза мистър Вандербилт, щом забеляза притеснението на племенника си.

— Нападнаха ни през нощта — отвърна той. Гласът му трепереше, по лицето му избиха румени петна от вълнение. — Отведоха Нолън. Няма го вече. Мистър Кренкшод изчезна още щом започна битката. Оттогава не се е появявал.

Мистър Вандербилт се намръщи в недоумение. После сложи ръка на рамото на момчето и го обърна към хората, които разчистваха пътя. Освен слугите Серафина разпозна и десетина други мъже от къщата, включително мистър Бендъл, мистър Торн, мистър Брамс и младия лакей, мистър Прат. После тихо ахна: там беше и мистър Кренкшод, работеше редом с всички други.

— Той ми каза, че са ви нападнали бандити — обясни мистър Вандербилт. — Прогонил ги, но когато се спуснал да ги преследва, се озовал прекалено далече от каретата и решил, че е по-разумно да се върне възможно по-скоро в „Билтмор“ за помощ. Бях му бесен, задето те е оставил сам, но в крайна сметка ни доведе при теб, така че все пак може би е постъпил правилно.

Брейдън зяпна смаяно мистър Кренкшод. Грозният мъж отвърна напълно невъзмутимо на погледа му. Лицето му бе неразгадаемо.

— Не съм сигурен, че бяха бандити, чичо — изрече неуверено младежът. — Забелязах само един нападател, мъж с черен плащ. Отвлече Нолън. Никога не съм виждал подобно нещо. Нолън просто изчезна.

— Ще изпратим група ездаци, за да претърсят пътя и в двете посоки и да намерят момчето — заяви мистър Вандербилт. — Но сега искам да се върнеш у дома.

Докато Брейдън разговаряше с чичо си, Серафина наблюдаваше кочияша. Какво ли бе замислил този стар плъх? Нещо в него не бе наред. С никакви бандити не се беше борил. Просто бе изчезнал. А ето го сега тук и разпространяваше фалшива история за своя героизъм.

Единственото хубаво нещо бе, че май не се беше раздрънкарал за нея пред мистър Вандербилт. Дали този Кренкшод бе герой? Или пък злодей? А може би беше просто плъхоподобен страхливец?

Огледа отново мистър Вандербилт, мистър Кренкшод и останалите мъже. Вече започваше да осъзнава колко е трудно да разбереш кой е добър, кой лош, на кого можеш да се довериш и от кого трябва да се пазиш. Всъщност май всеки човек бе герой в собствените си очи, бореше се за това, което смята за правилно — или пък просто да оцелее още един ден, и никой не се възприемаше като злодей.

Гидиън обаче не прощаваше толкова лесно. Спусна се веднага към кочияша и започна да лае и ръмжи по него.

„Навярно кучетата са способни да подуват страха — помисли си Серафина. — Или поне страхливците.“

Гидиън май не смяташе да ухапе мистър Кренкшод наистина, но поне нямаше намерение да го остави, без да го полае хубавичко. Другите мъже гледаха развеселени, а кочияшът бе крайно недоволен от вниманието на добермана.

— О, млъквай, тъпо псе! — развика се най-накрая и замахна с бравата си към него.

Брейдън и Серафина бяха прекалено далече, за да предпазят кучето, но мистър Торн успя да възпре мъжа, като стовари тежко ръката си върху рамото му.

— Не ставайте глупак, Кренкшод.

— О, по дяво... Добре, просто дръжте това краставо псе подалече от мен — изръмжа кочияшът и се отдалечи намръщен.

Брейдън се спусна към Гидиън и мистър Торн.

— Благодаря ви, сър, много ви благодаря!

— Радвам се, че ви виждам в добро здраве, млади господарю Вандербилт — отвърна бодро мистър Торн и го потупа по рамото. На ръцете си носеше красиви кожени ръкавици. — Явно имате вълнуваща история, която да споделите с компанията на вечеря. Нямам търпение да ни разкажете за своите нощни приключения в гората.

— Видяхте ли някого, когато идвахте насам? — попита го Брейдън, докато прегръщаше кучето си. Не спираше да се оглежда за Серафина.

— Не се тревожете — заяви мистър Торн. — Тези подлеци са от хората, които не биха се върнали, ако някой им се опре. Сигурен съм,

че отдавна са избягали много надалече.

Въпреки уверения му тон Фина забеляза, че в колана на мъжа е затъкнат изящен кинжал. Може би все пак се опасяваше от среща с бандитите.

— Мисля, че сте прав, Торн — обади се мистър Вандербилт, който гневно тръскаше глава, докато се приближаваше към племенника си. — Но все още не мога да повярвам, че бандити са се осмелили да предприемат подобно дръзко нападение толкова близо до „Билтмор“. Ще поискам от полицията да увеличи броя на патрулите по пътя.

Брейдън не ги слушаше особено ентусиазирано и продължаваше да се взира към дърветата. Серафина много искаше да му даде знак и да му покаже, че с нея всичко е наред, но се страхуваше да не я забележат и определено нямаше желание да обяснява коя е и какво прави в каретата му. Така че продължи да стои тихо и неподвижно в скривалището си.

Младежът приклекна и постави ръка на главата на Гидиън, който се бе втренчил сред дърветата, в посока към Серафина.

— Надушваш ли я, момче? — прошепна.

— Какво правиш? — попита с раздражение мистър Вандербилт.

Брейдън веднага се изправи. Знаеше, че са го хванали.

— Кого търсиш, синко? — попита чичо му.

Серафина затаи дъх. От този въпрос се боеше най-много. Кого търсеше Брейдън? Ето, нейната тайна — тайната на баща ѝ — най-сетне щеше да стане достояние на хората. Отговорът на младежа можеше с лекота да съсипе живота ѝ.

Но той се поколеба и мистър Вандербилт се намръщи още повече.

— Какво има там, Брейдън? Кажи ми.

Момчето не искаше да лъже чичо си, но поклати глава и заби поглед в земята.

— Нищо.

Серафина тихо въздъхна. Беше изпълнил обещанието си. Нямаше да разкаже на другите. „Благодаря ти, Брейдън — помисли си. — Благодаря ти.“

Но господарят на имението не се отказваше лесно.

— Време е да пораснеш, синко. Вече си на дванайсет години и трябва да се държиш подобаващо отговорно за възрастта си. Трябва да се стегнеш, да бъдеш мъж. Имаме си работа с жалки бандити, с крадци.

— Не мисля, че бяха бандити — повтори Брейдън.

— Разбира са, че са били бандити. Не е станало нищо, с което Вандербилт да не може да се справи. Съгласен ли си?

— Да, сър — мрачно отвърна момчето със забит в земята поглед.
— Навярно просто съм гладен и объркан.

На помощ му се притече мистър Торн:

— Е, нека тогава поне ви нахраним хубавичко — възкликна жизнерадостно и прегърна леко младия господар. — Хайде! Опустоших кухнята, преди да потеглим. Нося торба със сандвичи със свинско, а ако не са ви по вкуса, можем да нападнем малиновия кекс.

Брейдън хвърли за последно поглед към гората и тръгна след мистър Торн.

Серафина отчаяно искаше да му подсказе някак, че е там, навън, и е в безопасност. Ако бе друга девойка, щеше да му остави нещо, преди да изчезне — знак за тяхната връзка: сребърен медальон, дантелена кърпичка, талисман от гривната ѝ или друга дрънкулка. Така той щеше да разбере, че не е избягала завинаги. Но Фина бе диво момиче и не разполагаше с нищо, което да му остави.

Мъжете се струпаха около Брейдън, доволни и радостни, че са го намерили. Само руският посланик, мистър Ростонов — як и здрав брадат мъж, стоеше встрани, в края на пътя. Серафина знаеше, че английският му не е много добър. Клетият мъж се взираше със сълзи в очи към гората, сякаш се питаше дали скъпата му Анастасия е била отвлечена и убита от зловещите твари, които бродят из сенките. Извади кърпичка от джоба си, изтри очите и издуха силно носа си. Брейдън бе споменал, че посланикът и дъщеря му възнамерявали да прекарат само няколко дни в имението, а после щели да се върнат в Русия при семейството си за Коледа. Но когато Анастасия изчезнала, баща ѝ останал и продължил да я търси. Мистър Ростонов не можеше да си представи, че би могъл да се появи пред жена си без дъщеря им.

Няколко души отидоха при мистър Кренкшод, който стоеше до файтоните и се възстановяваше след инцидента с кучето, и започнаха да му благодарят, че е довел спасителите до Брейдън. Имаше нещо в

мазния и хилещ се кочияш, от което кожата на Серафина настръхна. Какво бе направил всъщност той? Къде беше, когато ги нападна Мъжа с черния плащ? Дали работеше за него? А може би самият той бе злодеят?

Фина погледна с подозрение и към мистър Вандербилт. Не ѝ харесваше как мъмри Брейдън, как постоянно му казва какво да прави и да не прави, какво да мисли и да чувства. Той нямаше представа какво бе преживял племенникът му. Не желаше да чуе какво му казва момчето — също както баща ѝ не чуваше нея, а и прекалено бързо бе приел версията на мистър Кренкшод за бандитите.

Младежът ѝ бе споменал, че чичо му и леля му са го отпратили тайно от имението, следователно малцина са знаели, че ще пътува по това време. Беше ѝ разказал и че чичо му се доверява на Кренкшод. Дали двамата действаха заедно?

Серафина се замисли. Възможно ли бе мистър Вандербилт да е Мъжа с черния плащ? Дали не изпитваше някаква ужасяваща нужда да поглъща деца в „Билтмор“?

След като махнаха и второто дърво от пътя, мъжете, които нямаше да търсят Нолън, се настаниха по каретите. Кочияшите започнаха внимателно да насочват конете по тесния път, за да се върнат обратно в имението.

— Искам да се върнеш с мен, Брейдън — заяви мистър Вандербилт. — Мистър Кренкшод ще ни закара.

— Да, сър — отвърна момчето. — Разбирам, но трябва да върнем у дома и конете ми.

Те бяха впрегнати, но след изчезването на Нолън неговата карета нямаше кочияш.

— Аз ще се погрижа за това — предложи доброволно помощта си мистър Торн.

Отиде при конете, ласкаво ги погали по главите и те сведоха муцуни към него, после се качи ловко на капрата^[9] и хвана юздите.

Серафина видя как Брейдън се усмихна облекчено, но самата тя не бързаше да се радва. Поведението на госта ѝ се стори странно: повечето господа бяха отлични ездачи, но малцина се справяха с работата на кочияша, която бе по-скоро занимание за прислугата.

Мистър Бендъл се приближи до мистър Тори на своя породист жребец.

— Браво, Тори. Очевидно няма да останете без прехрана, ако изгубите наследството си.

— За да загубиш наследството си, първо трябва да го получиш — смирено отвърна другият мъж.

Двамата джентълмени се разсмяха, но после мистър Бендъл стана сериозен. Повдигна леко шапката си за поздрав към мистър Торн и мистър Вандербилт и се присъедини към групичката от шестима конници, които се отправяха да търсят Нолън.

— Не ме чакайте за обяд — провикна се през рамо, преди да препусне по пътя.

Скоро каретите завиха и поеха обратно към имението.

Серафина отчаяно искаше да тръгне с тях, но знаеше, че не може, и затова продължаваше да се крие в храсталаците. Опита се да потисне страха си, че ще се загуби и никога няма да си проправи път през гората и да се върне в „Билтмор“. Брейдън вече й липсваше.

Наблюдаваше как каретите се отдалечават и си помисли: „Довиждане, приятелю.“ Надяваше се, че той също си мисли за нея.

Щом всички се скриха от поглед, Фина внезапно изпита приятно вълнение. Би трябвало да я е страх — все пак оставаше сама в гората. Цял живот й повтаряха да не я приближава, а ето я тук. Далече от „Билтмор“. Сама сред високите дървета. И тогава й хрумна идея. Страшно й допадна. Само се надяваше, че заради нея няма да се загуби. Или да бъде убита.

Когато излезе от гъсталаците и стъпи на опустелия път, Серафина се загледа към него и я завладя странно чувство. Беше толкова необичайно да е далеч от баща си, от „Билтмор“ и обичайната суматоха на голямото имение, че донякъде очакваше да се разплаче и да се спусне след файтоните с викове: „Спрете! Почакайте! Забравихте ме!“

Но не го направи. И се почувства някак по-зряла заради това, като истински възрастен човек.

Слънцето вече се бе изкачило на небето и огряваше дърветата с мека топла светлина. Птици пееха, духаше лек ветрец. В гората изобщо не беше лошо.

Но после Фина погледна дългия път, който се виеше между дърветата, и си спомни, че е на почти двайсет километра от дома.

— Ще се постарая да се върна за вечеря, тате — изрече на глас, но стомахът ѝ се преобърна от притеснение.

Тръгна.

Но не пое към дома. Поне не *направо*.

Мъжа с черния плащ, изглежда, познаваше много добре гората и на Фина започваше да ѝ се струва, че загадъчният злодей има общо с изоставеното селище, за което бе чувала. Реши да потърси старото село и да види дали там има следи от похитителя. Защо толкова много хора биха изоставили домовете си и биха си тръгнали?

Серафина гореше от желание да се потопи в сенките на гората и да опознае този мистериозен свят. Мястото я привличаше не само заради забраната на баща ѝ да идва тук, но и заради мрачната истина в неговия разказ: тя бе родена тук.

Реши да пообиколи край пътя и да види дали ще намери нещо. Може би щеше да зърне някоя стара табела, която да я насочи към изоставеното селище, или пък щеше да срещне човек, който да я упъти натам. Едва ли беше особено трудно да намери цяло село.

Докато крачеше, мислите ѝ непрестанно се връщаха към баща ѝ. Искаше ѝ се да може да му изпрати съобщение. Той щеше да се поболее от тревога заради нея, особено с всички тези истории за изчезнали деца. Дали бе успял да поправи динамото? То създаваше единственото нещо, от което всички, освен нея се нуждаеха така отчаяно нощем: светлина. Кой, за бога, би повредил нарочно електрически генератор? А и кой би знаел как да направи нещо такова? Баща ѝ бе единственият човек в имението, който бе наясно как работи машината. Той и може би Джордж Вандербилт, ако прегледа някоя от книгите в библиотеката си.

Серафина се замисли... Явно всеки човек имаше специален талант или умение, нещо, към което бе естествено привлечен, което му се удаваше, а после бяха нужни години, за да се усъвършенства в него. Никой не знаеше всичко. Не бе възможно. Нямаше достатъчно време за това.

Но всеки знаеше *нещо*. И всеки бе различен. Някои хора правеха едно, други — друго. Навярно бог бе измислил така нещата, та всички

хора да си пасват заедно, като парченцата на пъзел, който трябва да се сглоби.

Все още се изумяваше, когато се опитваше да си представи как нейният голям, груб татко механик изнася новородено бебе от гората, а после се грижи за него години наред. Никога не ѝ бе хрумвало, че мястото ѝ може да е някъде другаде, освен в мазето, с баща ѝ. Сега обаче в ума ѝ се въртяха безброй идеи и въпроси.

От една страна, нямаше търпение да се прибере у дома, но от друга, да ходиш свободно по пътя бе вълнуващо. Можеше да отиде където си поиска.

Вървя час, без да срещне жива душа, нито една жива твар, като се изключат сините сойки и синигерите, които кръжаха над главата ѝ, няколко катерици, които се взираха в нея откъм дърветата и после се разбягаха, и един пор, който прекоси светкавично бързо пътя, сякаш се страхуваше за живота си. Дори не бе сигурна, че още върви в правилната посока, но реши, че не може да сбърка, ако не се отклонява от пътя.

И тогава стигна до кръстопът.

Лявото разклонение бе най-широкото и по него май се пътуваше най-често. Серафина се отпусна на колене и огледа каменистата настилка. Беше трудно да се каже със сигурност, но ѝ се стори, че вижда отпечатыци от колела на карета.

Средното разклонение също бе широко и разчистено, с вдлъбнатинки по земята тук-там, които можеха да са отпечатыци от конски копита.

Един от тези два пътя водеше към „Билтмор“.

Само третият бе различен. Дори не бе правилно да го нарече „път“, а по-скоро „нещо, което някога е било път“. Две стари изсъхнали елхи бяха паднали на кръст върху него. Дебели лози отровен бръшлян и пълзящи растения се виеха навсякъде и сякаш бяха удушили падналите дървета. Очевидно по това разклонение от години не преминаваха файтони и коне. Фина не беше сигурна дали по него може да се мине и пеша.

Не видя знак или табела, които да ѝ дадат информация, но ѝ се стори напълно вероятно такъв стар, неизползван път да е водил именно към изоставеното село. Може би селището бе забравено заради

състоянието на пътя. Или пък гората го бе превзела, след като хората са си тръгнали.

Във всеки случай, ако искаше да разгадае мистерията на Мъжа с черния плащ, Фина се нуждаеше от повече информация и следи. Откъде идваше злодеят? Каква бе неговата история? Как можеше да го спре?

Отровният бръшлян не й действаше като на другите хора, но Серафина все пак се покатери внимателно по дебелиите му лози, като се пазеше от тръните. От другата страна на кръстосаните дървета се натъкна на множество гниещи, изсъхнали дънери, а по земята между тях бяха пръснати камъни, които режеха като остриета на брадви.

Тясната, обрасла с трева пътека криволичеше, образуваше завой, а после се скриваше в скалисто дефиле. Не се виждаше какво има отвъд него.

Серафина се загледа към чезнеция в тъмната гора път и я побиха тръпки. Нямаше представа докъде ще я отведе, но пое по него.

[9] Мястото на кочияша във файтон, карета. — Б.пр. ↑

Следва пътеката известно време, прескача паднали дървета, промушва се между храсталаците, докато стигна до друго разклонение. Докато се опитваше да реши по кой път да поеме, Фина внезапно чу слаби звуци, които идваха откъм клоните. Звуките бяха някак зловещи, в тях имаше нещо свръхестествено. Отначало си помисли, че е просто полъх на вятъра, но когато се вслуша внимателно, ѝ се стори, че чува хора, които се викат едни други в далечината, деца, които си играят. Това бе единствената следа досега, така че Серафина реши да последва звуците и да види какво ще намери.

Ако се натъкнеше на къща, може би обитателите ѝ щяха да я насочат в правилната посока.

Пътят рязко завиваше и Фина се озова в стръмна клисура, обрасла с орлова папрат. После пътеката се катереше отново нагоре, минаваше сред големи, покрити с мъх канари и стари дървета, превити от вятъра и времето. Корените на дърветата отчаяно се нуждаеха от почва и се вливаха в скалите като гигантски ръце, а масивните им пръсти потъваха в земята.

„Това място е ужасно зловещо“ — помисли си Серафина, но продължи да върви, решена да не спира.

За разлика от нормалните дървета, които растат нагоре, към слънчевата светлина, тези имаха извити, възлести клони и сякаш се гърчеха от агонизираща болка. Много от дърветата бяха мъртви и голи, жертви на болест или на неznайна смъртоносна сила. Още повече дървета бяха паднали изсъхнали на земята — стволите им бяха струпани безразборно един върху друг, сякаш небрежно нахвърляни от някакъв великан.

Серафина продължи да върви. От покритата с листа земя се надигна мъгла, която постепенно закри всичко около нея. „О, божичко. Ако не виждам, със сигурност ще се загубя...“ Обърна се, за да се върне по пътя до последното разклонение, но мъглата бе толкова гъста, че изобщо не можа да се ориентира накъде да поеме. Опита се да

потисне страха си, но усети, че се паникьосва. Пое си дълбоко въздух, докато мъглата я покриваше все по-плътено, а тя напълно изгубваше усещане за място и посока. Започна да осъзнава, че е направила ужасна грешка, когато е напуснала главния път. „Остани спокойна — каза си. — Просто мисли... Намери пътя към дома...“

Изрита някаква буца с крак, спъна се и падна по лице на земята. Докосна нещо влажно и слизесто, заровено сред листата. Ахна, когато видя, че е кървав труп на елен или на друго едро животно. Тялото му бе разкъсано, вътрешностите — изтръгнати. Главата и задните крака липсваха, но от това, което бе останало, личеше, че създанието е било нарочно примамено тук. Задавена от погнуса, Фина се изправи на крака, изтри ръце в лигавата кора на най-близкото дърво и продължи, решена да открие пътя.

Когато чу гласове пред себе си, се обнадежди. Тръгна бързо в посоката, от която идваха. „Може би са пътници — помисли си. — Или пък ловджийска групичка.“ Но после спря рязко. Това бяха същите загадъчни звуци, които бе чула и преди, само че този път идваха от много по-близо: дрезгави, хрипливи викове, но с някаква чудата, почти човешка същност, сякаш странни деца тичаха и си играеха в гората. Завладя я силен страх. Разтрепери се от вълнение. Звуците идваха не само някъде от над главата ѝ, но и навсякъде около нея, и все пак не можеше да види децата.

— Покажете се! — настоя Серафина.

Нещо я докосна рязко по рамото и тя се извъртя, после приклепна към земята, готова да се защити. Внезапен полъх на вятъра предизвика тръпки по кожата ѝ, когато черна сянка премина над нея и кацна на едно дърво. Фина се огледа наоколо.

И тогава ги видя.

Първо един, после втори, трети. Бяха я обградили. Хрипливите, дрезгави звуци, които бе чула, идваха от тринайсет гарвана, които прелитаха от клон на клон и се викаха един друг на своя древен език.

Но гарваните сякаш не разговаряха само помежду си — те се взираха в нея, кръжаха над главата ѝ, опитваха се да общуват с натрапницата. Навярно подразнени от неспособността ѝ да ги разбере, няколко гарвана се спуснаха към Фина и затракаха с клюнове. Дали я нападаха, или я предупреждаваха за нещо? Не знаеше.

— Оставете ме на мира! — извика момичето. Покри главата си с ръце и се опита да избяга от тях. Шмугна се в един храсталак, където големите птици не можеха да се доберат до нея. Наистина бе много уплашена, затова просто продължи да тича.

Когато най-накрая спря, за да си поеме въздух, и се обърна, за да провери дали още я преследват, видя, че е застанала на нещо твърдо — плоска повърхност. Погледна надолу и забеляза дългия прав ръб на сив камък. „Какво е това?“ Беше полузаровено в земята, но тя коленичи и разчисти пръстта и листата. Под тях се показва гладък, плосък гранитен камък.

Прочете думите, които някой бе издълбал в него:

ЛЕЖИ СИ ТУК КРЪВТА. Е, НЕКА СИ ЛЕЖИ.

БЕЗЖИЗНЕНА, БЕЗ ДУМИ, ТИ НИВГА НЕ ПЛАЧИ.

Обля я студена пот. Уплашено се огледа наоколо. На няколко крачки от нея имаше втора надгробна плоча. Разчисти сухите листа и прочете на глас:

ЕЛА ПРИ МЕН, ПРИ МЕН ЛЕГНИ И ДВАМАТА СЪС ТЕБ

НА ТОЗИ, КОЙТО МЕ УБИ, ЖИВОТА ЩЕ ОТНЕМЕМ.

КЛОУЕН СМИТ (1799–1843)

„Така. Тук никак не ми харесва. Това са гробове...“

Изтри изпотените си ръце в ризата, пристъпи още малко напред и намери още гробове под храсталаците в гората. Гробището продължаваше във всички посоки. Докъдето погледът ѝ стигаше,

имаше гробове. Повечето бяха обрасли с пълзящи растения и пленени от корените на дърветата.

Много от надгробните плочи бяха толкова близко една до друга, че нямаше начин отдолу да има тела — точно както в историите, които бе чувала Серафина. Сякаш тези хора бяха изчезнали, останките им никога не са били намерени и каменните плочи бяха просто символи на загубата, на скръбта, поставени от близките им.

Щом навлезе по-навътре в старата част на изоставеното гробище обаче, Фина видя могили, където със сигурност са били погребани тела. Други гробове пък бяха празни, пусти дупки в пръстта — сякаш ковчезите са били ограбени или мъртвите сами са изпъзели от земята.

Преглътна тежко, но продължи да върви, въпреки че трепереше и едва се държеше на краката си от страх.

На места пластовете земя като че ли бяха разместени, разровени и под тях се показваха потрошени, загнили ковчези. Някои от тях стърчаха над земята, други бяха покрити с кривите, преплетени корени на стари дървета.

Серафина вървеше и четеше надгробните плочи. Някои от датите бяха отпреди сто години. Имаше стари хора, млади хора, братя и сестри, приятели и врагове, съпрузи и съпруги. Често бе чувала истории за това гробище, пълно със стотици надгробни плочи и паметници, въпреки че и най-възрастните хора от околността не помнеха някой да е погребвал някого там. Много от местните се чудеха откъде са дошли всички тези мъртви хора в старото гробище. Очевидно за един доста кратък период от време бяха измрели цели семейства.

Според слуховете хората от планината спрели да погребват близките си тук, защото нямало гаранция, че ще останат в гробовете си. Ковчезите се местели в нестабилната, подвижна земя. Телата изчезвали. Любимите покойници били забелязвани да се скитат около старите си домове и по улиците, сякаш търсели място за истински вечен покой.

Мълвеше се и за човешки същества, които приемат формата на диви животни, за магьосници и вещици със свръхестествени сили, за страховити, чудовищни създания, дебнещи в гората.

Серафина стигна до две неголеми надгробни могили, разположени толкова близко, че приличаха на една. Общата плоча

съобщаваше, че тук са погребани две сестри:

НА МЯСТО ПРИЯТНО, ТЪМНО И МЕКО ЛЕЖИМ.

ЕЛА ПРИ НАС, ВРЕМЕ Е ЗАЕДНО ДА ПОСПИМ.

МЕРИ ХЕМЛОК И МАРГАРЕТ ХЕМЛОК

1782–1791

СПЕТЕ СПОКОЙНО И НЕ СЕ ВРЪЩАЙТЕ.

Когато стигна до „не се връщайте“, я побиха тръпки. Какво беше това място?

Търсеше изоставено селище, а намери изоставено гробище. И като че ли тук не бе останало нищо друго.

Сухи есенни листа пукаха под краката ѝ. На земята, сред надгробните камъни и паметници, като отрязани пръсти на мъртървци лежаха клонки от дървета. Много от паметниците лежаха изпочупени и разпръснати наоколо, а други бяха потънали дълбоко в пръстта. Съвсем малко от тях — с високи кръстове или шипове — все още стояха по местата си, но бяха толкова плътно покрити с черен и зелен мъх, така обрасли с плевели и бръшлян, че се сливаха неразлично с прокълнатата гора наоколо.

Прочете още един надпис:

УМРЯХ. НА МАЙКАТА ПРИРОДА ТАЗИ ДАН ДЪЛЖАХ.

ЩЕ ДОЙДЕ ДЕН И ТИ ДЪЛГА СИ ДА ПЛАТИШ БЕЗ СТРАХ.

Малко по-нататък Серафина се натъкна на редица от кръстове.

Стара, полуизтрита плоча обясняваше, че тези шейсет и шест кръста бележат гробовете на цял отряд войници на Конфедерацията^[10], които били открити мъртви в една и съща нощ, макар да не били воювали в битка.

На известно разстояние оттам Фина откри равна полянка сред дърветата, която — странно — не бе обрасла с храсталаци, плевели и други увивни растения. Тази част от гробището не бе превзета от гората, а представляваше съвършено свободно пространство със зелена трева. В средата на полянката се издигаше паметник — изсечен от камък ангел с криле. Още по-странно бе, че мъглата, която се стелеше над цялото гробище, не стигаше до това местенце. Слънчевата светлина проникваше през плътния въздух и осветяваше лицето, косата и крилете на ангела с нежно сияние.

— Е, това е красиво — призна Серафина.

Пристъпи по-близо и прочете надписа, изсечен в пиедестала на статуята:

НЕ БИТКИТЕ СПЕЧЕЛЕНИ ИЛИ ИЗГУБЕНИ

НИ ПРАВЯТ ХОРАТА, КОИТО СМЕ.

А ТЕБ СРАЖЕНИЯ, В КОИТО ДА ВЛЕЗЕМ СМЕ СЕ ОСМЕЛИЛИ.

Погледна към ангела с женски черти. Пъстри слоеве зелен и сив мъх и лишеи покриваха статуята, а потъмнели ивици, следи от столетна давност, загрозяваха дългата рокля и красивото ѝ лице. По бузите ѝ сякаш се стичаха тъмни сълзи, белег за дълбоката тъга, която бе познала. И все пак крилете ѝ бяха разперени нагоре яростно, главата ѝ бе повдигната — ангелът като че ли надаваше див вик и призоваваше всички наоколо на битка. „Каква ли ще да е тази битка?“ — зачуди се Серафина.

В дясната си ръка ангелът държеше меч. Статуята бе от камък, но мечът май бе от желязо; металът блестеше, недокоснат от времето. Обзета от любопитство, Фина бавно протегна ръка и докосна ръба на

острието. Почти веднага ахна и рязко отдръпна ръка, но от пръста ѝ вече течеше кръв. Мечът бе остър като бръснач.

И тогава нещо привлече вниманието ѝ. Сърцето ѝ подскочи от страх. Напреди мускули, готова да се спусне на секундата в бяг. В края на полянката бе паднала изсъхнала върба и сред изтръгнатите ѝ корени се бе образувала малка кухня. Точно там лежеше съборена самотна надгробна плоча. Серафина не бе съвсем сигурна, но ѝ се стори, че една от сенките край гроба бавно помръдва.

Миг по-късно бе сигурна.

Нещо шаваше край стария гроб.

[10] През 1861 г. в Америка избухва кръвопролитна гражданска война между Севера и Юга. Първоначално седем южни щата се отцепват от САЩ и създават общо правителство под името Конфедеративни американски щати, а няколко месеца по-късно към тях се присъединяват още четири щата. Конфедерацията просъществува до 11 април 1865 г., когато губи войната. — Б.р. ↑

Напомни си да диша дълбоко, да остане спокойна. Усещаше стягане в гърдите, задъхваше се все повече. Искаше да се обърне и да избяга, но остана и се вгледа, любопитството ѝ бе твърде силно, за да го превъзмогне.

Прокрадна се тихо към гроба и надникна по-отблизо.

Боеше се да не види тяло, изпъзляло от земята. Представи си труп с гниещи бели ръце, който копае през пръстта, за да стигне до повърхността. Но когато приближи, съзря съвсем живо създание.

Беше някакво зверче, малка дива котка с жълтеникавокафява козина на черни петънца и с дълга опашка. Минаха няколко секунди, преди Фина да разбере, че това е малка пума, още бебе.

Изведнъж се появи второ бебе. Двете се подгониха, удряха се с лапи, търкаляха се, мяукаха, ръмжаха и се боричкаха. Имаха изумително сладки муцунки с черни ивици и петънца и дълги бели котешки мустачета.

Серафина с усмивка наблюдаваше как бебетата си играят на ярката зелена трева в подножието на каменния ангел, огрян от слънчева светлина. Страхът, който изпитваше допреди миг, бе напълно изчезнал. Обичаше котенца, откакто се помнеше.

Приведе се и бавно пристъпи по-близо до тях. Едно от бебетата я забеляза. Ушите му щръкнаха и то се загледа в нея, изучаваше я с любопитство. Фина си помисли, че ще избяга уплашено. Но мъничето не го направи. Изръмжа пресипнало и затопурка към нея, сякаш не се боеше от нищо на света.

Момичето протегна ръка и я задържа неподвижно във въздуха. Смелото малко създание забави ход, но продължи напред, без да откъсва поглед от Фина. Идваше все по-близо и по-близо. Когато стигна до нея, подуши пръстите и потърка муцунка по дължината на ръката ѝ. Серафина се усмихна, почти се изкикоти от удоволствие, че малкото не се бои от нея.

Приседна на тревата, а животинчето скочи в скута ѝ, след което се заигра с пръстите ѝ. Момичето обви ръце около него и го гушна с цялата си нежност. Притискаше топлото космато телце до гърдите си. Беше толкова хубаво да седиш в присъствието на някой, който не те плаши до полуда. Другото бебе също дойде и скоро Серафина се търкаляше по земята, а двете котета се катереха по нея, търкаха главичките си и мъркаха от удоволствие.

— Какво правите тук, малки сладки бебета? — попита. След всичко преживяно се чувстваше повече от приятно, че е приета от тези прекрасни малки създания. Сякаш си бе дошла у дома.

После съвсем се разиграха. Фина гонеше малките из поляната, преструваше се, че ги напада с лапи, след което те я гонеха. Пълзеше на колене. Едно от бебетата се скри зад пиедестала на каменния ангел, заобиколи го, надникна иззад статуята и замига към Серафина с малките си тъмни очички, докато се правеше, че я дебне. Подскочи игриво, затича се с превито гръбче в престорена атака и я нападна. Другото бебе също се включи. Улавяше ту ръцете, ту краката ѝ и така я гъделичкаше, че скоро всички отново се търкаляха по тревата и ръмжаха. Прелестната котешка атака разсмя Фина и тя се запревива от удоволствие.

Смехът ѝ се понесе из обвитата в мъгла гора.

Момичето продължи да си играе и да се боричка с котетата. Изпитваше чиста и невинна радост за първи път от много време.

После изведнъж долови надвиснала опасност. Истинска, сериозна, неизбежна.

Обърна се и видя, че нещо лети към нея откъм мъглата. Първо ѝ се стори, че е призрак, но после осъзна, че изобщо не е безплътно същество.

То тичаше. Бързо. Право към нея.

Фина се паникьоса. Бе допуснала ужасна, ужасна грешка. Какво си мислеше, като се заигра с тези бебета? Ето че сега към нея се бе втурнала голяма гневна пума. Майката щеше да я убие, за да защити децата си.

Страхът ѝ вдъхна сили. Пумата скочи във въздуха с извадени нокти и оголени зъби. Серафина знаеше, че ще умре, но се опита да избяга. Мощната атака на майката бе толкова силна, че я събори на

земята. Двете паднаха на тревата — ръмжаща, скимтяща маса, от която се разнасяше съскане, тракане на зъби и драскане на нокти.

Момичето се бореше отчаяно. За първи път се бореше със създание, което е толкова силно физически. Беше невъзможно да победи пумата, в сравнение с горския звяр бе жалко котенце. Имаше само една надежда — бягството. Риташе с все сила, размахваше юмруци. Успя да хване един клон и да удари с него хищника по муцуната, като междувременно не спираше да вика.

Когато пумата направи опит да се добере до шията на Фина и да прегризе гърлото ѝ, момичето заби нокти в очите ѝ. После се загърчи като луда, за да се измъкне от хватката на звяра. Изненадващото нападение разсея голямата котка достатъчно — Серафина успя да се освободи и се спусна в яростен бяг като пребито куче.

Пумата я подгони, но преследването бе на живот и смърт и момичето разви невероятна скорост. Шмугна се в гъстите храсталаци наблизко като бясна катерица и продължи да тича. Тичаше и тичаше. Тича, докато болката в гърдите ѝ стана нетърпима, сякаш всеки миг щеше да се строполи и да умре на място.

Прекоси каменист поток, после мина през горичка с дебели борове и се шмугна в гъсталак от магарешки бодли и къпинови храсти. Изкачи хълмове, катери се по скали и просто продължи да тича. Нямаше да спре, преди силите да я напуснат.

Най-накрая рухна измъчена под един храст като заек и се послуша за преследвачката си. Не я чу.

Навярно пумата се бе върнала при децата си, довольна, че е прогонила неканения гост. Серафина си представи как дивата котка мъмри малките си, задето са си играли с непозната, а после ги натирва обратно в леговището им под корените на поваленото дърво.

Задъхана и изранена, продължи да върви през гората, защото искаше да се отдалечи възможно най-много от гробището и пумата. Обеща си никога повече да не се връща на това кошмарно място.

Спря за секунда, за да си поеме въздух на спокойствие, и се огледа. Нищо наоколо не ѝ беше познато. И в този миг осъзна, че напълно се е изгубила.

Продължи напред и скоро се озова на скалист горист планински хребет. В страха си от пумата явно бе прекосила половината гора при бягството.

Останала съвсем без сили, все пак реши да спре, за да поотдъхне и да огледа раните си. Дрехите ѝ бяха разкъсани на парчета. Въженцето, с което пристягаше ризата на баща си, се бе скъсало и бе изчезнало. Дълбоки драскотини от нокти покриваха ръцете и краката ѝ. Главата я болеше. На гърдите си имаше следи от ухапване. Пумата хубавичко я бе подредила, но можеше да е и много по-зле.

„Боли, но ще оцелея — помисли си. — Ако успея да се върна у дома, разбира се.“ Винаги бе смятала, че баща ѝ преувеличава, когато говори за гората, за да я сплаши и предпази. Но се оказа, че мястото е много по-мрачно и страховито, отколкото си бе представляла. След всичко станало Серафина не мислеше, че може да оцелее тук още една нощ. Но от дома все още я делиха много километри, а тя нямаше ни най-малка представа в каква посока да поеме.

Погледна към мрачното, покрито с облаци небе — надяваше се да се ориентира по положението на слънцето. После огледа околния пейзаж за следи и указания. Нямаше компас, нито карта, дори не можеше да предположи накъде е „Билтмор“. Как тогава да е сигурна, че ще поеме в правилната посока?

Вече започваше да мръзне заради спускащия се студ, когато заваля и дъжд.

— О, чудесно! — развика се към облаците. — Благодаря ти. Направо страхотно, тъпо, скапано небе!

Мразеше да е мокра. Това място беше ужасно. Искаше просто да се прибере у дома. Баща ѝ толкова много ѝ липсваше! Копнееше за чаша мляко, за пържен сом, за малкия огън в работилницата, за сухото си уютно легло зад бойлера. Вчера се прокрадваше безшумно по плюшените килими на елегантните зали в имението, а сега мръзнеше навън в този студен, мокър, тъп пущинак!

Дъждът не спираше и Фина се опита да се скрие под клоните на един бор, но това не помогна. Едри капки се стичаха по главата и шията ѝ и я правеха още по-нещастна. Потоци вода се лееха по каменистата почва под краката ѝ. Вкопчи се в ствола на дървото, мокра и подгизнала, защото се боеше, че ще се плъзне по хлъзгавия планински склон. Искаше баща ѝ да дойде със своята стълба като в детството ѝ, но бе наясно, че той дори не знае къде да я търси.

После, докато наблюдаваше леещата се по земята вода, ѝ хрумна нещо.

„Водата тече надолу. Надолу по хълма и оттам — в реката.“

Досега бе следвала очертанията на склона, защото бе по-лесно, но можеше да изпробва нещо различно. Какво ли щеше да стане, ако се спусне надолу? Можеше да използва стволите на дърветата и клоните на рододендроните като стълба, за да стигне в подножието много по-бързо.

Пристъпи към края на склона и внимателно погледна надолу. Много път я чакаше, но се хвана за най-близкия клон, за да провери дали ще издържи тежестта ѝ. В този момент се подхлъзна на мокрите листа, изпусна клона и полетя в бездната.

Замайването от свободното падане завладя незабавно цялото ѝ тяло. Полетя с краката напред и запищя. Направи опит да се спре, протегна се към клоните отстрани, но в същия миг почти отнесе едно дърво и ударът изкара въздуха от гърдите ѝ. Блъскаше се вляво и вдясно, но продължаваше стремителното си спускане. Удари се в още един клон. Превъртя се. Ожули се в камък. Заби се с все сила в земята. После внезапно се превъртя. През цялото време се търкаляше по планинския склон и вдигаше във въздуха облаци есенни листа.

Заради бясната скорост и свистенето на вятъра в лицето ѝ имаше чувството, че лети, но после се бухна в едно дърво и извика от силната болка в гърдите. Падна и се затъркаля, докато най-накрая рухна в подножието на клисурата, останала без дъх.

Няколко секунди просто лежа там. Стенеше, неспособна да помръдне. Цялото тяло я болеше. Никога не бе изпитвала нещо подобно: бе пребита, смазана, издрана до голо месо.

— Е, и това си е вариант за спускане — изохка.

Най-накрая се изправи на крака, изтупа се и закуцука напред.

Последва малко поточе, което се сливаше с по-голяма река.

Усети, че умира от жажда, просна се на земята и започна да пие чистата планинска вода като истински див звяр. Потокът я изведе до водопад, който падаше шумно в развълнувано езеро на около деветдесет метра под него.

„Дали водопадът си има име“ — зачуди се Серафина. Ако го знаеше, по-лесно щеше да се ориентира къде е. Тогава може би щеше да намери пътя към дома.

„Как ли се казва тази река?“

Но скоро осъзна, че не е толкова важно къде се намира в момента. Реката не бе място. Тя бе движение. Спомни си нещо, което знаеше от баща си: планинската верига Блу Ридж бе една от най-старите в света. Реката течеше тук от милиони години и извайваше лицето на планините. Но най-важното бе друго — тя минаваше през земите на „Билтмор“, точно покрай имението. Реката бе нейният път към дома!

Внимателно се спусна по мокрите хлъзгави камъни покрай езерото и тръгна по неравния бряг. Уверена, че се движи в правилната посока, стъпваше по-бързо, доколкото силите ѝ позволяваха. Нетърпелива бе да се върне при баща си, който навярно се бе поболял от притеснение за нея. Освен това искаше да види и Брейдън. Не беше сигурна дали тя го бе изоставила при бягството си в гората, или той я бе зарязал, като се бе качил в каретата на чичо си, но от дългата раздяла чак коремът я болеше. Колкото повече време не се виждаха, толкова повече се объркваше. Не знаеше какво трябва да мисли и да чувства. Брейдън наистина ли бе неин приятел, или тя просто си го бе измислила, както си представяше понякога, че са приятели с помощника на иконома, който тайно похапваше курабийки в коридора? През целия си живот Серафина бе имала само въображаеми приятели и сега не бе сигурна дали вече си има истински.

С момчето се познаваха от съвсем скоро, но за някого като нея краткото им приятелство бе направо дългогодишна дружба. Фина беше като прегладняло диво животинче, което бе получило огризки и си мислеше, че са най-вкусната храна на света. Не знаеше обаче дали и тя липсва на Брейдън така, както той на нея.

Вървя часове наред по течението на рекичката, която най-накрая се вля в друга, по-широка и по-спокойна. Надяваше се, че това е Френч Броуд, но не бе напълно сигурна. Бе ужасно уморена и прегладняла и

цялото тяло я болеше от раните. Искаше да се прибере вкъщи при татко си.

На запад слънцето започна бавно да се спуска зад дърветата и Серафина се насили да ускори крачка. Не искаше да прекара в гората още една нощ, защото в мрака излизаха на лов създания като пумата, Мъжа с черния плащ и всякакви други демони, които навярно живееха в старото гробище. Но колкото и да бързаше, бе напразно. Слънцето я изостави, песента на птиците и другите дневни звуци притихнаха и тъмнината се спусна над гората, гъста и плътна като черно масло.

Когато се изтощи напълно, спря за малко, за да си отдъхне и да се успокои. Беше мокра и потръпваше от студа, а и знаеше, че е опасно да остава на открито. Пъхна се в хралупа, оформила се сред изсъхналите корени на високо дърво на речния бряг, сви се на топка и се втрени измъчено в мрака.

„Аз съм неудачница“ — мислеше си Серафина. Отишла бе в гората, за да види друг свят, но не бе открила нищо, освен безброй проблеми.

От малкото си скривалище под корените наблюдаваше течащата река и каменистия ѝ бряг. Въздухът бе спокоен и студен, но реката ромолеше неспирно и момичето усещаше влагата ѝ по устните си. Растящата луна се издигаше над планините и посребряваше дълбоките черни води. От гората се стелеше мъгла, която се плъзгаше по повърхността на реката като цял легион призраци.

В далечината се разнесе жален вълчи вой. Серафина изтръпна. Това животно бе високо в планините, но изведнъж в отговор на неговия зов се обади друг вълк някъде съвсем наблизо. Сърцето на момичето едва не изскочи от уплаха.

Рижите вълци бяха неуловими, почти легендарни създания, рядко виждани от жив човек. Носеше им се славата на яростни воини, които ловуват на глутници и разкъсват враговете си с остри бели зъби.

По-близкият вълк нададе вой отново и от другия бряг се разнесе зловещата кървава песен на поне десетина негови другари. Серафина настръхна цялата.

Не чу как се приближава, защото вълкът се придвижваше като призрак сред мъглата, но го видя да излиза бавно от гората и да се вглежда втречено в противоположния бряг на реката. Фина застина неподвижно под корените, без да откъсва очи от него. Надушваше

мириса на влажната му козина, виждаше как дъхът му излиза като пара на лунната светлина.

Беше млад вълк, слаб и издължен, с гъста червеникавокафява козина, издадена муцуна и дълги уши. На дясната му плешка имаше рана, козината там бе разкъсана и окървавена.

Серафина притаи дъх, решена да не помръдва, каквото и да се случи. Този път от това наистина зависеше животът ѝ. „Вълкът не знае, че съм тук — каза си. — Аз съм част от гората. Той не ме вижда, не ме чува.“

Но тогава той обърна глава и погледна право към нея. Досега не бе виждала живо същество с толкова умен и проницателен поглед.

Напрегна мускули, готова за нападение. Но в този момент ушите на вълка потрепнаха. Фина също го чу: нещо голямо се движеше през гората, по брега на реката. Идваше към тях.

Вълкът се загледа в посоката, от която се чуваше звукът, после отново се втренчи в Серафина. Гледа я няколко секунди, без да обръща внимание на приближаващия шум. После, за нейно огромно изумление, влезе в реката. Вървя, докато водата стигна до нивото на гърдите му, а после реката го подхвана и понесе. Момичето виждаше само главата му, той се опитваше отчаяно да се задържи отгоре и да се пребори с течението. Плуваше към мястото, откъдето го викаха неговите братя и сестри. Спасяваше се, бягаше от нещото, което ги приближаваше.

Внезапно Серафина се почувства изоставена и уязвима.

Заради шума на реката бе невъзможно да разбере какво е създанието, което се носеше през гората, но невидимото същество напредваше неумолимо. Чупене на клонки. Стъпки. Стъпки от два крака. Рижият не се бе изплашил от пума или от друг вълк. Приближаваше човек. Дали не бе Мъжа с черния плащ?

Фина се притисна още по-плътно към земята. Гигантска стоножка пробяга по ръката ѝ, момичето трепна и едва сдържа писъка си.

Задъхваше се, нуждаеше се от въздух. Краката ѝ потрепваха, сякаш готови да побегнат от само себе си. Но беше прекалено късно. Нападателят бе съвсем близо. Умният заек не изскача от леговището си пред лапите на самия хищник. Той се крие. Серафина се свря още по-навътре в дупката сред корените.

Трептяща светлинна се появи сред дърветата. Фина чу как се отместват клонките на храстите, долови допира до кората на дърветата, звука от удряне на метал в дърво.

„Това е фенер — помисли си. — Същият фенер, който Мъжа с черния плащ носеше в нощта, когато отвлече Клара Брамс.“

Потръпна и се притисна към земята, готова да скочи. Готова за битка.

Серафина наблюдаваше как човекът повдига фенера и се оглежда, докато се промъква през храстите. Очевидно търсеше нещо, но по-важното бе, че се боеше. Дори с фенера в ръка и при пълна луна бе очевидно, че вижда много по-зле от нея в горския мрак. А когато направи още една крачка, момичето разпозна скърцането на кожените работни ботуши. Едва тогава осъзна, че не приближава Мъжа с черен плащ, а нейният татко с дълъг черен дъждобран. Въпреки всичките си предубеждения и страхове бе тръгнал да я търси в дълбините на проклетата гора!

Фина ахна, изпълзя от дупката и се спусна към него.

— Тук съм, тате! Тук съм! — изрече през сълзи едва и го прегърна.

Той я стисна силно, много силно и дълго време не я пусна. На Серафина ѝ се струваше, че голям добър мечок я е гушнал в обятията си. Не се откъсваше от топлото му, огромно тяло. Най-накрая баща ѝ въздъхна облекчено и тя усети физически как от плещите му се свлича огромната тревога, която бе изпитвал заради нея.

— Фина, Фина... Изплаших се, че си изчезнала като другите деца.

— Не съм изчезнала, тате — отвърна с треперлив глас, сякаш отново бе станала малко дете.

Щом видя на мъждивата светлина на фенера разкъсаните ѝ дрехи, драскотините и синините по ръцете ѝ, баща ѝ я попита уплашено:

— Какво е станало, Фина? Пак ли си се сбила с някой енот?

Не знаеше откъде да започне своя разказ, а и бе сигурна, че той няма да ѝ повярва. Баща ѝ пак щеше да реши, че си е измислила всичко...

— Просто се загубих — сведе смутено глава. Е, това все пак бе истина. По бузите ѝ се стекоха сълзи.

— Добре ли си? — огледа я притеснено татко ѝ. — Къде те боли?

— Нищо особено. Искam само да се прибера у дома — отвърна момичето и зарови глава в гънките на наметката му.

Спомни си как му се беше разсърдила, задето бе пазил в тайна историята на произхода ѝ, как бе смятала, че той се срамува от нея. Каква глупачка е била! Никой на този свят не бе направил повече за нея от татко ѝ. Единствено той я обичаше повече от всичко.

Вълците на другия бряг на реката завиха и баща ѝ трепна. Въздъхна уплашено и се огледа.

— Ненавиждам вълци. — Притегли я към себе си. — Да вървим. Трябва да се махнем оттук.

Фина радостно го последва. Вълчийт вой вече звучеше различно. Тъжните призови, които отекваха по склоновете на планината, се бяха сменили с тържествуващи вопли, които идваха от едно-единствено място. Не бяха заплашителни звуци, а израз на щастие от срещата със стар другар. Серафина си представи, че приветстват ранения риж вълк, който е успял да преплува реката. „Ти се справи, приятелю! Върна се у дома!“

Баща ѝ държеше фенера протегнат напред — като пътеводна светлина, докато си проправяха път през гората. Серафина щастливо въздъхна при мисълта, че вече си има надежден водач.

— Стигнала си до реката и си тръгнала по течението, както съм те учил — отбеляза доволно татко ѝ.

— Нямаше да се справя иначе.

Скоро гората остана зад тях. След още километър-два стигнаха до високия бряг на пълноводна река и видяха в далечината, на хълма пред тях, огряното от лунна светлина имение „Билтмор“. Предстоеше им още доста път, но поне вече виждаха целта си. Студеният зимен въздух носеше слаб мирис на огън и Серафина отново закопня да се добере до къщи.

Местните жители наричаха имението „Дамата на хълма“ и сега момичето разбра защо. Къщата на Вандербилт изглеждаше величествено — светлосиви стени, сини плочи по покривите, високи комини и кули, блестящи на лунното сияние златисти и медни украси... точно като в приказка. Никога не се бе радвала толкова много да види родния си дом.

Баща ѝ я обърна към себе си, стисна я леко за раменете и я погледна в лицето.

— Знам, че нещо те влече към гората, Фина. Винаги си изпитвала любопитство към нея. Но трябва да стоиш далеч от това място. Опасно е.

— Разбирам — кимна. Нямаше как да оспори последното му твърдение.

— Наясно съм, че виждаш чудесно в тъмното — продължи той. — По-добре от всички хора, които познавам. Но се опитай да устоиш на изкушението. Ти си моето малко момиченце и не искам да те загубя напълно и безвъзвратно.

От тези думи ѝ прилоша. Баща ѝ говореше така, сякаш почти я бе загубил. В пресипналия му глас се долавяше отчаяние, а в очите му личеше предателски блясък. Фина изведнъж разбра: татко ѝ се боеше не толкова, че тя ще се нарани или ще загине в гората, а че дивата част от нея ще вземе превес и ще я повлече в пустошта, далеч от света на хората.

Повдигна глава и огромните ѝ кехлибарени очи се отразиха в неговите кафяви. Баща ѝ я гледаше нежно.

— Никога няма да те изоставя, тате — обеща Фина.

Той кимна и изтри уста с опакото на дланта си.

— Да вървим. — Прегърна я отново. — Да те върнем вкъщи, да те изсушим и нахраним с топла вечеря.

* * *

Докато стигнат до имението, почти всички врати бяха затворени и заключени — работниците отдавна се бяха върнали от полетата и фермите. Кепенците на прозорците също бяха затворени, жалузите^[11] — спуснати, за да предпазят хората от демоните, които дебнеха навън в нощта.

Когато Серафина и баща ѝ се запътиха към мазето, с изненада забелязаха, че в конюшната свети и е пълно със суетящи се хора. Маслените лампи грееха ярко в мрака. Двамата се спряха, защото искаха да разберат какво става.

Групата, издирвала в гората Клара Брамс и другите жертви, тъкмо се бе върнала. Десетината ездачи се втурнаха във вътрешния двор и въздухът се изпълни с грохота на конски копита, тропачи по

тухления паваж. В мига, в който ездачите слязоха от конете и конярите се заеха да се погрижат за уморените животни, родителите на изчезналите деца се спуснаха към мъжете от спасителната група.

Бащата на Нолън, който бе ковачът на конюшните, ги умоляваше да му съобщят нещо за сина му, но те поклатиха тъжно глави. Не бяха научили нищо.

Клетият мистър Ростонов също бе там и се опитваше да им задава въпроси на разваления си английски със силен руски акцент. Притискаше към себе си бялото кученце на дъщеря си. Косматото животинче яростно лаеше срещу конете, сякаш им се караше, че не са успели да намерят господарката му.

При вида на мистър Ростонов, семейство Брамс и бащата на Нолън сърцето на Серафина се сви от болка и тъга. Стомахът ѝ се преобърна при мисълта за случилото се и за собствената ѝ роля в тази история. Длъжна бе да намери Мъжа с черния плащ.

— Да вървим — дръпна я баща ѝ за ръка. — Имението се разпада, техниката се разваля постоянно без причина, деца изчезват безследно. Тук става нещо лошо.

Докато вечеряха край печката в работилницата, той ѝ разказа за изминалия ден.

— Цял ден се мъчих с генератора, но така и не измислих как да го поправя. На горните етажи е тъмно. Слугите раздадох на гостите фенери и свещи, но просто не е достатъчно. Хората са уплашени. Това е най-неподходящото време за такава повреда, има толкова много гости, а и все повече деца изчезват...

По тона му бе ясно, че страда много.

— Какво ще правиш, тате?

— Отивам отново да работя — отвърна. Едва сега Серафина осъзна, че баща ѝ е зарязал генератора, за да я търси в гората. — А ти трябва да поспиш. Просто легни и не ходи никъде.

Момичето кимна в знак на съгласие. Прав бе, така щеше да постъпи.

— Никакъв лов — повтори баща ѝ, взе чантата си с инструменти и излезе.

Щом стъпките му отзвучаха по коридора в посока към електрическата стая на по-долното ниво, Фина каза на глас:

— Ще измислиш нещо, тате. Непременно ще се справиш.

Знаеше, че той няма да я чуе от такова разстояние, но все пак ѝ се искаше да му го каже.

Остана сама в работилницата. Генераторът не работеше вече две нощи подред и Мъжа с черния плащ всяка вечер отвличаше дете. Серафина си представи как той върви по неосветените коридори на имението и се усмихва доволно. Нямахше да му е трудно да си намери жертва в мрака.

Полегна на дюшека зад бойлера. Докато мръзнеше в планината, под дъжда, си мечтаеше само за това — да е вкъщи, в топлата си суха постеля. Но сега, когато бе тук, вече не я свърташе на едно място. Баща ѝ бе наредил да легне и да спи, значи така и трябваше да направи. Бе изтощена и изранена. Но в мислите ѝ се въртяха купища въпроси, измъчваха я спомени, чувства, надежди, страхове...

В света имаше само един човек, на когото можеше да разкаже за днешните си приключения в гората. Само един човек, който би разбрал какво е преживяла. И той живееше в стая на втория етаж, в най-далечния край на коридора. Липсваше ѝ. Тревожеше се за него. И искаше да го види.

Когато с Брейдън седяха в каретата, бяха заедно, бяха един до друг — толкова близко, колкото е възможно да бъдат двама души. Но сега момчето бе в своята стая, а тя в мазето, и ѝ се струваше, че той е по-далеч от нея, отколкото когато търсеше пътя си към дома. Разделяха ги прекалено много забранени стълбища, врати и коридори.

„Те не са от нашата черга“ — казваше баща ѝ. Не бе особено трудно да предположи какво биха казали мистър и мисис Вандербилт, ако научат за съществуването ѝ.

С помощта на мокър парцал, който намери в работилницата, Серафина проми раните си и се приведе в сравнително приличен вид — доколкото бе възможно. Въпреки че се налагаше да живее на мръсно място, пълно със смазочни масла и инструменти, винаги се стараяше да се поддържа чиста. А след това приключение в планината бе покрита с всевъзможна мръсотия като бездомно кутре в дъждовен ден.

Сега свали мократа си дреха и започна да търка лицето, шията, ръцете и дланите си, краката, цялото си тяло, докато не изтри и последното петънце кал от себе си.

Щом приключи с миенето, облече суха риза. Но бе загубила единствената връв, която използваше като колан... Поразтърси се наоколо и на един от рафтовете откри стар механичен ремък, от който отрязва с нож дълга тънка лента. После проби в него дупки и отрязва още по-тънки кожени лентички, с които да го завърже. Когато приключи, го премери, за да види как ѝ стои. Беше толкова слаба, че се наложи да го намотае два пъти около талията си, но прецени, че е станал много хубав. Ако баща ѝ бе тук, навярно щеше да каже, че изглежда почти пораснала с този колан. Фина отдавна искаше да се облича като останалите момичета, но нито веднъж не намери стара, изхвърлена рокля от някоя гостенка, а да открадне дреха ѝ се струваше неправилно. Засега бе доволна обаче и от новия си колан. Направи лек реверанс и си представи, че е млада дама, която се среща с познат на площада. Даже се усмихна и побъбри малко с него, сякаш му разказваше забавна история.

Някъде между чистенето на мръсотията и кръвта от кожата си и направата на новия колан успя да се убеди, че щом е оцеляла в гора с привидения, пребродила е мъгливо гробище и се е спасила от крайно вбесена пума, все някак ще успее да стигне незабелязано до стаята на спящия младеж. По един или друг начин бе длъжна да разкрие тайната на Мъжа с черния плащ, а това нямаше да стане, ако си подремва на дюшека зад бойлера. Тази нощ злодеят щеше да се появи отново, за да отвлече още едно дете. Серафина не се и съмняваше в това.

Убедена бе също, че целта на чудовището е Брейдън Вандербилт. И тя бе длъжна да го защити.

В къщата бе тъмно и тихо, но Серафина усещаше страха на обитателите ѝ. Без електричеството Вандербилт и гостите им се бяха разотишли по стаите си рано. Всички се събираха край огъня в камините и се криеха в стаите. Лишено от осветление, величественото имение се бе превърнало в сумрачна къща на духовете.

Фина знаеше, че покоите на мистър и мисис Вандербилт са на втория етаж, съединени с Дъбовата гостна, където стопаните на дома закусваха заедно всяка сутрин. Но тя не искаше да се доближава до тези стаи. Мина наляво по коридора, който водеше към южното крило.

Там, доколкото знаеше, бе стаята на Брейдън. Разбира се, имаше много хубава гледка към градината.

Прокрадваше се покрай вратите, които изглеждаха досадно еднакви. Най-накрая стигна до една, на която бе гравирен кон, и се усмихна. Беше го намерила.

Когато доближи до вратата, изведнъж си даде сметка, че нямаше да е толкова страшно, ако я хванат. По-лошо щеше да е, ако Брейдън я прогони. В края на краищата той не я бе канил при себе си през нощта. Изобщо не бе казал, че иска да я вижда отново. А ако Фина си бе измислила тяхното приятелство? Може би той всъщност се радваше, че се е избавил от нея в гората. Може би не желаше да има нищо общо с момичето от мазето. И едва ли искаше новата му позната да нахлуе при него посред нощ.

Затова Серафина измисли друг план. Щеше да надзърне тихичко в стаята и ако разбере, че присъствието ѝ е нежелано, да се изниже на мига.

Бавно завъртя дръжката, побутна вратата и се шмугна вътре.

Брейдън спеше дълбоко в леглото си. Лежеше по корем под няколко завивки, отпуснал буза на бялата възглавница, с разперени над главата ръце. Изглеждаше абсолютно изтощен, сякаш нищо на света не можеше да го пробуди. Серафина се зарадва, че е успял да заспи след всичко преживяно. Гидиън дремеше на пода до господаря си. Момичето въздъхна облекчено, щом ги видя цели и невредими.

Кучето веднага я усети, отвори очи и изръмжа.

— Шшшт... — прошепна Фина. — Аз съм...

Доберманът я позна, успокои се, отпусна уши и спря да ръмжи.

„Какво добро куче“ — помисли си Серафина. Значи не си бе измислила абсолютно всичко за приятелството с Брейдън. Е, щеше да е забавно, ако в крайна сметка се сдружи с Гидиън, а не с момчето, но и това бе нещо.

Внимателно затвори вратата и завъртя автоматичната ключалка. Отначало си помисли, че глупавите възрастни са забравила да заключат и така да защитят Брейдън от онзи или онова, което краде децата им. После обаче забеляза, че вратата може да се заключва само от вътрешната страна. Не знаеше дали да му се ядоса, или да се зарадва, но все пак не издържа и се усмихна: беше напълно възможно младежът да е оставил нарочно отворено, за да може тя да влезе.

Застанала тихо до вратата, Серафина огледа стаята. В камината още тлееха топли въглени. Червените стени с дъбова ламперия бяха покрити с картини на коне, котки, кучета, ястреби, лисици и видри. На рафтовете бяха подредени книги за езда и за животни. Навсякъде се виждаха розетки и сини ленти — наградите, които бе печелил на конни състезания. „Скоро ще се наложи семейство Вандербилт да отделят специална стая само за наградите му“ — помисли си Серафина. Познаваше имението и беше убедена, че спокойно могат да отделят дори цяло крило.

Чувстваше се добре тук, до Брейдън, в неговата топла и тъмна стая. Веднага разбра, че тя е неговото убежище. Но дори в това на пръв поглед защитено място не усещаше, че са в пълна безопасност. Вътрешният ѝ глас нашепваше, че трябва да бъдат внимателни още известно време.

Момичето приближи до прозореца тихичко, така че да не разбуди приятеля си, и погледна навън за надвиснала опасност. Луната обливаше с призрачна светлина декоративния лабиринт — плетеница от гигантски азалии, бодливи зеленики и други храсти. Клоните се полюшваха от вятъра. В лабиринта бе изчезнала Анастасия Ростанова и бе оставила вярното си бяло кученце да тича из пустите алеи и да я търси.

Докато се взираше от втория етаж към посребрената от лунната светлина градина, Фина съвсем ясно си спомни как няколко нощи по-рано бе прекосила двора, стиснала два плъха в ръце.

Загледа се в спящия Брейдън. После отново погледна гората. Над дърветата безшумно прелетя сова и се скри в мрака.

„Аз съм създание на нощта“ — помисли си Серафина.

[11] Решетъчни капаци за прозорци от дърво или метал, които служат за регулиране на светлина и въздух. — Б.р. ↑

В един момент Серафина най-сетне се почувства безумно уморена и се отдръпна от прозореца. Приблужи до камината, усети топлината на мъждукащите въглени, издърпа одеялото от коженото кресло и се сви на мъхнатия килим пред огъня. Заспа почти мигновено. За първи път от много време — имаше чувството, че е минала цяла вечност — спа дълбоко и спокойно в продължение на часове. Колко бе хубаво да си у дома.

Посред нощ се събуди от тихия глас на Брейдън:

— Надявах се, че ще дойдеш.

Явно изобщо не се бе изненадал, когато бе отворил очи и я бе видял да спи на кълбо пред камината.

— Побърках се от тревога през целия ден.

— Добре съм — отвърна Фина, а на душата ѝ стана топло и мило от неговите думи и от тона, с който бяха изречени.

— Как успя да се прибереш? — попита момчето.

Серафина започна да разказва. И едва сега, докато говореше, осъзна истински какво ѝ се е случило. Това не бе сън, не беше детска приумица.

Всичко бе истина.

Брейдън се бе преобърнал по гръб на леглото си и я слушаше внимателно. Няколко пъти повтори: „Невероятно!“

Когато Фина приключи разказа си, младежът помълча известно време, сякаш се опитваше да си представи как е станало всичко, а после каза:

— Толкова си умна и смела, Серафина.

Тя въздъхна шумно. Всички страхове, цялата неувереност и чувството за безпомощност, които тежаха досега в гърдите ѝ, изчезнаха в миг.

Дълго стояха така в мрака: Брейдън на леглото, тя — пред камината. Не помръдваха, не говореха, просто им беше хубаво.

После Фина бавно се надигна, направи няколко крачки към прозореца и се обърна към него. Видя очите му, той се взираше в нея, както бе озарена от лунната светлина. Навярно кожата ѝ му се струваше много бледа, почти като на призрак, а косата ѝ — направо бяла.

— Искам да те питам нещо — изрече.

— Добре — кимна той и се понадигна в леглото си.

— Когато ме гледаш, какво виждаш?

Брейдън притихна. Въпросът очевидно го изплаши.

— Какво имаш предвид?

— Когато ме гледаш, виждаш ли... ами... обикновено момиче?

— Клара Брамс не приличаше на Анастасия Ростанова, а ти не приличаш на нито една от двете. Всички се отличаваме по нещо.

— Разбирам, но... — Серафина се умълча. Не знаеше как да се изрази по-добре. — Изглеждам ли странно? Странно ли се държа? Странно създание ли съм, какво съм според теб?

Смая се, че той не се спусна веднага да ѝ отговори или да отрече думите ѝ. Брейдън мълчеше. И се замисли. Размишлява дълго. Всяка отлитаща минута пробождаше Фина в сърцето като остър кинжал, тъй като тя бе уверена, че е казала на глас това, което и той си мисли. Искаше ѝ се да скочи от прозореца и да се скрие сред дърветата. Поведението му потвърждаваше подозренията ѝ, че е странна и ужасно уродлива!

— Може ли да те попитам нещо? — проговори накрая момчето.
— Имаш ли много приятели?

— Не — сдържано отвърна Серафина. Помисли си, че Брейдън е избрал особено жесток начин да ѝ обясни колко е противни.

— Аз също. Честно казано, освен Гидиън и конете никога не съм имал истински приятел, мой връстник, с когото да споделям всичко и да искам да се впусна в приключения. Запознавал съм се с много момичета и момчета и съм прекарвал с тях известно време, но...

Брейдън млъкна. Не можеше да го обясни. Серафина почувства болката и обидата му и веднага ѝ дожаля за младия господар, въпреки че той на практика я бе нарекъл „чудовище“.

— Продължавай — подкани го тихо.

— Не... не знам защо, но нямам приятели сред...

— Сред хората — подсказа му Фина.

Той кимна.

— Странно е, нали? Даже много странно. След смъртта на семейството си не исках да разговарям с никого, не исках да общувам с никого. Не исках да се чудя дали и кога ще ги видя отново. Просто не исках. Предпочитах да бъда сам. Леля и чичо са много добри с мен. Канят деца тук, за да се сприятелявам. Но аз вечерям с тях само защото леля и чичо го искат от мен. Танцувам с момичетата по същата причина. Нито веднъж не съм казал лоша дума на някое момче или момиче, държа се добре с тях... Може би те дори не се досещат, че се чувствам така. Но някак си винаги ми е било по-приятно да съм с Гидиън, да наблюдавам птиците или да изследвам гората за нови неща. Когато чичо доведе братовчедите ми, за да си играем заедно, те започнаха да ритат една топка, а аз тихичко се измъкнах. Не разбирам защо го правя. Децата са си съвсем наред. Мисля, че нещо не е наред с мен, Серафина.

Тя го погледна внимателно и тъй като не бе напълно уверена, че иска да научи отговора, попита много тихо:

— А когато ме срещна, пак ли се почувства така?

— Не... Аз...

— Искаш ли да си отида? — попита спокойно. Опитваше се да го разбере.

— Не... трудно е за обяснение.

— Опитай — настоя Фина, макар да се боеше. Не желаше да чуе, че му е безразлична и че предпочита да е сам.

— С теб беше някак различно — призна Брейдън. — Стана ми интересно коя си. Когато избяга по стълбите, се спуснах да те търся. Обиколих цялата къща, всички етажи. Проверих във всеки гардероб и надникнах под всяко легло. Всички търсеха Клара Брамс — милата, дано бог е с нея, а аз търсех теб, Серафина. Когато чичо и леля решиха да ме пратят при Ванс, отначало им се разсърдих и вдигнах скандал. Те не можеха да разберат какво ме е прихванало, никога не се бях държал така. Трябваше да им видиш физиономията.

Фина се усмихна и седна на кревата, близо до него:

— Толкова ли не ти се напускаше „Билтмор“?

— Нямах представа колко се зарадвах, когато видях как старият глупак Кренкшод те тресе като чувал с брашно на входа. Помислих си: „Ето я! Ето я! Мога да я спася!“

Момичето се разсмя.

— Можеше да дойдеш по-рано и да ми спестиш целия тормоз!

Брейдън се усмихна. Беше ѝ приятно да го вижда така усмихнат. Но после младежът си спомни за какво говорят и отново стана сериозен.

— По-късно, по време на нападението в гората и последвалите събития, разбрах, че наистина си много различна от всички други момичета и момчета, които съм срещал. Да, различна си, Серафина... много различна... може би си дори странна, както сама каза... Не знам... но...

Момчето отново се умълча и не продължи мисълта си.

— Но това не е проблем за теб? — бавно изрече Серафина.

— Да. Мисля, че точно затова ми харесваш — потвърди той.

В стаята отново стана тихо.

— Значи... ние сме приятели — каза най-сетне Фина и с примряло сърце зачака отговора.

Думите ѝ прозвучаха едновременно като утвърждение и като въпрос, на който можеше да се отговори и с „да“, и с „не“. Въпрос, който задаваше за първи път в живота си.

— Приятели сме — съгласи се Брейдън. — Много добри приятели.

Серафина се усмихна. Той също. Стана ѝ толкова хубаво на сърцето, сякаш тъкмо бе изпила чаша топло мляко.

— И искам да добавя, че всичко ти е наред, Серафина. Може би и на мен всичко ми е наред. Не знам. Просто сме различни от останалите — и ти, и аз, всеки по своя си начин. Разбираш ли?

Внезапно Брейдън скочи от леглото.

— За малко да забравя! Имам подарък за теб — заяви той и запали маслената лампа на нощното шкафче. — Знам, че не ти е нужна светлина, но аз не се оправям без нея. Иначе със сигурност ще съборя нещо в тъмното.

— Подарък? За мен? — Серафина не вярваше на ушите си. Не чу нищо друго след тези думи.

Чела бе за подаръците в книги като „Малки жени“. Хората си разменяха подаръци, когато се харесваха. Някога често се питаше защо баща ѝ не отбелязва рождения ѝ ден. Но сега, след като ѝ бе разказал историята за произхода ѝ, разбираше, че за него този ден събужда

тежки и мрачни спомени, които той предпочита да забрави. А и според татко ѝ купуването на хубави и сантиментални, но безполезни за домакинството вещи бе истински грях и излишно прахосничество. Веднъж все пак ѝ бе направил подарък — кукла, която подозрително приличаше на гаечен ключ. Накратко, Серафина никога в живота си не бе получавала истински подарък в хубава опаковка и сега много се развълнува.

— Но защо ми даваш подарък? — попита и се намести поудобно на леглото.

— Защото сме приятели — отвърна Брейдън и ѝ подаде средно голяма кутия, увита в красива хартия и завързана с червена кадифена панделка. — Надявам се да ти хареса.

Серафина повдигна вежди:

— Не ме плаши. Какво има вътре, черен атлазен плащ?

— Отвори го — усмихна се момчето.

Тя развърза панделката. Колко меко бе кадифето, колко различно бе на допир от грубото въже, с което пристягаше ризата си доскоро! Не знаеше как да махне опаковъчната хартия, защото никога досега не го бе правила. Младежът ѝ се притече на помощ.

Най-накрая Серафина повдигна капака на кутията. И ахна. Брейдън бе разчел най-съкровения ѝ желания! Вътре имаше прелестна зимна рокля. Изработена от виненочервено кадифе, с черен велурен корсет, общит със сребристосив кант, чиито сребърни нишки блещукаха и се преливаха на бледата светлина на маслената лампа.

— О, каква прелест! — отрони възхитено Фина, докато вадеше роклята от кутията.

Тъканта бе толкова мека и топла, че момичето я докосна леко с пръсти и я притисна до бузата си. Никога в живота си не бе виждала толкова красива рокля.

Прибра косата си назад и я завърза на опашка с алената панделка от кутията, а после пристъпи към огледалото и наложи роклята пред себе си. Отсреща я наблюдаваше напълно непознато момиче. Не някаква горска дивачка, а красива млада девойка, която биха посрещнали навсякъде с радост. Просто не можеше да откъсне поглед от отражението си.

Докато се любуваше на новата си рокля, изведнъж ѝ хрумна не особено приятна мисъл. Не искаше да бъде груба, но любопитството

надви останалите ѝ съображения като буен планински ручей, който помита всичко по пътя си. Обърна се към Брейдън.

— Знам какво ще ме попиташ — изпревари я той.

— Познаваме се от съвсем скоро. Как успя толкова бързо да намериш рокля?

Момчето не откъсваше поглед от картините по стените.

— Откъде я взе, Брейдън?

Той откри нещо много интересно на пода.

— Брейдън...

Приятелят ѝ най-накрая вдигна глава.

— Леля ми я беше поръчала...

— Но не за мен.

— Искаше да я подаря на Клара.

— А... — Серафина се опита да не реагира.

— Разбирам, разбирам, извинявай... Кълна се, че тя не я е обличала. Дори не я е виждала. Но толкова ми се искаше да ти подаря нещо хубаво, а нямах нищо подръка. Не исках да те обидя.

Серафина докосна ръката му нежно:

— Роклята е прекрасна, Брейдън. Много ми харесва. Благодаря ти.

Приведе се към него и го целуна по бузата. Младежът доволно се усмихна.

Фина бе много доволна, че той се зарадва, но роклята отново ѝ напомни за Клара.

— А защо сте поканили семейство Брамс в имението?

— Не знам. Навярно чичо и леля са чули, че Клара е необикновено талантива, и са решили да я поканят тук, за да се запознаем, а и за да посвири на гостите ни.

— А твоята леля е видяла колко мила, хубава, образована и талантива е тя и е поискала двамата да се сприятелите.

Брейдън кимна.

— Част от големия план на леля да ми намери приятелка. Тя наистина хареса много Клара, но аз разговарях с нея само няколко пъти, така че не успяхме да се опознаем добре.

Момчето продължаваше да говори, но Серафина долови шум от приближаващи стъпки. Някой вървеше бавно по коридора.

— Чуваш ли? — прошепна и остави роклята на леглото. — Някой идва!

— Чувам — отвърна тихо Брейдън.

Гидиън се надигна и тръгна към затворената врата.

— Угаси! — прошепна Фина.

Младежът се спусна към лампата и стаята потъна в мрак. Децата притихнаха и се заслушаха. Застинаха неподвижно, дори не смееха да дишат.

Ако се съдеше по звученето на стъпките, може би мистър Вандербилт идваше да провери как е племенникът му.

„Хванаха ме — помисли си Серафина. — Оттук няма как да се измъкна.“ Този път глупостта с лъскането на обувките нямаше да мине. Дали да не се скрие под леглото? Или да измисли някоя безумна история, а после да се втурне към коридора, преди чичото да я огледа добре.

И тогава чу особено шумолене.

Това бе Мъжа с черния плащ.

Той вървеше по коридора.

Търсеше жертви.

Отново бе излязъл на лов.

Безжалостен и неумолим.

— Стаята има таен изход — прошепна Брейдън.

— Просто ще седим тук — отвърна тя. — Не мърдай.

Остави момчето до леглото и безшумно отиде до вратата при Гидиън. Не искаше кучето да ги издаде с лая си. Докосна го по тила, за да му покаже, че ако се наложи да се защитават, ще се сражават заедно.

Звукът приближаваше все повече, докато в един момент Мъжа с черния плащ стигна до покоите на Брейдън.

Спря. Не помръдваше. Сякаш ги усещаше от другата страна на вратата. Знаеше, че са в стаята.

Фина чуваше дишането му. Усети противната воня, която се носеше от плаща и проникваше в стаята през процепа на вратата.

Черният плащ започна да се приплъзва бавно. Чу се зловещото му потракване.

Гидиън глухо заръмжа.

Дръжката на вратата се завъртя.

Серафина проследи с поглед как дръжката направи четвърт оборот и после спря с рязък звук — метал се удари в метал. На влизане в стаята бе заключила зад себе си и помнеше колко тежка бе ключалката, колко здрави бяха дъбовите панели, дебели почти три сантиметра. Да се разбие вратата, бе практически невъзможно. Можеха само да се надяват, че Мъжа с черния плащ няма да проникне вътре с магия.

Фина усещаше как той диша от другата страна, как се ядосва, че не може да влезе.

Чакаше го, прегърнала Гидиън през шията.

След секунда дръжката се върна в първоначалното си положение, а стъпките се отдалечиха и заглъхнаха бавно по коридора. Серафина пусна кучето и тримата отново си отдъхнаха облекчено. Погледна към Брейдън:

— Размина ни се.

— Добре, че дойде преди него.

Фина се върна на леглото. Лежаха в мрака, вслушваха се в звуците на голямата къща и чакаха. Какво? Да доловят тропот от бягащи крака или ужасени викове? Не бяха сигурни. Но тишината нарушаваха само пукащите цепеници в камината, а след като заспаха — и собственото им равномерно дишане.

На следващата сутрин Серафина се събуди от развълнувано тропане по вратата. Беше лелята на момчето.

— Брейдън, време е за ставане. Брейдън?

Фина скочи от леглото и се огледа къде може да се скрие.

— Тук — прошепна младежът и премести медната решетка на вентилацията до бюрото си.

— Брейдън, всичко наред ли е? — попита леля му зад вратата. — Моля те, отвори, скъпи. Тревожа се за теб.

Серафина се вмъкна във въздухопровода и Брейдън върна решетката на мястото ѝ. Момичето го видя как пъха роклята под кревата, а после се оглежда, за да се убеди, че в стаята не са останали следи от присъствието ѝ. Гидиън също наблюдаваше с интерес господаря си, наострил уши и наклонил любопитно глава.

— Да не си казал и дума — предупреди го момчето и кучето веднага отпусна уши.

Едва тогава Брейдън отвори вратата.

— Тук съм. Всичко е наред.

Леля му влетя в стаята, прегърна го и го притисна към себе си. В този момент Серафина разбра, че мисис Вандербилт наистина го обича. Личеше си по силната прегръдка.

— Какво е станало? — неуверено попита момчето.

— През нощта е изчезнал синът на пастора.

Нова жертва. Стомахът на Серафина се сви на топка. Три деца за три нощи. Сякаш неведома сила тласкаше злодея все по-силно и по-силно към действие. А тя така се бе зарадвала, че с Брейдън успяха да се спасят от Мъжа с черния плащ, скрити в стаята. Всъщност това означаваше, че вместо тях той бе взел друга жертва. Още едно дете бе изчезнало. Фина бе избегнала срещата с демона, но не бе успяла да го спре.

Знаеше, че трябва да намери друг изход от стаята на момчето, затова тръгна по тесния въздухопровод. Искеше да провери накъде води. Тунелът се раздели и тя избра десния ръкав. Попълзя още малко — отново разклонение. Оказваше се, че мрежа от тайни проходи пресича цялата къща. Ето къде се бяха крили плъховете през всички тези години!

Мина покрай проходи, които водеха към най-различни стаи — гостни, вестибюли, спални, даже бани. Видя камериерки да оправят постелите и гости да се приготвят за закуска. Всички си шепнеха разтревожено и объркано. Никой не разбираше какво се случва. Тук-там се чуваха разговори за призраци и убийци. „Билтмор“ се превръщаше в дом, обитаван от духове, в който изчезваха деца.

Серафина видя лакея мистър Прат да върви припряно по коридора заедно с мис Уитни.

— Не, не, това не е обикновен убиец — уверяваше я той.

— Говорите ужасни неща! — възмути се камериерката. — Откъде знаете, че са мъртви?

— Мъртви са, можете да ми вярвате. Имаме си работа със създаване на нощта, дошло направо от ада.

Думите му поразиха Серафина. Той каза „създаване на нощта“. Но и тя бе такава. Или поне така мислеше за себе си. Създанията на нощта задължително ли бяха рожби на злото? И тя ли беше? Обзе я ужас при мисълта, че може по някакъв начин да е свързана с Мъжа с плаща или да прилича на него.

— Е, и какво да правим? Това бих искал да знам — чу се отнякъде силен мъжки глас.

Фина запълзя в посоката, от която се носеха думите, и погледна през металната решетка в — както се оказа — оръжейната. Виждаха се около дванайсет мъже, които разгорещено обсъждаха случващото се в имението.

— Опасявам се, че нищо не може да се направи, господа — каза мистър Вандербилт. — Трябва да оставим детективите да си свършат работата.

Господарят познаваше имението като пръстите на ръцете си — все пак той сам го бе проектирал. Интересно защо бе направил толкова тайни стълбища и скрити врати? Той беше богат, имаше пари и възможност да осъществи всичките си планове. А и кой би посмял да заподозре в нещо човек с фамилията Вандербилт?

Да... Защо изобщо бе построил дома си в средата на мрачна гора?

Мистър Вандербилт уверяваше всички, че най-разумното сега е да оставят детективите да си свършат работата. А кой им *плащаше*? Той. Така че разследващите навярно щяха да открият онова, което той поиска.

Останалите господа заклатиха недоволно глави.

— Може би трябва да се обърнем за помощ към някоя прочута детективска агенция от Ню Йорк — предложи мистър Бендъл. — Местните провеждат доста разпити, но май не постигат особени резултати.

— А може би трябва да организираме още една група за търсене? — подсказа мистър Торн.

— Съгласен съм — кимна мистър Брамс. — Детективите смятат, че децата са похитени от някого от слугите, но аз мисля, че не бива да ограничаваме кръга на заподозрените. Всеки един от нас може да е виновникът, господа.

— Например вие, Брамс, така ли? — избухна мистър Бендъл, явно засегнат от думите му.

— Не говорете глупости — застана между тях мистър Вандербилт. — Сред нас няма престъпници. Успокойте се.

— Дамите са ужасно уплашени — обади се мъж, когото Серафина не познаваше. — Всяка нощ изчезва дете. Трябва спешно да направим нещо!

— Но ние все още не знаем дали нападателят живее в „Билтмор“, или е някой приходящ. Може да е абсолютно непознат човек. А може наистина да е някой от персонала. Например мистър Боусман или мистър Кренкшод.

— Дори не знаем дали изобщо съществува нападател — намеси се мистър Бендъл. — Нямаме никакви доказателства, че децата са похитени. Не бива да изключваме възможността да са избягали сами!

— Разбира се, че има нападател! — развълнува се мистър Брамс. — Някой отвлеча децата ни! Моята Клара не би избягала сама! Мистър Торн е прав, трябва да организираме отново спасителна група.

Мистър Ростонов също говореше нещо на смесица от руски и английски, но никой не му обръщаше внимание.

— А ако децата са паднали в дупки в мазето...? — обади се мистър Бендъл.

— В мазето няма никакви дупки — твърдо заяви мистър Вандербилт, оскърбен от предположението, че домът му може да представлява опасност.

— Или в открит кладенец някъде в двора на имението? — продължи мисълта си мистър Бендъл.

— Основната ни задача сега е да предпазим децата, които все още са с нас — обади се мистър Торн. — Особено се безпокоя за младия господар. Какво да направим, за да е в безопасност?

— Не се притеснявайте — отвърна мистър Вандербилт. — Ще опазим Брейдън.

— Това е чудесно, но наистина смятам, че трябва да организираме спасителна група — продължи да настоява мистър

Брамс. — Трябва да намеря своята Клара!

— Много съжалявам, но не смятам, че ще има полза от това — отвърна мистър Вандербилт. — Няколко пъти претърсвахме и къщата, и земите около нея. Трябва да измислим друго. Трябва да разгадаем тази ужасна тайна...

Мистър Ростонов се обърна към мистър Торн и го докосна по ръката, сякаш търсеше подкрепата му.

— *Некоторые убивают детей* — изрече на руски.

— *Отец, все в порядке. Мы организуем новый поиск, батюшка* — отвърна мистър Торн.

Серафина си спомни, че мистър Торн знае руски — мистър Бендъл го бе споменал, но все пак ѝ се стори странно. Джентълменът превеждаше на руския посланик какво става и се опитваше да го успокои.

Момичето си помисли, че това е много мило от негова страна, но в този момент мистър Ростонов погледна с огромна изненада своя преводач.

— *Отец!* — повтори той. — *Батюшка?*

Мистър Торн побледня, сякаш осъзна, че е допуснал ужасна грешка. Започна да се извинява, но руснакът още повече се разстрои. Всичко, което другият мъж казваше, го огорчаваше.

Серафина наблюдаваше с интерес. Какво ли бе объркал мистър Торн, за да се разстрои толкова бащата на Анастасия?

— Господа, моля ви — заяви мистър Вандербилт, който също бе безкрайно разстроен от тези спорове. — Добре, добре, ще направим каквото искате. Ако желаете, ще организираме ново търсене, но този път ще оглеждаме по-бавно и по-методично, стая по стая. И във всяко проверено помещение ще слагаме охрана.

Другите мъже с готовност се съгласиха с плана на домакина си. Господата бяха доволни, че най-накрая са постигнали споразумение и могат да бъдат полезни с нещо. Не можеха да понесат мисълта, че от тях не зависи нищо. Серафина ги разбираше чудесно, чувстваше се по същия начин.

Мъжете бързо напуснаха оръжейната, за да се заемат с търсенето. Всички, освен клетия мистър Ростонов. Той остана сам, почервенял и нещастен.

Серафина се намръщи. Нещо не беше наред.

Допреди малко смяташе да се спусне по системата на въздухопроводите до първия етаж и оттам да стигне при баща си в мазето. Но сега промени решението си.

Обърна се и бързо запълзя обратно към стаята на Брейдън. Щом приближи медната решетка, спря и се послуша. Не чуваше гласа на мисис Вандербилт. Премести леко решетката и внимателно надникна вътре. Гидиън веднага пхна носа си в процепа и изръмжа тихо.

Момичето се стресна силно от изненада, изви гръб като най-добрия приятел на някоя вещица и прошепна:

— Това съм аз, глупаво псе! Заедно сме на страната на доброто, забрави ли?

„Или поне така ми се струва“ — добави мислено, като си спомни думите на мистър Прат за демоничната същност на създанията на нощта.

Гидиън спря да ръмжи и отстъпи назад. Изглеждаше почти облекчен, колкото и да бе странно за куче, и радостно размаха късата си опашка.

— Серафина! — ахна развълнувано Брейдън, докато я измъкваше от вентилацията. — Къде избяга? Мислех, че ще ме изчакаш! Ще се загубиш по тези проходи! Те са безкрайни!

— Не възнамерявах да се губя. Там много ми хареса.

— Трябва да внимаваш. Чу ли? Леля ми каза, че е изчезнало още едно момче.

— Чичо ти вече събира спасителна група.

— Как разбра?

— Знаеш ли какво означава руската дума „а-тйетс“? — внезапно попита Фина, без да отговаря на въпроса му.

— Какво?

— *А-тйетс*. Или думата „ба-тйуш-ка“. Какво означават?

— Нямам представа. За какво говориш?

— Познаваш ли човек, който говори руски?

— Мистър Ростонов.

— А освен него?

— Мистър Торн.

— Той определено не може да ни помогне. Някой друг?

— Не, но имаме богата библиотека.

— Библиотека... — Идеята не беше лоша. — Можем ли да отидем там?

— Искаш да отидем в библиотеката? Сега?! Защо?

— Трябва да проверим нещо. Струва ми се, че е много важно.

Бързо запълзяха един зад друг по тайните проходи в стените. Въпреки всичките си положителни качества и таланта си да общува с животните, Брейдън вдигаше шум като стадо диви прасета.

— Шшшт — смъмри го Серафина. — По-тихо...

— Добре, добре, мис Каdifени лапички — изсумтя той. — Пълзи напред.

През следващите няколко метра се опита да се движи възможно най-тихо, но дори така бе прекалено шумен.

— Ще си имам сериозни проблеми, ако чичо ми ни хване — отбеляза момчето, когато минаха покрай поредната решетки.

— Че той няма да успее дори да се пъхне тук — възрази с доволна усмивка Фина.

Пропълзяха покрай голямата гостна на втория етаж, после покрай залата с гоблените и най-накрая стигнаха до южното крило.

— Тук сме — посочи Брейдън.

Серафина погледна през решетката в библиотеката на „Билтмор“. Стените на залата бяха с красива дъбова ламперия, от таваните висяха лампи от кована мед, креслата бяха тапицирани с плюш. Хиляди книги бяха подредени по лавиците.

— Да вървим — прошепна и се промуши през решетката. Намираше се на девет метра над пода. Опита се да запази равновесие върху тесния, ръчно гравирани корниз, който обикаляше сводестия таван. Над нея бе прочутият италиански стенопис с осветени от слънцето облаци и крилати ангели. Спусна се по книжните лавици в горната част на стената като по стъпала на стълбище. После леко — като въжеиграч, пробяга по декоративните перила от ковано желязо. Оттам се прехвърли на лавицата над камината от черен мрамор, а от нея — на застлания с мек персийски килим под. Накрая се приземи на крака.

— Еха, забавно беше — заяви доволно.

— Говори за себе си — обади се Брейдън, който все още висеше девет метра над пода, вкопчен за най-горната книжна лавица. На лицето му бе изписан огромен ужас.

— Какво правиш там? — прошепна притеснено Серафина. — Стига си се мотал, слизай!

— Не се мотая.

Тогава момичето осъзна, че той наистина се бои ужасно много.

— Постави левия си крак на лавицата под теб и продължи оттам — посъветва го тихо.

Наблюдаваше внимателно как Брейдън се спуска бавно и тромаво надолу. Отначало се справяше, но на последния рафт се изпусна, полетя за кратко във въздуха и тупна по дупе на пода. После въздъхна облекчено.

— Получи се — обяви жизнерадостно Серафина и го докосна ободрително по рамото.

— Все пак нека следващия път влезем през нормалната врата, става ли? — усмихна се момчето.

Фина му кимна развеселена. Хареса ѝ, че Брейдън вече мисли за следващия път.

Огледа стаята. Досега не бе влизала в библиотеката през деня. Веднага си спомни как баща ѝ носеше книги в работилницата и тя седеше с часове над тях. С негова помощ научи буквите, изричаше ги на глас, докато те се превърнаха в думи, изречения и мисли в главата ѝ. Времето, прекарано с книгите, никога не ѝ стигаше и тя често продължаваше да чете много след като баща ѝ се унесе в сън. През годините бе прочела стотици книги и всяка откриваше пред нея цял нов свят.

Сега за пореден път се удиви как е възможно в една-единствена стая да се поберат мислите и гласовете на хиляди писатели — хора, живели в различни времена и различни страни, които разказваха истории за сърцето и ума, изследваха древните цивилизации, растенията и теченията на реките. По думите на баща ѝ мистър Вандербилт се интересуваше от всичко на света, изучаваше подробно книгите в библиотеката си и го смятаха за един от най-начетените хора в Америка.

Серафина с любопитство разглежда книгите с кожени подвързии, изисканите джунджурийки по масите, уютните меки кресла и дивани, които подканваха читателите да седнат на тях, и си помисли, че би могла с часове да стои тук, да научава нови неща, да чете и да си подремва следобед.

— Това е личният шах на Наполеон Бонапарт — каза Брейдън, щом забеляза, че тя разглежда изваяните фигурки, подредени в равни редици на изцяло правоъгълна масичка.

Серафина не знаеше кой е Наполеон Бонапарт, но веднага си представи колко хубаво ще е да бутне красивите фигурки от масата и да ги наблюдава как падат и се разпиляват по пода.

— А какво е това? — посочи малка маслена картина в дървена рамка, поставена на една от масите сред другите предмети. Беше потъмняла и напукана от времето и едва личеше какво има на нея, но все пак май бе нарисувана пума, която се промъква през гъста гора.

— Мисля, че е дивокот — надзърна през рамото ѝ Брейдън.

— Какво?

— Чичо ми е разказвал, че преди много години местните наричали този звяр „дива котка“, но постепенно думите се слели и се получило „дивокот“.

Докато момчето ѝ обясняваше, Фина се приведе над картината, за да я разгледа по-добре. Сянката на голямата котка на фона на зелените храсти ѝ се стори странна, някак изкривена, донякъде приличаше на човешка. Изведнъж си спомни откъси от местна легенда, която бе чувала много отдавна, като малка.

— А дивокотите променят ли формата си? — попита тя.

— Не знам. Чичо купил картината от местно магазинче. Лея смята, че е страшна, плаши се от нея и иска да я изхвърли — отвърна Брейдън и я дръпна за ръката. — Да вървим. Искаше да разбереш какво означават онези руски думи. Нека да проверим.

Заведе я в най-далечния ъгъл на стаята, до голям меден глобус.

— Чуждите езици са тук.

Започна да оглежда гръбчетата на книгите и да изрича на глас заглавията им, сякаш се наслаждаваше на тяхното звучене.

— Арабски, български, гръцки, испански, италиански, кечуа, кюрдски...

Беше очевидно, че чичо му, който свободно говореше осем езика, го е научил на някои неща. Сега, когато бяха попаднали в света на книгите и буквите, Брейдън се чувстваше в стихията си, за разлика от преди, при главоломното катерене по корнизи и спускане по рафтове.

— Латински, мански...

— Харесва ми името на този — обади се Серафина.

— Мисля, че е един от келтските езици, говори се на остров Ман — отвърна Брейдън и продължи: — Немски, нормански, оджибва, полски, румънски... Ето го. Руски!

— Отлично. Сега намери думата „а-тйетс“

— А как се пише?

— Нямам представа.

— Ще се опитам да я намеря по звученето... — Брейдън започна да прелиства страниците, докато стигна до мястото, което търсеше. — Не, не е така. — Опита отново. — Не и тук не е. Кажи я пак.

— А-тйетс — повтори Фина. — О-тйетс... Нещо такова.

— Сега ще проверя... А, ето я... „отец“.

— Точно така! — Серафина го хвана за ръката. — Мистър Торн нарече така мистър Ростонов и той много се разстрои. Обидил ли го е, обвинил ли го е в нещо? Това някакво име на демон с остри зъби и нокти ли е?

— Хмм... — Брейдън се намръщи, докато четеше обяснението на думата. — Нищо подобно.

— Какво означава?

— Баща.

— Какво?

— „Отец“ се превежда от руски като „баща“ — повтори момчето и поклати глава. — Не разбирам. Може би не си чула правилно. Защо мистър Торн би нарекъл мистър Ростонов „баща“?

Серафина не знаеше. Пристъпи по-близо до приятеля си, за да прочете и тя обяснението в речника.

— Трудно ми е да повярвам, че мистър Торн е направил подобна грешка, той е толкова умен — каза Брейдън. — Ако знаеш само как играе шах. Побеждава дори чичо ми, а той никога не губи.

— Аха... Каквото и да подхване, все е забележително добър — изсумтя момичето.

— Не се заяждай с него. Той е добър човек.

Фина взе речника и продължи да чете. В статията за думата пишеше, че „отец“ се употребява в официални случаи, а в по-домашна обстановка, в семейството, децата по-често използват „батьошка“ — в превод „тате“, „татенце“.

Серафина се намръщи. Не разбираше. Мъжете бяха на една и съща възраст и не бяха роднини. Защо тогава мистър Торн бе нарекъл

руския посланик „тате“, и то два пъти?

Когато отново влязоха във въздухопровода, Серафина попита Брейдън:

— Познаваш ли всички господа, които са ви на гости в „Билтмор“?

— Срещал съм почти всички — отвърна момчето и постави решетката на мястото ѝ, — но с някои още не съм се запознал официално.

— А знаеш ли кой в коя стая е? — продължи тя, когато запълзяха по тайния проход към стаята на Брейдън.

— Гостите са на третия етаж. Слугите са на четвъртия.

— А по-точно кой къде е настанен?

— Знам само някои. Леля сложи мистър Бендъл в Стаята на Рафаело. Семейство Брамс е в Стаята на Ирлом^[12], мистър Ростонов — в Стаята на Морланд^[13]. И така нататък. Защо?

— Хрумна ми нещо. Ако Мъжа с черния плащ живее в „Билтмор“, трябва да крие някъде този плащ, когато не го носи. Проверих в шкафове и гардеробната на първия етаж, но бих искала да огледам и спалните.

— Искаш тайно да влизаш в стаите на гостите? — попита колебливо Брейдън.

— Те няма да разберат — отвърна Серафина. — И ако сме внимателни, няма да ни хванат.

— Но ще се ровим в личните им вещи.

— Да, но сме длъжни да помогнем на Клара и останалите. И да спрем Мъжа с черния плащ.

Брейдън сви устни. Идеята определено не му допадаше.

— А не може ли да им помогнем по друг начин?

— Само ще погледнем.

Момчето кимна с нежелание.

Фина запълзя след него.

В тунелите бяха в безопасност, но придвижването по коридорите на къщата вече бе много по-трудно, отколкото преди. Мистър Вандербилт бе повикал в „Билтмор“ частни детективи и сега те охраняваха различни части на имението.

Но Серафина забеляза, че нито новата спасителна група, нито присъствието на детективите бяха успокоили уплашените обитатели на голямата къща. И гостите, и прислужниците бяха почти загубили надежда, че тази история ще завърши щастливо. От подслушаните разговори ставаше ясно, че хората по-скоро считат децата за мъртви, а не за изчезнали. На Серафина ѝ бе трудно да повярва, че грешат. Все пак бе видяла със собствените си очи как изчезват някои от жертвите, но много отдавна бе научила от баща си, че нищо не изчезва безследно. Даже телата на мъртвите трябва да са някъде.

„Продължаваме да търсим — повтаряше си. — Не бива да се предаваме. Длъжни сме да им помогнем.“

Но спасителните групи се връщаха, без да открият и следа, и хората все повече падаха духом.

Серафина и Брейдън се промъкнаха в стаята на мистър Бендъл и прегледаха вещите му.

— Той винаги е толкова весел — подхвърли момчето. — Не мога да си представя, че би навредил на някого.

— Продължавай да търсиш — прошепна Фина, без да се разсейва.

В красивите луксозни пътнически сандъци на мистър Бендъл бе пълно с всякакви скъпи дрехи, сред които имаше и модни ръкавици, и дълъг тъмносив плащ. Но Серафина веднага разбра, че не е този, който търсеха.

След това претърсиха Стаята на Ван Дайк, в която бе настанен мистър Торн. Имаше червеникавокафяви тапети, мебели от тъмен махагон и множество картини, които висяха на телени жици по стените.

— Мистър Торн винаги се държи много добре с мен — каза Брейдън. — Не вярвам, че може да е той.

Без да го слуша, Серафина подробно претърсваше стаята, ровеше в старите очукани сандъци — онези, които не бяха заключени. Но и тук не намери черния плащ.

— Този гост ти харесва прекалено много — отбеляза момичето, докато поглеждаше под махагоновото легло.

— Не чак толкова.

— Ще видим.

— Той спаси Гидиън, когато мистър Кренкшод искаше да го убие с брадвата си — напомни Брейдън.

Фина се намръщи. Приятелят ѝ искрено вярваше, че човек, който би се застъпил за кучето му, не може да е лош.

Внезапно в коридора се чуха стъпки и двамата се вмъкнаха отново във вентилацията.

— Все пак не мисля, че похитителят е някой от господата в „Билтмор“ — заяви момчето, когато запълзяха към друга стая. — Според мен е някой зъл дух от гората, както смятахме в началото. Или непознат човек от града, когото не познавам.

Серафина бе съгласна, че липсата на улики е обезкуражаваща, но имаше още поне десетина стаи, които да претърсят. Погледнаха в Стаята на Шератон^[14], после в стаята, обзаведена в староанглийски стил.

Когато претърсваха Стаята на Морланд, Серафина внимателно проучи всички красиви, ръчно изрисувани куфари на мистър Ростонов. Сърцето ѝ се сви от болка при вида на сандъка, пълен с прелестни руски рокли. Бяха изумителни — с пищни волани и необичайни украси.

— Някак си ми се струва нередно, че сме тук — изрече смутено Брейдън.

Докато пълзяха в прохода към следващата стая, доловиха, че няколко жени разговарят в коридора до помещението под тях. Долепиха се до отвора на вентилацията, за да чуват по-добре.

— Това е стаята на леля — промърмори неловко момчето.

— Тихо! — смърри го Серафина и надникна през решетката.

Покоите на мисис Вандербилт бяха обзаведени по френски маниер и направо блестяха — виолетови стени със златиста украса, елегантни мебели с извити крачета и облегалки, огледала с пищни рамки. Фина никога не бе виждала по-хубава стая. Дори формата ѝ бе необикновена — не правоъгълна, а овална. Стените със златисти копринени тапети, големите светли прозорци, даже вратата с изящни орнаменти — всичко бе вписано в очертанията на овала. Завивките на

леглото, завесите и тапицерията на мебелите бяха от виолетово кадифе. Стаята бе обляна от слънчева светлина и момичето реши, че с удоволствие би се свило на кълбо в леглото на мисис Вандербилт, за да си подремне. Тъкмо се канеше да предложи на приятеля си да се спуснат вътре, когато той я хвана за ръката.

— Почакай. Леля ми идва.

И наистина след секунда в стаята бавно влезе мисис Вандербилт, а зад нея вървяха главната камериерка и икономката на къщата.

— Какви страшни времена настанаха за нашата къща — тъжно каза стопанката на дома. — Искан ми се да направя нещо за семействата на изчезналите деца, да повдигна духа на хората. Тази вечер, в седем часа, ще се съберем в банкетната зала. Все още нямаме електричество, затова запалете камината и донесете много свещи и маслени лампи. Това няма да е официална вечеря, сега не е подходящо за подобна сбирка. Затова нека приготвят нещо леко в кухнята: закуски, хапки.

— Ще говоря с готвача — увери я икономката.

— Струва ми се, че е много важно да прекарваме време заедно, да споделим тъгата и радостта си, независимо дали сме изплашени, тъжни или все още изпълнени с надежда, макар и със сетни сили — продължи мисис Вандербилт.

— Да, мадам — кимна камериерката.

„Много мило от страна на мисис Вандербилт, че така се тревожи за другите и иска да ги разведри“ — помисли си Серафина.

Всички знаеха, че господарката на дома се старае да запомни лицата и имената на всички в имението, както и на гостите, техните деца и прислужници. По Коледа обикаляше магазините в Ашвил и съседните градчета и лично купуваше подарък за всяко дете. Ако случайно чуеше, че някое от тях мечтае за конкретно нещо, което не се продаваше в окръга, специално го поръчваше от Ню Йорк и след няколко дни като по чудо подаръкът пристигаше с влака. Сутринта на Коледа събираше всички в залата с елхата и раздаваше подаръците на децата: кукла с порцеланово лице, мек плюшен мечок, джобно ножче — всяко дете получаваше пакет според вкуса си.

Серафина посрещаше коледното утро в мазето, свита на каменните стъпала, които водеха към горните етажи, заслушана в смеха и гласовете на децата, които играеха със своите нови играчки.

След няколко часа новината за вечерята се разпространи из къщата и всички започнаха да се приготвят за предстоящото събиране.

— Леля и чичо ще поискат да присъствам, така че трябва да отида — заяви навъсено Брейдън. — Ех, да можеше и ти да дойдеш. Сигурен съм, че си огладняла.

— Направо умирам от глад. Ще бъдете в банкетната зала, нали? И аз ще съм там, но така, че никой да не ме забележи. Само не им позволявай да свирят на органа — предупреди го Фина.

— Ще отмъкна нещо за ядене и ще ти го донеса — обеща той, преди да се разделят.

Момчето отиде да се преоблече за вечерята, а Серафина се приготви да заеме позиция. Мина по тайните тунели, за които бе научила от мистър Прат и мис Уитни, и се настани в стаичката зад горната част на органа. Скри се в тясната ниша, сред седемстотинте медни тръби на инструмента. Някои от тях бяха високи до метър и половина, а други стигаха дори до шест метра. Оттук се откриваше чудесна гледка — като от птичи поглед, към цялата стая.

Банкетната зала бе най-голямото помещение, което Фина бе виждала. Куполният ѝ свод бе толкова висок, че дори ястреб би летял свободно под него. Отгоре висяха знамена и флагчета като в тройната зала на средновековен крал. Каменните стени бяха украсени с рицарски доспехи, кръстосани копия и разкошни гоблени — определено старинни, но все пак достатъчно здрави на вид. Може би някой ден Фина щеше да се покатери по тях и да се убеди в здравината им. В средата на залата имаше огромна дъбова маса, покрай която бяха наредени красиви, ръчно резбовани столове, предназначени за семейство Вандербилт и шейсет и четирима от най-близките им приятели.

Тази вечер обаче никой не седеше на масата. Подреден бе бюфет с истинско изобилие от храна. На масата имаше блюда с печено говеждо, речна пъстърва, пиле с портокали, безкрайни подноси със зеленчуци, печени картофи с розмарин, множество шоколадови десерти и плодови пити. Тиквеният пай — като всички други тиквени пайове, независимо дали са правени в голямо имение, или в скромна селска къщурка — приличаше на нещо, което само куче би яло, но пък битата френска сметана отгоре му изглеждаше апетитно.

Серафина безмълвно наблюдаваше как изтощените и тъжни гости влизаха в залата, разменяха по две-три думи с мисис Вандербилт и се присъединяваха към останалите. Мистър и мисис Брамс, които изглеждаха на предела на силите си, храбро дойдоха и дори се опитаха да хапнат нещо и да намерят утеха в общуването с приятелите си. Мистър Вандербилт се приближи към тях и им каза нещо. Очевидно бе успял да намери думи, с които да ги утеши донякъде, защото леко се разведриха. После стопанинът на дома поприказва с пастора и съпругата му за техния изчезнал син, а след това отиде при родителите на Нолън, които също бяха поканени, въпреки че бащата на момчето бе обикновен ковач. Мистър Вандербилт дълго разговаря с тях. Колкото повече го наблюдаваше Серафина, толкова мнението ѝ за него се променяше. Той правеше впечатление на искрен и справедлив човек, който съчувства не само на знатните гости, но и на собствените си служители.

Брейдън, който изглеждаше особено спретнат и хубав в строгия си черен жакет с жилетка отдолу, се стараяше да следва примера на чичо си и разговаряше с рижаво момиче със синя рокля. Младата госпожица очевидно бе много изплашена от събитията. В залата имаше и други деца, които също бяха уплашени и мрачни. Мистър Боусман следеше всичко да е наред в залата, а мистър Прат, мис Уитни и много други прислужници, добре познати на Серафина, поднасяха храна и напитки на гостите. Май само мистър Ростонов не бе дошъл на вечерята. Момичето чу как един лакей се появи и предаде съобщение от руския посланик. Той се извиняваше, но не можеше да дойде, защото бе съсипан от тъга.

Фина се загледа към мистър Бендъл и мистър Торн, които бяха застанали до камината. Мистър Торн имаше много изтощен и измъчен вид. Закашля се, прикри устата си с кърпичка и се извърна от приятеля си — навярно се разболяваше. Беше толкова различен от всички други пъти, когато го бе виждала. Но тази вечер никой не се чувстваше добре.

Щом се увери, че повечето гости са се събрали в залата, мисис Вандербилт се обърна към мистър Торн и сложи ръка на рамото му:

— Може би ще бъдете така добър да ни изсвите нещо...

Мъжът не изглеждаше особено въодушевен.

— Чудесна идея — окуражи го мистър Бендъл. — На всички ни е нужно малко разведряване.

— Разбира се. За мен ще е чест — тихо се съгласи мистър Торн. Изтри устата си с кърпичката и се опита да се концентрира. Няколко секунди събираше мислите си и се оглеждаше из стаята, сякаш търсеше вдъхновение.

— Да изпратим ли слуга да донесе цигулката ви? — предложи домакинята в желанието си да му помогне.

— Не, не, благодаря. Чудя се дали да не изпробвам този великолепен орган...

Серафина изтръпна от ужас. От дома си в мазето бе слушала много пъти как някой свири на орган. Как ли щеше да гръмне сега звукът, когато седеше между самите тръби! Тъпанчетата ѝ със сигурност щяха да се спукат! Момичето бързо започна да се измъква от скривалището си, за да се отдалечи от органа.

Но в този момент Брейдън се спусна към мистър Торн и го хвана за ръката.

— Може би е по-добре да ни посвирите на рояла, мистър Торн! Много обичам пиано.

Мъжът го изгледа изненадано.

— Така ли предпочитате, господарю Брейдън?

— Да, сър. Много ми харесва как свирите.

— Е, добре тогава — отвърна мъжът.

Серафина въздъхна облекчено, доволна от бързата реакция на своя приятел, и се върна на наблюдателния си пост. Младежът се осмели да хвърли бърз поглед нагоре. На лицето му бе изписана самодоволна усмивка и момичето също се усмихна.

Мистър Торн пристъпи към рояла.

— Мислех, че свирите на цигулка — отбеляза мистър Бендъл.

— Отскоро се пробвам и на други инструменти — спокойно отвърна приятелят му.

Гостът седна пред рояла бавно, някак свенливо, сякаш се съмняваше в способностите си. Известно време просто остана така. Всички чакаха. А после, без да сваля от ръцете атлазените си ръкавици, засвири. Изпълняваше очарователно нежна соната с майсторството на виртуоз. Пиесата, която бе избрал, не беше нито прекалено тъжна, нито прекалено весела, но посвоему бе прекрасна.

Никой в залата не остана равнодушен. Серафина бе смаяна от магическата сила на музиката да обединява всички, които я слушат. Гостите изпаднаха във възторг от свиренето на мистър Торн — всички, освен мистър и мисис Брамс, които се натъжаваха все повече с всяка следваща нота. Мисис Брамс захлипа, извади носна кърпичка и в крайна сметка се наложи мистър Брамс да се извини и да я изведе от залата. Останалите изслушаха сонатата до края.

— Благодаря ви, мистър Торн — заяви мисис Вандербилт, като се опитваше да запази възможно най-ведър дух. Огледа се наоколо. — Защо не хапнем по нещо? А може и да пийнем освежаващи напитки.

Младият господар на имението отиде при талантливия гост и го поздрави смутено:

— Свирите прекрасно, сър.

— Благодаря, Брейдън — усмихна се сдържано мъжът. — Ценя вашата похвала. Знам, че имате отличен вкус.

— Преди няколко седмици, когато пристигнахте в „Билтмор“, ни разказахте забележителна приказка за момче, което имало три желания.

— Да — потвърди Торн. — И какво?

— Знаете ли още такива истории? — попита младежът и погледна към рижавата девойка със синята рокля и другите деца. — Ще ни разкажете ли?

Мистър Торн изгледа въпросително домакинята. Тя кимна, горда с племенника си, който се представяше като толкова грижлив домакин.

— Би било чудесно — заяви мисис Вандербилт. — Всички ще послушаме с удоволствие.

— Тогава ще се опитам — съгласи се джентълменът и махна с ръка към децата. — Нека се съберем край камината.

Брейдън и останалите деца се настаняха пред пламтящия огън, а мистър Торн снижи гласа си за по-драматичен ефект и започна да разказва.

Докато слушаше и наблюдаваше от скривалището си, Серафина забеляза как децата неволно се приближават все повече и повече към разказвача, за да не изпуснат и дума от историята. Изведнъж ѝ се прииска и тя да е там, до камината, заедно с всички. Гласът на мистър Торн звучеше ту тихо и нежно, ту гръмко и властно. На Фина отчаяно ѝ се прииска да бъде част от света, за който се разказваше в приказката

— свят, в който всяко момче и момиче си има мама и татко, братя и сестри. Свят, в който децата играят заедно сред яркозелените полета, а когато се уморят, се просват да си починат под сянката на високото дърво на върха на хълма. Жадуваше за този свят. Мечтаеше да живее такъв живот. Искаше да види майка си и да чуе гласа ѝ. А когато мистър Торн се умълча, момичето си помисли, че той навярно е най-добрият разказвач на света.

Мисис Вандербилт с удоволствие наблюдаваше Брейдън, който заедно с другите деца слушаше очарован мистър Торн. Момчето най-накрая си бе намерило приятели.

А Серафина внимателно наблюдаваше разказвача. Наистина я бе трогнал до дъното на душата ѝ. Харесала бе и музиката, и приказката му. Беше успял поне за кратко да обедини и разведри натъжената и отчаяна група на гостите. Брейдън и мистър Бендъл бяха прави — мистър Торн бе наистина много талантлив човек. И то с разностранни таланти.

По-късно, когато всички се разотиваха по стаите си, мисис Вандербилт пристъпи към Торн и нежно го прегърна.

— Благодаря ви, сър, за всичко, което правите за нас. Особено съм ви признателна, че се сприятелихте с Брейдън. Той ви цени много.

— Ще се радвам да направя нещо повече. Сега е толкова труден период за всички.

— Вие сте добър човек, Монтгомъри — обади се мистър Вандербилт, който тъкмо се присъединяваше към тях. После стисна ръката на госта. — Бих искал да ви поканя малко по-късно в билиардната заедно с мистър Бендъл. За чаша коняк и хубава пура в тесен приятелски кръг. Само ние, господата.

— Благодаря ви, Джордж — отвърна мистър Торн и леко сведе глава. — За мен е голяма чест. Очаквам срещата с нетърпение.

Серафина наблюдаваше разговора. Постепенно я обзе странно безпокойство. Нещо тук не беше наред, нещо бе сбъркано. Мистър Торн цяла вечер се бе държал сериозно и сдържано, както се очакваше на подобна печална сбирка. Но щом мистър Вандербилт му отправи поканата, на лицето на госта се изписа странно изражение. Напомни ѝ на опосум, измъкнал сладък картоф от градината и забил зъби в него. Торн бе страшно доволен — направо на седмото небе, и то не само защото бе свирил чудесно и бе разказал хубаво приказката. Не, той

изпадна във възторг от личната покана на Джордж Вандербилт да се присъедини към кръга на най-близките му приятели. Брейдън бе споменал на Фина, че чичо му познава мистър Торн едва от няколко месеца, но сега приятелството им се развиваше скоростно. И тъй като Вандербилт бяха едно от най-богатите и влиятелни семейства в Америка, бе ясно, че мистър Торн току-що се е сдобил с безкрайно ценен приятел.

Фина потърси с поглед Брейдън — дали бе доловил нещо съмнително? Но момчето дори не гледаше към възрастните. Докато всички се разотиваха, той обикаляше масата и се опитваше незабелязано да напъха в джобовете си възможно най-много сандвичи с пилешко. После грабна каничка с бита сметана от подноса с кифлите. При вида на този разкош на Серафина почти ѝ потекоха слюнки. Почти бе забравила колко е гладна, за разлика от младежа, който освен всичко явно знаеше и кои са любимите ѝ храни.

На излизане от залата момчето вдигна глава и погледна към нея. Тя му показва със знак, че ще се видят навън. Имаше какво да си кажат.

Серафина бе наясно, че мистър Торн се харесва на всички, но според нея той бе прекалено талантлив, прекалено добър, прекалено... всичко. И все още не разбираше защо бе нарекъл мистър Ростонов „татко“.

Засега не можеше да формулира ясно подозренията си, но долавяше присъствието на плъх.

[12] Ричард Ирлом (1743–1822) — английски гравьор. — Б.пр. ↑

[13] Самюъл Морланд (1625–1695) — английски дипломат, шпионин, учен и изтъкнат математик. — Б.пр. ↑

[14] Томас Шератон (1751–1806) — виден английски дизайнер на мебели, оказал най-голямо влияние върху развитието на мебелния стил в края на XVIII в. — Б.пр. ↑

Серафина и Брейдън се срещнаха отвън, зад голямата къща. Стояха близо до стената, в сенките, и се надяваха никой да не ги забележи. Пред тях се простираше покритата с гори долина на река Френч Броуд, а в далечината тъмният силует на планината се сливаше с небето. От дърветата се издигаше мъгла, сякаш гората дишаше тежко.

— Забеляза ли колко невероятно добре свири мистър Торн на пиано? — скептично попита Фина. — Знаеше ли, че може да свири?

— Не, но той може много неща — отвърна Брейдън, извади от джобовете си сандвичите с пилешко и ѝ ги подаде.

— Прав си — кимна тя, докато поглъщаше хищно месото. — Но нима може да е толкова талантлив?

— Така се е родил — сви рамене момчето.

Серафина вече поглъщаше гъстата сметана от каничката.

— И все пак, какво знаеш за мистър Торн? — попита, след като изтри устата си. — Какво знаеш *наистина*?

— Чичо ми казва, че той трябва да е вдъхновяващ пример за всички нас.

— Да, но защо смяташ, че можеш да му се довериш?

— Вече ти казах. Той спаси Гидиън. И много помага на чичо и леля. Не разбирам защо не го харесваш.

— Трябва да сме нащрек.

— Той е добър човек! — развълнува се Брейдън. — Не бива да подозираш всички наред. Винаги е бил много добър с мен!

Фина кимна с разбиране, искаше да го успокои — младежът бе лоялен към хората, които смяташе за приятели.

— Само че... замисли се за малко. Кой е той?

— Приятел на мистър Бендъл и на чичо ми.

— Да, но откъде е дошъл?

— Мистър Бендъл ми разказа, че преди войната между Севера и Юга мистър Торн е притежавал голямо имение в Южна Каролина. При настъплението на северняците имението било опожарено и съсипано.

Торн се родил и бил отгледан като богат човек, земевладелец, но заради войната изгубил всичко, до последната стотинка, и бил принуден да бяга, за да спаси живота си.

— Хмм... но сега не прилича на бедняк — отбеляза Серафина, изненадана от чутото.

— След войната мистър Торн бил толкова беден, че едва оцелял. Няма нито дом, нито имущество, нито пари, нито храна. Пристрастил се към алкохола и известно време само пиел, обикалял по улиците и проклинал всички северняци, които срещнал.

Момичето се намръщи.

— И това е същият Монтгомъри Торн, човекът с хилядите таланти? Не прилича на мъжа, когото познаваме.

— Вярно е, вярно е! — увери я нетърпеливо Брейдън. — Точно затова ти го казвам. Било му е много тежко, животът му бил ужасен, но е преодолял проблемите си. Няма причина да имаш лошо мнение за него.

— Добре. Разкажи ми всичко. От начало до край. Какво станало после? Какво се е случило с него? Как е дошъл тук?

— Според мистър Бендъл една вечер мистър Торн пил доста в някакво местно село. На тръгване завил в грешна посока и се озовал в гората, заблудил се, паднал в стар изоставен кладенец и сериозно пострадал. Престоял в кладенеца два дни. Дори не помни кой го е намерил и измъкнал оттам. Но щом се възстановил, осъзнал, че е достигнал дъното и ако не промени нещо, го очаква неминуема гибел. Тогава решил да стане по-добър човек.

— И какво ще рече това? — поинтересува се Серафина, която смяташе, че цялата тази история е пълна измишльотина и мистър Бендъл е напълнил главата на Брейдън с глупости.

— Започнал работа в една фабрика в града. Научил се да управлява машините и скоро бил повишен до управител.

— Машини ли? — сепна се момичето. — Какви машини?

— Не знам, някакви машини във фабриката. А после станал юрист.

— Какво е това? — попита Фина, изненадана, че не знае думата.

— Адвокат, специалист по законите и престъпленията.

— И как така е станал адвокат, щом е работил във фабрика?

Историята звучеше все по-невероятно.

— Там е цялата работа — опита се да ѝ обясни Брейдън. — Той се трудил и положил много усилия, за да се усъвършенства. Пътувал известно време, после се върнал тук, купил си скъпа къща в Ашвил и започнал да изкупува земята около нея.

— Почакай... — прекъсна го изумена Серафина. — Искаш да кажеш, че от беден пияница отново е станал джентълмен земевладелец?

— Трудно е за вярване, знам, но ти го видя с очите си. Мистър Торн е умен и талантлив човек, освен това е богат и всички го обичат.

Момичето тръсна глава недоверчиво. Не можеше да оспори последните думи на Брейдън. И все пак тук имаше нещо нередно.

Замисли се и се загледа към обвитата в мъгла долина. Историята на мистър Торн бе съшита с бели конци. Приличаше ѝ на онези приказки, пълни с лъжи и полуистини, в които всичко е объркано и с главата надолу. Но като опитен ловец тя знаеше, че където има хаос и измами, там се крие плъхът.

— И къде се е запознал чичо ти с него?

— Мисля, че при градския общар. Правили са си обувки по едно и също време.

— А, сега разбирам защо обувките на чичо ти звучат като неговите...

— Какво?

— Няма значение. А защо мистър Торн винаги носи ръкавици? — опита се да тръгне по друга следа Фина.

— Не съм забелязвал, че носи ръкавици.

— Да не би да има проблем с ръцете? Той даже на пианото свири с ръкавици. Не е ли странно? И онази сутрин, когато спасителната група намери каретата ти на пътя в гората, Торн също носеше кожени ръкавици, въпреки че изобщо не беше студено. И казваш, че разбира от машини... Как мислиш, способен ли е да развали генератор така, че дори най-опитният механик на света да не може да го поправи бързо?

— Що за странен въпрос? — Брейдън съвсем се обърка. — Защо...

— И откъде плантатор от Юга е научил руски език?

— Не знам — засегна се момчето. Отговорът му прозвуча някак отбранително.

— А как се обърна към мистър Ростонов?

Младежът поклати яростно глава. Отказваше да приеме доводите на Серафина.

— Не знам. Никой не е свършен.

— Каза, че е много умен и дори побеждава чичо ти на шах.

— Навярно съм се объркал. А може просто той да се е объркал и да е допуснал грешка, когато е разговарял с мистър Ростонов!

— Защо тогава бедният човек се разстрои така? Приличаше на смазан язовец след битка с бодливо прасе. И не беше само разстроен. Беше изплашен.

— Изплашен ли? От какво?

— От Торн!

— Че защо?

Серафина поклати глава. Нямаше отговор, но чувстваше, че е започнала да напипва липсващите късчета от тази мрачна загадка. Трябваше само да ги постави в правилния ред. Къде се криеше този проклет плъх? Това бе основният въпрос.

— Веднъж ми каза, че когато леля ти е видяла Клара Брамс, поискала от теб да се сприятелите, помниш ли? — Фина реши да подходи към загадката от друга страна.

— Да.

— Как са се запознали чичо ти и леля ти със семейство Брамс?

— Не знам — сви рамене момчето. — Чичо ми ги познава отнякъде.

— Чичо ти... — повтори многозначително момичето.

— Защо говориш така? — възмути се Брейдън. — Чичо ми няма никаква връзка с черния плащ! Забрави за това!

— Кой му е казал, че Клара свири прекрасно на пиано? Откъде е научил?

— Не знам, но той няма нищо общо, казвам ти го със сигурност.

— Брейдън, опитай се да си спомниш — настоя Серафина. — Кой му е разказал за Клара Брамс?

— Мистър Бендъл и мистър Торн. Те вечно ходят на симфонични концерти.

— А Клара е била много талантива пианистка... — прошепна момичето. Опитваше се да оформи докрай мисълта си. Изпълваше я трепетно усещане, както когато се примъкваше към опашатите си врагове.

— Да, чух я как свири първата вечер, когато пристигнаха у нас — кимна Брейдън. — Беше много хубаво.

— Чу и как свири Торн...

— Да, ти също го чу. Той е чудесен пианист.

И тогава приятелят ѝ сякаш я разбра. Намръщи се и я погледна.

— Нали не мислиш...

Фина мълчеше, но не откъсваше поглед от младежа. Искаше да види дали сам ще стигне до същия извод като нея.

— Много хора могат да свирят на пиано, Серафина — заяви сърдито Брейдън.

— Аз не мога.

— Е, аз също. Поне не особено добре, но много други хора могат.

— И много хора могат да говорят на руски и да свирят на цигулка?

— Е, да. Чайковски, например...

— Нямам представа кой е той, мистър Всезнайко, но какво? И шах ли всички играят чудесно?

— Едва ли, но...

— А може би всички умеят да се разбират с конете и да управляват карети с по четири коня по горските пътища?

— Ти си се побъркала! — не издържа Брейдън и зяпна смаяно приятелката си. — За какво говориш?

— Не знам точно — призна тя. — Но помисли...

— Мисля!

— И какво се получава?

— Просто един голям миш-маш. Пълна безсмислица.

— Не. Съвсем смислено е. Помисли си за черния плащ... Видя го с очите си... Обвива се около жертвите, убива ги... или по някакъв начин ги пленява.

— Ужас! — потръпна момчето.

— А може би не ги убива...

— Не разбирам.

— Може би ги поглъща.

— Това е отвратително. За какво говориш?

— Може би затова Торн нарече случайно мистър Ростонов „татко“. Защото плащът, погълнал Анастасия, му е предал познанията ѝ по руски език.

— Мислиш, че той е погълнал душата на Анастасия?

Серафина така рязко хвана Брейдън за ръката, че той подскочи от изненада.

— Помисли си само... Собственикът на плаща поглъща жертвите си, техните знания, таланти, способности. Представи си какво означава това... Колкото хора е погълнал, толкова таланти и умения е получил. Ще стане най-успелият човек на света. Умен. Богат. И всички ще го обичат. Всичко е точно така, както ти каза.

— Отказвам да повярвам, че мистър Торн е способен на подобно нещо! — възкликна момчето. — Просто не е възможно.

Целият се беше сковал, сякаш тялото му се съпротивляваше срещу нея.

— Но това е съвсем логично. Всичко си идва на мястото. Той краде души. И е тръгнал на лов за теб.

— Не, Серафина — поклати глава младежът. — Не може да бъде. Това е безумие. Той е добър човек.

В този момент Фина чу как входната врата се отваря и някой върви към тях.

Момичето рязко се обърна, готово за битка с врага.

— Брейдън, скъпи, какво правиш тук? Прибирай се вкъщи — чу се гласът на мисис Вандербилт, която приближаваше към племенника си.

Серафина въздъхна облекчено и се шмугна бързо в близките храсти. Младежът остана сам.

— С кого разговаряше? — попита мисис Вандербилт.

— С никого — отвърна той и пристъпи към леля си, за да препречи гледката ѝ към храсталака. — Размишлявах на глас.

— Вече не е безопасно да си сам. Прибери се в стаята си, време е за сън.

Фина никога досега не бе чувала гласа на дамата толкова тъжен и уморен. Беше се наметнала с дълго черно палто, за да се предпази от студа. Виждаше се, че силно страда заради изчезналите деца.

Брейдън колебливо погледна към храстите, където се криеше Серафина.

— Моля те, нека се приберем — нежно, но твърдо каза мисис Вандербилт.

— Добре — предаде се той.

Фина видя, че на момчето никак не му се искаше да тръгва, но и не желаете да разстройва още повече леля си.

Тя го прегърна и бавно тръгнаха към къщата.

— Заклучи си вратата! — прошепна дрезгаво Серафина, като закри с длан устата си.

— Чу ли нещо? — попита господарката на дома, спря и се загледа в мрака.

— Навярно някоя лисица шумоли в гората — отвърна небрежно Брейдън.

Но Фина видя усмивката му и се зарадва, че вече не ѝ е сърдит заради подозренията към мистър Торн.

„Дано си в безопасност тази нощ“ — мислено му пожела, докато наблюдаваше как се оттегля към къщата с леля си.

— Чуй, с чичо ти си поговорихме — започна междувременно мисис Вандербилт. — Безпокоим се за теб.

— С мен всичко е наред.

— Ние сме длъжни да останем с гостите, но за теб е по-добре да напуснеш „Билтмор“ за известно време. Веднъж опитахме да те отпратим, но сега ни се струва, че е още по-наложително.

— Не искам да си тръгвам — отсече Брейдън и Серафина разбра, че мисли за нея.

— Само докато се поуспокоим и детективите разберат какво става — увери го леля му. Отдалечаваха се все повече и гласът ѝ вече се чуваше по-слабо. — Искаме да те предпазим.

— Добре — отвърна момчето. — Разбрах.

— Помолихме мистър Торн да те закара в дома си утре сутринта — продължи мисис Вандербилт. — Прекрасно, нали? Ти го харесваш. Сега ще видиш дома му в Ашвил.

Вратата на къщата се затвори зад тях. Сърцето на Серафина се сви от ужас. Брейдън вярваше на мистър Торн, но дори да не бе така, щеше да му се наложи да се подчини на чичо си и леля си.

Злодеят с черния плащ най-сетне щеше да получи това, което желае.

„Нужен ми е план — мислеше си Серафина, докато слизаше по стълбите към мазето. — И то още тази нощ.“

Докато вечеряше с баща си по-късно вечерта в работилницата, с мъка се въздържа да му разкаже всичко и да го помоли за помощ за спасяването на Брейдън. Не разполагаше с тела, оръжие или каквито и да е доказателства в подкрепа на теорията си обаче и татко ѝ навярно щеше да каже, че това е поредната ѝ „измислица“. И то за гост, който се ползва с безусловното доверие на семейство Вандербилт. Дори Брейдън не ѝ вярваше, какво остава за баща ѝ. А и той изглеждаше много измъчен. Ръцете му бяха черни и издрани след цял ден работа по машината на Едисон. Работеше с все сила, защото отчаяно искаше да възстанови осветлението. И определено трябваше да го направи. В мрака целият дом се превръщаше във владение на демона.

Изведнъж Серафина се сепна, защото ѝ хрумна друга мисъл.

В мрака къщата ставаше и *нейно* владение.

— С теб всичко наред ли е? — попита баща ѝ, докато загребваше с лъжица остатъка от картофите. — Нищо не си хапнала.

Момичето се откъсна от мислите си, погледна го и кимна.

— Всичко е наред.

— Чуй ме, Фина. Искам да кротуваш тази нощ. Не излизай никъде, чуваш ли ме?

— Да, тате — смирено отвърна тя, макар, разбира се, да не възнамеряваше да го послуша. Просто не можеше.

След като си легнаха и татко ѝ започна да похърква, Серафина се измъкна от работилницата и се качи по стълбите, които водеха извън къщата. В главата ѝ бушуваше вихрушка от мисли, образи, страхове. Баща ѝ искаше тя да стои до него, но за първи път мазето не ѝ се струваше безопасно място.

Да остане там тази нощ, щеше да е равнозначно на смърт. На гибел. На непоносима самота.

През последните няколко дни мазето бе станало прекалено тясно за нея. Повече не желаше да остава вътре. Жадуваше за свободата, която усещаше на открито, и за истинска тъмнина.

Беше прекрасна лунна нощ, лек скреж покриваше дърветата и тревата. Серафина се опитваше да обмисли всичко. Вече знаеше какво трябва да се направи, но не и как. Каква тактика да избере, за да унищожи Мъжа с черния плащ? Как би го хванала, ако беше плъх?

Стигна до началото на гората и спря на мястото, което баща ѝ бе определил като границата, отвъд която не биваше да отива. Първото ѝ влизане в горските дебри преди две нощи се бе оказало доста опасно и трудно.

Но продължи.

Промъкна се през гъстия храсталак и влезе сред дърветата. Проправяше си път през гората благодарение на лунната светлина и звездите, които осветяваха гората. Независимо от всичко, което бе преживяла, отново чувстваше, че мястото я привлича. Искаше ѝ се да е тук.

Лек проблясък в небето привлече вниманието ѝ. Вдигна глава и съзря падаща звезда. После още една. После десет пронизаха мрака. Стотици. Мощен поток от падащи звезди разсече небосклона, озари го с ярък блясък и изпълни кристалночерните небеса с ослепително сияние.

Когато потокът изчезна, останаха само неподвижните блестящи звезди и искрящите планети в безбрежната вселена над нея.

Зад себе си чу стъпчици. Навярно полска мишка бе ходила за припаси и сега се връщаше при семейството си, сгушило се на топло в кухината на изсъхнало дърво.

Нощем гората бе оживена, изпълнена с движения, звуци, създания и светлина.

Чувстваше се добре тук. Чувстваше се на място.

Продължи още малко напред. Оглеждаше покритите с лишей камъни, дърветата с разперени клони и поточетата с блещукаща вода, които ромоляха между папратите. Дали майка ѝ бе от тази гора?

Дали това бе нейният дом?

Замисли се защо само тя виждаше, че мистър Торн е Мъжа с черния плащ. Никой друг не го забелязваше. Дори Брейдън. Защо тя можеше да повярва в нещо подобно, а те не? Защото бяха обикновени

човешки същества, а тя бе различна. Имаше повече общо с Мъжа с черния плащ, отколкото ѝ се щеше да признае. Бе по-близо до демона.

Даваше си сметка, че не може да влезе в директен сблъсък с врага. Беше прекалено силен за нея — в предишните им сблъсъци едва бе оцеляла. Дори само при мисълта за това изтръпваше цялата. И все пак да бяга постоянно и да се крие, също не беше вариант. Трябваше да го спре по някакъв начин.

Но той притежаваше свръхестествени сили. Ако теорията ѝ беше вярна, той притежаваше силите и способностите на всички хора, които бе погълнал със своя плащ. И нея щеше да погълне, ако му се отдаде възможност.

Не, да се бие сама с него, бе безсмислено. Нямаше да се справи.

Отново се огледа и в съзнанието ѝ започна да се оформя мрачна мисъл. Запита се: „Ако беше плъх, как щях да го хвана?“

И внезапно разбра как.

С примамка.

Страхът се надигна към гърлото ѝ като топка от недобре смляна храна. Искаше ѝ се да избяга от опасната мисъл, да се скрие от нея, но продължаваше да разсъждава трескаво и да се връща към този план. Беше единственото възможно решение.

Отново си спомни думите на баща си: „Никога не ходи навътре в гората. Там живеят тъмни сили... които не са естествени и могат да ти навредят.“

„Прав си, татко — помисли си. — И аз съм една от тези сили.“

Както стоеше наред гората, изведнъж осъзна нещо за себе си — нещо, което знаеше много отдавна, но не желаше да приеме: тя не бе като баща си. Не беше като Брейдън.

Не беше човек.

Поне *не съвсем*.

В гърлото ѝ заседна бучка при тази мисъл. Почувства се ужасно самотна. Не знаеше какво означава това, дори не бе уверена, че иска да знае, но разбираше, че е истина. Не бе като хората, които обичаше. Беше родена в гора, черна като черния плащ, гора, населена от призраци като гробище. Тя бе един от нейните обитатели, създание на нощта.

Мистър Прат бе казал, че създанията на нощта са дяволски изчадия и всичките са зли.

Фина се замисли по въпроса, макар мислите ѝ да бяха объркани, като оплетени с трънаци. Дали злите създания се смятат за зли? Или мислят, че онова, което вършат, е правилно и добро? Дали злото е нещо, което съществува в сърцето ти, или просто нещо, което другите виждат в теб? Серафина винаги бе смятала, че е добро момиче, но може би всъщност бе лоша и досега не се бе досещала за това? Живееше под земята. Промъкваше се незабелязано и безшумно в мрака. Тайно подслушваше хорските разговори, ровеше се из чуждите вещи, когато собствениците им не бяха в стаите си. Убиваше животни. Биеше се. Мамеше. Крадеше. Криеше се. Видяла бе как деца губят душите си. И все пак продължаваше да живее, даже процъфтяваше, черпеше сили, знание и опит от всяка нощна разходка в мрака, докато злодеят похищаваше още деца.

Дълго стоя и размишлява защо тя е жива, а те не. Запита се отново дали е добра, или лоша. Беше се родила и живяла през почти целия си живот в света на тъмнината, но самата тя на коя страна бе? На страната на мрака или на светлината?

Погледна звездите. Не знаеше коя е и как е станала такава, но със сигурност знаеше каква иска да бъде. Искаше да е добра. Искаше да спаси Брейдън и другите деца, които бяха още живи. Искаше да защити „Билтмор“. Спомни си думите, изсечени в подножието на каменния ангел:

НЕ БИТКИТЕ СПЕЧЕЛЕНИ ИЛИ ИЗГУБЕНИ

НИ ПРАВЯТ ХОРАТА, КОИТО СМЕ.

А ТЕБ СРАЖЕНИЯ, В КОИТО ДА ВЛЕЗЕМ СМЕ СЕ ОСМЕЛИЛИ.

И сега, докато стоеше наред нощната гора, наистина вярваше в тези думи. Да, тя бе създание на нощта. Но сама щеше да реши какво означава това за нея.

Налагаше се да направи избор: да избяга и да се скрие или да се осмели да влезе в бой.

В този миг в главата ѝ се оформи окончателният ѝ план и Фина разбра какво трябва да стори.

До голяма степен не искаше да го прави. Този план означаваше, че може да умре още същата нощ. И смъртта ѝ щеше да настъпи в най-неподходящия момент — когато най-сетне се бе измъкнала от мазето, беше си намерила приятел и бе започнала да проумява света около себе си. Искаше да се върне у дома и да легне да спи до камината в стаята на Брейдън; да хапне пилешко с каша заедно с татко си и да се държи така, сякаш нищо не се е променило. Искаше да се свие на кълбо зад бойлера в мазето и да се скрие, както бе правила цял живот. Но не можеше.

Торн щеше да продължи. Щеше да отнеме живота на Брейдън. Фина трябваше да го спре. Възможно бе да умре, но поне приятелят ѝ можеше да оживее. Момчето щеше да продължи да живее с мистър и мисис Вандербилт, с конете си и с Гидиън. И Серафина осъзна, че желае това повече от всичко на света. Искаше Брейдън да живее.

Видяла бе с очите си как Мъжа с черния плащ поглъща всякакви деца, но знаеше, че този, когото най-много желае, е именно Брейдън Вандербилт. Разбра го още когато врагът ги бе нападнал в гората. Дошъл бе за Брейдън, а не за Нолън. Копнееше да получи способностите му, умението му да язди и най-вече — таланта му да общува с животните, който граничеше с телепатия. Фина можеше да си представи какво е да се сприятеляваш с всички животни край теб и дори да ги контролираш.

Но чувстваше, че още нещо е обсебило мистър Торн. Нещо, което го принуждаваше да поглъща все нови и нови деца, всяка нощ — по дете. Каквото и да е дете. И Фина щеше да използва тази необходимост срещу него.

Щеше да се изправи лице в лице с врага в най-смъртоносната битка, която можеше да си представи. Щеше да го победи веднъж и завинаги. Или щеше да загине, докато се сражава.

Обърна се назад и тръгна към имението.

В полунощ се спусна в работилницата. Не се изненада, че баща ѝ, изтощен след тежкия работен ден, спи и похърква тихо. Но после видя нещо, поставено на леглото ѝ зад бойлера. Щом приближи, разпозна роκληта, която ѝ бе подарил Брейдън. Значи бе слизал тук, за да ѝ остави подаръка.

Към роклята бе прикрепена бележка:

С.,

Л. и Ч. са твърдо решени. Заминавам утре сутринта с

Т. Ще се видим след няколко дни.

Моля те, пази се, докато се върна.

Б.

Серафина се втренчи в бележката. Не можеше да повярва на очите си! Той наистина бе готов да се подчини на желанията на чичо си и леля си!

Погледна роклята. Знаеше, че Брейдън дори не бе помислял за това, но подаръкът му се вписваше чудесно в плана ѝ. Сега щеше да изглежда убедително.

Времето за бягане и криене бе свършило. Фина трябваше да направи всичко необходимо, за да я забележи един конкретен човек. Още тази нощ.

Главния ловец на плъхове го чакаше работа.

Серафина облече прекрасната тъмночервена зимна рокля, която ѝ бе подарил Брейдън предишната нощ. Изящният черен кадифен корсет пристегна плътно тялото ѝ и тя се притесни, че когато настане време за битка, ще я ограничава. Завъртя се и разпери ръце няколко пъти, за да провери дали ще може да се движи свободно. Дългата пола се спускаше чак до пода, но колкото и да бе странно усещането да е в женска дреха, Фина се почувства много приятно.

За първи път в живота си обличаше истинска рокля и усещането бе направо вълшебно. Тъканта бе толкова мека, гладка и женствена — никога не бе носила нещо подобно. Почувства се като едно от момичетата, за които бе чела в книгите. Истинско момиче, което си има истинско семейство: братя и сестри, майка и татко, приятели.

Бързо изми лицето си, среса се и се приведе в приличен вид, доколкото ѝ бе възможно. Може и да беше глупаво, но трябваше да изглежда хубава. Опита се да си представи, че отива на необикновен бал и балната зала е пълна със сияещи дами и господа. И с момчета, които ще я канят на танци.

Но това не бе така и тя го знаеше.

Когато се замисли за мястото, където отива, и за тъмните сили, които ще срещне там, ѝ се стори, че се готви да скочи в бездънна пропаст, от която няма да излезе.

Опита се да отблъсне страшните мисли и се зае да завързва връзките на гърба си. Пръстите ѝ трепереха, беше ужасно неудобно и трудно. „Обикновените момичета навярно имат много дълги и гъвкави ръце, за да правят това всяка вечер“ — помисли си.

Приключи с обличането и за последен път огледа работилницата. Тормозеше я натрапчиво предчувствие, че няма да се върне тук. Погледна спящия си баща, толкова уморен и притеснен. Последните няколко дни, в които се бе опитвал да поправи генератора и да издири изчезналата си дъщеря, го бяха изтозили ужасно. Прииска ѝ се да се сгуши до него, както обичаше да прави, но сега не бе време за това.

„Спи, татенце.“

Най-сетне събра сили, обърна се и тръгна. Излезе от работилницата, мина през мазето и се качи на първия етаж.

Пое си въздух на най-горното стъпало и тръгна по тъмния коридор.

Нарочно вървеше бавно. Не се криеше, не се притаяваше в ъглите, а се движеше в средата на широкия коридор, както подобава на млада дама, както вървяха всички момичета, които толкова пъти бе следила от сенките през годините. Стараеше се с все сили да изглежда като безпомощната дъщеря на някого от гостите. Не като ловец, а като беззащитно дете.

Въздухът бе застинал, не се усещаше дори лек полъх на вятър. Лунната светлина навлизаше през прозорците и чертаеше изящни фигури по мраморния под. Големият висок часовник в главното преддверие удари дванайсет часа. Коридорите бяха пусти, тук-там сияеха свещи, за да осветяват пътя на някой заблуден гост. Но момичето усещаше, че малцина от хората в къщата бяха все още будни.

Докато крачеше в дългата си рокля, все още не можеше да свикне с мисълта, че не е на лов и не следи никого. Напротив, тя бе жертвата и всеки можеше да я види. Всичко в нея се бе свило на топка, мускулите ѝ бяха напрегнати и сякаш я умоляваха да се спусне в бяг. Мразеше да върви така, в права посока. Мразеше да върви бавно.

„Ти си обикновено момиче — повтаряше си. — Дишай спокойно, просто продължи да вкарваш въздух в дробовете си. Ти си обикновено момиче.“

Беше ѝ нужна цялата смелост, която имаше, просто за да върви в права линия на открито.

Вече се бе сблъсквала с Мъжа с черния плащ, но този път трябваше да е различно. Тази нощ го предизвикваше на битка по свои правила, със свои условия, със зъби и нокти, битка не на живот, а на смърт.

Мина бавно покрай зимната градина с нейния висок стъклен таван, близо до входа на билиардната зала. Доколкото бе разбрала от по-ранния разговор на Джордж Вандербилт с неговия гост, тук щеше да е най-подходящото място да постави капана си.

Внезапно вратата на билиардната се отвори. Серафина видя мистър Вандербилт, Бендъл, Торн и неколцина други господа, които

сediaха в кожени кресла и пиеха от чаши със странна форма. Усети аромата на пури. От стаята излезе забързано мистър Прат и се понесе надолу по коридора, като ловко балансираше на една ръка голям сребърен поднос.

Фина се скри в сянката на една колона, за да не я видят по-рано от необходимото, и застина на място в очакване. Тя бе порцеланова кукла, призрочно видение, момиче на границата между светлината и мрака.

Разговорът край камината затихна. Най-накрая мистър Вандербилт се надигна и пожела на всеки от гостите си „лека нощ“. Мистър Бендъл се ръкува с всички и също се оттегли. Постепенно се разотидоха и останалите гости.

Остана само мистър Торн.

Серафина го следеше през откrehнатата врата с биещо като камбана сърце. Той седеше съвсем сам в осветената от свещи билиардна, отпиваше от напитката в чашата си, допушваше пурата си.

„Излизай — подкани го мислено момичето. — Имаме работа за вършене.“

Но мъжът, изглежда, се наслаждаваше на поредната си победа. Фина не можеше да прочете мислите му, но се опита да събере на едно място всичко, което знаеше за него, и да си представи за какво размишлява в момента.

През войната бе загубил всичко, бе претърпял пълно падение. И все пак бе успял да си върне достойното положение в обществото — отново бе знатен господин, близък приятел на един от най-богатите хора в Америка, както му се полагаше. За да го постигне, навярно се бе наложило само да открадне душите и способностите на няколкостотин жалки, слаби и малодушни деца.

Фина се запита и друго. Защо злодеят не поглъщаше възрастни? По-трудно ли бе с тях? И сега, след като бе постигнал желаното, защо продължаваше да напада деца и да рискува да го разкрият? Ако правеше това от много години, защо изведнъж жаждата му за деца се бе усилила толкова в последните дни? Какво го подтикваше да поглъща дете след дете всяка нощ? Трябваше да е нещо повече от простото желание да се сдобие с нов талант. Тази алчност бе по-насъщна, по-неустоима.

Мистър Торн продължаваше да седи на дивана, пушеше пурата си и пиеше коняк. Тази вечер ѝ се стори някак различен. Лицето му изглеждаше някак сиво. Кожата под очите му се бе сбръчкала и се лющеше. Косата му не бе така гъста и лъскава, както когато го видя за първи път онази сутрин в Галерията с гоблените, нито както когато пристигна заедно със спасителната група в гората, за да върнат Брейдън отново в имението.

Мъжът остави празната чаша на една масичка и се надигна.

Серафина се напрегна. Моментът бе настъпил.

Също като другите господа Торн носеше официален черен жакет и вратовръзка и Фина чуваше как скърцат кожените му обувки по дървения под на билиардната. После видя какво бе праметнато на ръката му и дъхът ѝ спря.

Това бе черният плащ. Атлазен, блещукащ, чист — той бе толкова умело прикрит, колкото и самата Серафина.

За всички други това бе просто модерна връхна дреха. Всичко изглеждаше съвсем невинно: един добре облечен джентълмен, който се кани да се поразходи из имението, преди да се оттегли в покоите си.

Но Фина знаеше истината: плащът на мъжа не бе обикновен. Това беше *черният плащ*. Значи джентълменът замисляше нещо не особено хубаво.

Ето че бе открила своя враг. Сега трябваше да се пребори с него.

Цялата се разтресе. Боеше се много, беше изплашена до смърт.

„Поне ще умра в красива рокля“ — появи се за секунда странна мисъл в главата ѝ.

Торн излезе от билиардната в коридора, където се криеше Серафина. Тя стоеше абсолютно неподвижна в сенките, но мъжът спря на прага, точно пред вратата на стаята. Не я забеляза, но я усети.

Беше само на няколко крачки от нея. Сърцето ѝ туптеше силно. Трудно ѝ бе да контролира дишането си. Мъжът бе пред очите ѝ. Всички добре обмислени планове изведнъж ѝ се сториха нелепи и смешни. Искаше да избяга, да се скрие, да се притаи някъде, да изкрещи.

Но се успокои. Каза си, че трябва да е тиха.

И направи това, от което се боеше най-много на света. Излезе от сенките.

Серафина в своята красива рокля стоеше наред осветения от свещи коридор, точно пред очите на мистър Торн.

Косата му не бе така тъмна, както я помнеше, а по-скоро сива. Очите му бяха леденосини. Изглеждаше много по-възрастен отпреди, но бе удивително, плашещо красив, истински благороден джентълмен. Това за малко я обърка.

Планът ѝ бе да се представи за безпомощно малко момиче, дъщеря на някого от богатите гости на имението, за да я сметне врагът за лесна плячка.

Безпомощността ѝ трябваше да е част от номера, примамка за плъха.

Планът бе отличен. Но изведнъж Фина разбра, че не е успяла да го надхитри.

Докато се взираха един в друг, по изражението на Торн се досети, че независимо от хубавата рокля и сресаната ѝ коса (нещо доста необичайно за нея) той я бе разпознал и знаеше отлично коя е.

Вледени се от ужас.

Тя бе момичето, изплъзнало се от хватката му в нощта, когато бе изчезнала Клара Брамс. Тя беше момичето, което се бе сбило с него в гората, когато бе погълнал младия кочияш. Тя беше момичето, което се придвижваше в мрака без фенер, което умееше с лекота да бяга, да скача, да се крие и имаше невероятно бързи реакции. Тя бе едно много талантливо момиче...

И ето я сега — стоеше точно пред Торн. Награда, която злодеят само трябваше да протегне ръце и да вземе.

Беше прекалено късно да избяга.

Мистър Торн се усмихна и Серафина въздъхна.

Но не помръдна от мястото си.

От страх не можеше да диша. И я болеше. Корсетът притискаше гръдния ѝ кош като костеливата ръка на самия дявол.

Стъпалата ѝ пламтяха от изгарящото желание да побегне.

Но не го направи. Не можеше просто да избяга. Трябваше да остане.

Пое си бавно и дълбоко въздух. После се обърна с гръб към него и се отдалечи по коридора, без да бърза.

Струваше й се, че върви със скоростта на охлюв. Правеше се, че дори не се досеща кой е той, нито подозира, че животът ѝ е в опасност. Сега бе с гръб към него и не го виждаше, но чуваше стъпките му — все по-близо и по-близо. Настръхна.

Не можеше да овладее страха си и отчаяно затрепери.

Стъпките на мъжа тътнеха и отекваха в главата ѝ.

Фина не се усъмни дори за миг, че чува стъпките на Мъжа с черния плащ, а не на обикновен смъртен. Това бе похитителят на души. Това бе злодеят, погълнал Анастасия Ростонова, Клара Брамс, Нолън, сина на пастора и безброй други деца.

И сега крачеше на стъпка зад нея.

Серафина се взираше в малката странична врата в края на коридора.

„Само още няколко крачки“ — помисли си и продължи да върви.

„Само още три крачки...“

Вървеше бавно.

„Още две крачки...“

Най-накрая с едно стремително движение изскочи през вратата и усети хладния мрак на нощта.

Мистър Торн излезе от къщата след Фина, като ходом наметна плаща на раменете и качулката — на главата си.

От осветеното лунно небе тихо се сипеше сняг. Серафина се затича по алеята и влезе в лабиринта. Хаотично пресичащи се пътечки, объркваща плетеница от храсти и живи плетове с тъмни сенки, ъгли и задънени проходи — мястото бе познато на Мъжа с черния плащ, който бе убивал тук и преди. Но и момичето познаваше лабиринта. Познаваше го по-добре от всеки друг.

Придвижи се бързо по алеите. В един момент ѝ се стори, че зърна призрака на Анастасия Ростонова да търси своето бяло кученце.

Злодеят я следваше по петите из лабиринта.

— Защо бягаш от мен, дете? — попита Мъжа с черния плащ с противния си хриптящ глас.

Серафина не смееше да му отговори и продължи да тича. Погледна през рамо, за да види каква преднина има пред Торн, но той почти я настигаше. Под дългия си разперен плащ мъжът летеше на около половин метър от земята, изпънат като призрак, протегнал ръце с огромни окървавени длани, за да я сграбчи.

Фина не можеше да извика, нито дори да си поеме въздух. Ужасена до смърт, се спусна напред с бясна скорост. Спирането значеше смърт, а още ѝ бе твърде рано да умира.

Видя дупка в храстите и се метна в нея. Оформените пътечки на лабиринта останаха зад гърба ѝ, сега вече бе в дивата гора. Серафина се шумугна сред гъсталака, където ѝ се удаде възможност да се откъсне за малко от Торн. Скри се сред дърветата. Бягаше сред храстите, лавираше между дърветата, сред най-дълбоките сенки на гората. Тичаше ли, тичаше в най-мрачната нощ. А злокобната съдба бе по петите ѝ.

Гъстата гора затрудняваше преследвача ѝ. Дърветата растяха толкова близо едно до друго, че един възрастен мъчно можеше да се провере сред тях. Бодливите храсти бяха отрупани с тръни и бе почти невъзможно да се мине между тях. Серафина обаче бе дребничка и гъвкава, движеше се с лекота, подскачаше, промушваше се между, над и под клонките. Движеше се като невестулка през храсталака. Гората бе неин съюзник.

Боеше се, че Торн ще я хване и убие, но и не искаше да му се изплъзва напълно. Щом мъжът започнеше да изоставя прекалено много или изгубеше следата ѝ в снега, тя забавяше ход, за да я настигне. Водеше го все по-навътре в гората. Но помнеше посоката и прекрасно знаеше къде отива, сякаш имаше карта в главата си. Макар да се движеха по краткия път, им предстояха още много, много километри.

За да не изгуби решимостта си, Серафина си представяше Брейдън, татко си, семейство Вандербилт; спомняше си какво бе сторил злодеят с Клара, Анастасия и Нолън. Трябваше да надвие Торн. Да го убие. И единствената ѝ възможност да го стори бе пред нея...

Остана без дъх, вече бе много уморена. Краката я боляха, имаше чувството, че едва диша през стоманена вълна.

Не беше сигурна колко време още може да тича.

И тогава най-накрая видя мястото. Нейната цел.

Гробището.

Стотици надгробни плочи, осветени от сребристата лунна светлина, стърчаха под голите клони на кривите дървета. Мястото я ужасяваше, но Фина знаеше, че трябва да дойде точно тук.

Затича се през старото гробище. Зловеща мъгла се надигаше сред чепатите клони на древните дървета и ронещите се паметници на мъртвите.

Погледна зад себе си. От мъглата се появи Мъжа с черния плащ, който все така протягаше кървавите си ръце към нея.

Серафина се спусна да бяга със сетни сили, с цялото си сърце.

Мина тичешком покрай гроба на убития Клоуен Смит.

Изтича покрай гроба на двете сестри.

Подмина и гробовете на войниците от Конфедерацията.

И най-накрая, изтощена и задъхана, стигна до полянката със статуята на крилатия ангел. Чувахе как Мъжа с черния плащ чупи клонките на храстите зад нея. Разполагаше само с няколко секунди, преди той да пристигне.

Страхът нахлу в тялото ѝ. Едва сега осъзна как две могъщи сили ще се сблъскат една с друга, а тя ще се озове между тях. Смъртта можеше да я застигне от две страни.

Изтича до края на полянката, където бе старата върба с изтръгнатите корени. Призрачна мъгла обвиваше могъщия ствол и тежките клони на падналия повелител на гората. Деликатните листа, все още зелени въпреки зимата, блестяха на звездната светлина.

Серафина намери дупката в земята под корените. Падна на колене и запълзя навътре, в леговището на пумата, като се молеше жълтоокият нощен хищник да е навън на лов.

Веднага се натъкне на двете петнисти котета и те я погледнаха с големи уплашени очи.

— Къде е майка ви? — попита Фина, щом стигна до тях.

Котета я познаха и се размърдаха облекчено. Приблжиха се, започнаха да я бутат с нослета и да се отъркват в нея. Момичето изпълзя покрай тях до най-далечния ъгъл на леговището и се сви на кълбо.

Капанът бе поставен.

Също като някога в металната сушилня на имението момичето застина абсолютно неподвижно. Опитва се да изравни дишането и да

овладее бясното тупкане на сърцето си.

Затвори очи и се съсредоточи, опита се да почувства гората.

„Знам, че си някъде там и ловуваш в своите владения. Къде си? Децата ти са в опасност...“

Изведнъж усети как някъде в мрачната гора, зад гробището, пумата майка прекъсна лова си. Ето, сведе глава и се послуша. В гората ѝ бяха дошли чужди хора. Двама. Котетата бяха застрашени. Пумата се обърна и с огромни подскоци се втурна към леговището си.

На полянката излезе Мъжа с черния плащ и се огледа.

— Къде ме доведе, прелестно дете? — попита, докато се опитваше да разбере къде се е скрила Серафина.

Обходи покритата с мъх статуя на ангела.

— Нима мислиш, че можеш да се скриеш от мен, малко зайче?

„Не съм зайче“ — помисли си гневно момичето. За миг се почувства като победител, защото ѝ се стори, че планът ще проработи. Навярно Мъжа с черния плащ щеше да продължи да обикаля безпомощно около статуята. Нямаше да се досети къде се е скрила. Беше му избягала.

И тогава Фина си спомни за снега. Не беше го предвидила. Следите ѝ водеха право до скривалището.

Щяха да я издадат.

— А... Ето къде си... — проговори преследвачът, щом забележа отпечатъците от малки стъпки в снега.

Приближи към леговището, отпусна се на колене и се загледа под дървото.

— Знам, че си там. Излез, прелестно дете, докато не съм се разсърдил.

Серафина се опитваше да не диша. Мъжа с черния плащ бръкна в леговището с окървавена ръка и заопипва в мрака. Момичето долавяше отвратителния гнил мирис, който се носеше от злодея. Полите на плаща се извиваха като змии, опитваха се да проникнат възможно най-дълбоко в скривалището и тракаха, сякаш предвкусваха угощение.

Фина притисна котетата към себе си и се долепи до стената ужасена. Знаеше, че ако мъжът я докосне с ръка или с полите на плаща, ще я измъкне от леговището и животът ѝ ще приключи по най-кошмарния начин.

— Няма да те нараня, дете — изхриптя злодеят с все така протегнатата ръка.

И тогава от гората изскочи огромна пума, възплъщение на майчината ярост. Щом видя непознатия пред леговището си, не се поколеба дори за миг и се метна върху него.

Мощният удар събори Мъжа с черния плащ на земята. Хищникът заби нокти в гърба, а после и в гърдите на злодея, а после впи смъртоносните си зъби във врата му. Мъжът извика от неочакваната болка и започна да се отбранява отчаяно. Извади кинжал, но пумата с едно движение го изби от ръката му. Обзета от бяс, дивата котка съскаше, хапеше и дращеше злодея, без да спира.

Врагът с черния плащ риташе и удряше с юмруци в опит да освободи краката си, но гневната пума бе много по-бърза и по-силна от него. Торн не успя да вдигне изпуснатия кинжал. Пробва да я удари с дебел клон, но разярената майка го фрасна толкова силно с лапа, че разкъса плътта му с остриите си като бръснач нокти и отново го повали на земята. После се метна върху него и го ухапа за врата, като го притискаше надолу с цялата си маса — така, както убиваше елени. Стисна шията му с мощните си челюсти и не ги отпусна, докато противникът ѝ не спря да се съпротивлява и да шава.

Торн се отпусна безжизнен.

Пумата захвърли окървавеното му тяло, както захвърляше останките на мъртво животно.

Капанът се затвори.

Серафина изпита пристъп на огромно щастие и облекчение. Планът ѝ бе проработил!

Беше победила Мъжа с черния плащ. *Беше победила!*

Беше спасила Брейдън. И „Билтмор“.

Трепереше от вълнение. Искаше ѝ се да може по някакъв телепатичен начин да се свърже с приятеля си и да му разкаже всичко, което бе станало. Имаше чувството, че всеки момент може да стане птица и да литне в небесата. Щеше да се издигне като козодой и да прави лупинги в облаците, докато ѝ се завие свят.

Обзета от истински възторг, Фина запълзя към изхода на леговището, за да се прибере по-скоро вкъщи.

Твърде късно. Смъртта я очакваше. Все още разярена, пумата се втурна в леговището, за да се отърве от втория натрапник.

Серафина.

Леговището имаше само един вход, който бе и изход. А пумата се канеше да разкъса Серафина на малки късчета. Да приключи с нея така, както с първия натрапник. Дивата котка не правеше разлика между тях.

Онемяла от ужас, Фина се дръпна по-назад към стената, възможно най-далеч от пумата. Дишаше тежко, дращеше с крака по земята като уплашено конче, опитваше се да избяга. Но нямаше накъде.

Хищникът се насочи право към нея. Мощни мускули играеха под гладката бронзова козина на пумата, очите ѝ святаха. Раззина паст, разкри блестящи остри зъби и изпусна облаче пара сред студения въздух. Докато пристъпваше напред, от козината ѝ също се вдигаше пара. Вперила поглед в момичето, дивата котка издаде нисък и заплашителен гърлен звук. Готвеше се да убие съществото, проникнало в леговището ѝ.

Серафина се долепи плътно до пръстената стена и се закри инстинктивно с котетата. Искаше ѝ се храбро да се изправи срещу звяра, но трепереше като кленов лист. Осъзна, че няма къде да избяга, и притисна колене към гърдите си, готова да се бори все пак, да хапе и да дращи. Даже скръцна със зъби и също изръмжа.

Пумата се изпъна преди скока. Ето, сега щеше да прегризе гърлото на врага си. В този момент Фина впи поглед в нея, оголи зъби и извика силно и заплашително, като притиснат в ъгъла рис. Искаше пумата да разбере едно: може и да бе малка, но нямаше да се предаде без бой.

Разгневената котка не обърна никакво внимание на смешното предизвикателство и се втрени в неканената гостенка с огромните си пронизително жълти очи.

Серафина ахна.

Очите на пумата бяха абсолютно същите като нейните.

Вгледа се в лицето на котката.

И после, в следващата секунда, видя нещо като проблясък в очите на горския звяр. Разпознаване.

Пумата спря на крачка разстояние от момичето. По изражението ѝ личеше, че и тя си мисли същото: очите им бяха еднакви.

Те не бяха хищник и плячка.

Не бяха защитник и натрапник.

Бяха свързани.

Серафина се взираше в очите на пумата, а тя се взираше в нейните.

Не си казваха нищо, а и не можеха да го сторят. Но в този момент усетиха връзката помежду си и някак безмълвно се разбраха.

Бяха еднакви. Ловци. Нощни хищници.

Бяха от една и съща кръв.

Допряла гръб до пръстената стена на леговището, притиснала гърди към коленете си, Серафина с изумление гледаше пумата. Сърцето ѝ тупкаше бясно, стегнала се бе толкова, че едва дишаше.

Пумата я изучаваше с най-проницателните кехлибареножълти очи на света. Но защо тези очи приличаха толкова много на нейните? В главата на Фина се въртяха какви ли не мисли и картини, ала никоя от тях не даваше отговор на въпросите ѝ.

Дивата котка направи още крачка напред.

Момичето не помръдна, почти не дишаше. Не правеше резки движения.

В погледа на хищника видя интелигентност и разум. В него личаха нежност и мисъл, непостижими за обикновен див звяр. Серафина знаеше, че не може да разговаря с пумата, а толкова много ѝ се искаше.

Гигантската котка допря муцуна до рамото на Фина и я подуши. Шумното ѝ дишане отекна мощно в ушите на момичето, дробовете ѝ бяха като ковашки мехове, които гръмко всмукваха и изпускаха въздух. Влажната козина около полуотворената ѝ паст лыщеше, зъбите ѝ проблясваха. Миризмата ѝ бе едновременно чужда и позната. Серафина никога досега не бе помирисвала дива котка, но ѝ се струваше, че миризмата на животното трябва да е точно такава.

Сега повече от всичко на света момичето искаше да има общ език с пумата. Отчаяно копнееше да разбере какво мисли и какво чувства в този момент горският звяр.

Въздъхна дълбоко и колебливо. Протегна треперещата си ръка, затаи дъх и докосна главата на голямата котка. После погали меката ѝ козина.

Пумата не откъсваше напрегнатия си поглед от нея, но не помръдна, не изръмжа, не се спусна да я ухапе. И Серафина отново предпазливо си пое въздух и издиша.

Погали я по главата и по шията. Дивата котка се отърка в нея и Фина усети мощта и тежестта ѝ. В един момент се уплаши, че пумата ще я притисне с цялото си тяло, но дивият звяр се отдръпна и момичето отново задиша свободно. А когато гостенката се осмели да помръдне и да промени положението на краката си, горският хищник отпусна глава на гърдите ѝ. Серафина я почеса по тила и зад ушите.

После пумата полегна до нея, размаха дългата си опашка и котетата започнаха да се боричкат около тях.

Серафина взе в ръце пухестите мяукащи котета и ги притисна към себе си. Преливаше от възторг и гордост. Малките ѝ се радваха — обичаха я — и в един момент даже ѝ се стори, че най-сетне се е върнала у дома.

Замисли се. Тя не приличаше на другите хора. Виждаше отлично в мрака, придвижваше се безшумно, ловуваше нощем. Погледна дланите и върховете на пръстите си — огледа ги един по един. Какви бяха всъщност ноктите ѝ, човешки или животински? Какво я свързваше с пумата? Защо се чувстваше толкова добре в леговището ѝ?

Но колкото повече мислеше, толкова повече се съмняваше. Не, все пак бе човек. Носеше дрехи, живееше в къща, сред хора. И искаше да продължи да живее там. Трябваше да се върне у дома, при баща си и при Брейдън, в света, който познаваше и обичаше.

Стисна зъби и тръсна решително глава. Измъкна се пълзешком от леговището и се озова на поляната, сред ярките звезди. Спря, защото не знаеше какво да прави оттук нататък.

На мястото на битката се търкаляше безформена купчина — черният плащ. До него лежеше окървавеното тяло на Торн. Дрехите му бяха разкъсани, бялата му риза бе покрита с кръв. В гърдите му зееше огромна рана, лицето и главата му бяха обезобразени — по тях личаха ухапвания и следи от нокти. Кръвта му проблясваше на лунната светлина, а от опита си с плъховете Серафина знаеше: щом кръвта блести, значи гадината е още жива. Но скоро щеше да умре. Понякога доубиваш умиращите плъхове, а друг път ги оставяш да умрат сами.

Погледна към небето, към дърветата, към света, който я заобикаляше. Победила бе! Сразила бе Мъжа с черния плащ!

Всеки мускул, всеки нерв в тялото ѝ се бе пробудил. Серафина бе почти в екстаз, в еуфория, сякаш се рееше във въздуха.

Но същевременно бе объркана и продължаваше да не разбира. Решила бе една загадка и веднага се бе сблъскала с нова. Защо се чувстваше така странно? Защо пумата не я нападна?

— Какво означава всичко това? — запита се сама на глас.

Направи няколко крачки напред, яростно ровеше с крака в снега. Беше й писнало нищо да не проумява, нищо да не знае.

— Кажете ми какво означава това? — извика към небето.

Наметни ме... — отвърна хриплив глас.

Серафина се огледа.

Наметни ме...

Не чу, а по-скоро усети древния хриптящ глас. Много добре знаеше откъде идва. Погледна черния плащ, паднал на земята до Торн. Беше отлетял встрани по време на схватката с пумата и сега се търкаляше в снега, близо до тялото.

Представи си, че можеш да знаеш всичко на света...

— Млъкни! — изрече с отвращение, сякаш говореше с нагъл плъх, когото току-що е заловила.

Представи си, че можеш да правиш всичко, което пожелаеш...

— Ти си мъртъв — процеди през зъби момичето. — Млъкни!

Няма от какво да се боиш...

Серафина почувства, че в нея се надига страх. Всички инстинкти ѝ казваха да бяга, но бе прекалено сърдита. Стисна зъби. Отново ѝ се прииска да влезе в битка и да победи.

Наметни ме... — подкани я отново хриптящият глас.

Серафина погледна безформената купчина плат. Това бе плащът на властта, плащът на знанието. Завладя я безумно желание — да се докосне до него, да го подържи в ръце. Разбираше, че той я подмамва и привлича към себе си, но ѝ беше все едно. Искеше да притежава тази власт...

Представи си, че разбираш всичко на света, че властваш над всички, които срещнеш в живота си...

Фина пристъпи към лъскавия плат.

Наметни ме...

Наведе се и вдигна черния плащ. Атлазената тъкан в ръцете ѝ отразяваше лунната светлина. Въпреки стремителния бяг на Торн сред трънливите храсти, тичането сред дърветата и борбата с пумата плащът не бе скъсан, нито дори измачкан.

Серафина внимателно огледа наметалото — търсеше някакъв таен знак за сила или магьоснически символ. На пипане изобщо не

приличаше на плат, а по-скоро на живо, дишащо същество, подобно на гигантска змия.

Наметни ме... — примоли се отново плащът с тих глас.

Момичето се вгледа внимателно в сребърната катарама със сложна и изящна гравюра: преплетени клонки и тръни. Когато я обърна към светлината по правилния начин, забеляза, че зад клонките се очертават множество малки лица.

Не разбираше какво означава това. Струваше й се, че вече не разбира абсолютно нищо. В нея се надигна ужасна черна самота, завладя я непозната досега тъга. Какво правеше плащът? Как работеше? Нима наистина даваше на този, който го носи, безгранично познание? Щеше ли да отговори на въпросите, които я измъчваха?

Ще знаеш всичко, ще властваш над всички... — прошепна плащът.

Зави й се свят, мъгла се спусна над съзнанието й. Серафина не можеше да се владее повече. Сви пръсти, помръдна ръце. Завладяна от могъщата магия, наметна черния плащ на раменете си — уж само за малко, просто за да види какво ще стане.

И отново чу дрезгавия хриплив глас:

Добре дошла, Серафина. Няма да ти сторя зло, дете...

Щом Серафина наметна плаща, светът около нея се промени. Наметалото приятно тежеше на раменете ѝ, нямаше нито ужасен мирис, нито кръв, нито ѝ вдъхваше страх. Плащът не тракаше и не гърмеше. Беше удивително приятен и удобен за носене.

Закопча катарамата. Преди дрехата стоеше отлично на много по-високия мистър Торн, а сега ѝ бе абсолютно по мярка. Фина разпери ръце, завъртя се, огледа се и стигна до извода, че изглежда много изискано и аристократично. После се поразходи малко, за да провери как се полюшват и развяват полите на плаща. Когато ходеше, имаше усещането, че танцува.

— Да, отива ми — отбеляза. Гласът ѝ звучеше спокойно и уверено.

Вече не се чувстваше объркана, уморена и отчаяна, каквато бе само преди минути. Не, изобщо не бе уморена. Напротив, бе пълна с енергия, уверена в себе си и в бъдещето. Чувстваше се направо могъща. С този плащ бе способна на всичко — да реши всеки проблем, да се справи с всяка задача, да свири на всякакъв инструмент, да говори на чужд език и — може би — дори да полети. Усещането бе прекрасно, възхитително и момичето се завъртя в кръг.

Силата е вътре в нас — прошепна плащът.

Фина се опита да си го представи. Щеше да стане прочута и известна, всички щяха да я обичат. Щеше да има много приятели и голямо семейство и всички щяха да я обожават. Щеше да обиколи света, да научи повече от всеки друг. Щеше да е ненадмината във всяко отношение.

Ще бъдем заедно...

Щеше да стане най-влиятелното и могъщо момиче на света.

Ще бъдем велика сила...

Сега, загърнатата в плаща, Серафина разбра за него много неща, които по-рано ѝ бяха неясни. Историята му се яви пред очите и като замъглен, смътен сън...

Преди много години магьосник от съседното село създал наметалото. С негова помощ той искал да получи талант и знания, да изучи различни езици и занаяти, да стане велик и да обедини около себе си много хора. Но нещо се объркало. Магьосникът не създал събирач на знания, а събирач на души. Когато осъзнал какво е сторил, решил да се отърве от наметалото, като го хвърли в най-дълбокия кладенец в селото. Борил се със своето творение като с живо същество, мъчел се да го откъсне от себе си, но плащът се вкопчил в него с мъртвешка хватка, обвинил се плътно около тялото му и не го пускал. Накрая магьосникът се хвърлил заедно с наметалото в кладенеца. Мислел си, че така ще унищожи и себе си, и творението си. Мъжът наистина загинал и тялото му се превърнало в прах, но плащът останал цял и невредим. Лежал тихо на дъното на кладенеца, докато там паднал пияният и отчаян мистър Торн.

Магическото наметало изсмукваше знанията и способностите на хората и ги предаваше на човека, който го носи. Серафина помнеше какво бе сторил мистър Торн с тази способност. Представи си какво би могла да направи *тя*. Щеше да върши всичко, което си поиска. Да ходи навсякъде, където пожелае. Щеше да знае всичко. Да има отговорите на всички въпроси.

Погали с пръсти тъканта и усети как силата се влива в нея. Невероятни възможности. Помисли си какви велики дела може да извърши с този плащ, колко добрини ще направи. Щеше да е жалко да не се възползва от такава сила. Някой все пак трябваше да използва плаща. Защо да не е *тя*?

Вдигни качулката...

Чувстваше се толкова щастлива, толкова добре. Беше изпълнена с надежда.

Сложи качулката...

Серафина повдигна края на качулката и я сложи на главата си.

В този миг се вцепени от изненада и ужас.

От двете ѝ страни се простираха тъмни, вибриращи тунели. Пред себе си виждаше нормалния свят, но с периферното си зрение улавяше образите на стотици мъртви лица — и на деца, и на възрастни. Те я обграждаха, притискаха я от всички страни.

Русокосо момиче долепи мъртвото си лице към нейното и я докосна с хладни пръсти:

— Не мога да намеря мама! Ще ми помогнеш ли?

— *Пожалуйста, скажите где мой отец?*^[15] — попита девойка с къдрава черна коса.

— Моля те, помогни ми! — проплака жена, миг преди да я избутат встрани две други лица.

Под плаща се блъскаха стотици негови пленници — ужасени деца и възрастни.

— Конете са в капан! — извика момче, притиснало лице сред другите. — Пазете се!

С див вик Серафина свали качулката от главата си и се огледа задъхано край себе си. Все още бе сама на поляната.

Душите на мъртвите се мъчеха в плен на черния плащ. Значи това правеше той — затваряше душите в тази невидима кошмарна клетка и поглъщаше талантите им.

Ела при мен, малката... Ще бъдем заедно...

Фина отчаяно тръсна глава, опитваше се да се пребори с магията на могъщия черен плащ.

Заедно ще управляваме света...

— Не — стисна зъби момичето.

Всички ще ни обичат...

— Не! — извика Серафина. — Не искам!

Разкопча катарамата и се опита да свали плаща от себе си. В миг изпита такава болка и тежест, че рухна на колене. Почувства непоносима умора, обзе я дълбока безнадеждност. И все пак се надигна решително на крака. Продължи да се опитва да захвърли плаща на земята, но чудовището объркваше ръцете ѝ и не се свличаше от нея. Каквото и да правеше, Фина не можеше да се освободи.

Сама си малка и слаба, но заедно сме силни...

— Не! — викна тя.

Знаеше, че трябва да се отърве от наметалото и да го унищожи завинаги. Черните му поли се виеха и омотаваха около нея като подли змии. Серафина се бореше да разкъса плата с пръсти, но не бе достатъчно силна. С гневно съскане плащът се впи в нея и прилепна по тялото ѝ.

И тогава една окървавена ръка се надигна от земята и стисна глезена ѝ.

[\[15\]](#) Извинете, можете ли да ми кажете къде е баща ми? (рус. ез.)
— Б.пр. ↑

Серафина изпищя.

— Не смей да късаш плаща, глупаво момиче — изрева Торн. Ранен и обезумял, той я дръпна силно, събори я на земята и я притисна долу. — Ако го унищожиш, ще загубим всичко!

Фина яростно се опитваше да се измъкне, но той я стискаше с ръце и не ѝ позволяваше.

— Ще го използваме заедно — изрече мъжът дрезгаво. — Ти с твоите способности, аз с моите. Нима не виждаш, че си приличаме? На една и съща страна сме.

С него ставаше нещо. Лицето му посивяваше и се разпадаше, кожата му се белеше от бузите и покрай очите. Косата му бързо побеляваше и изтъняваше. От устата му течеше кръв.

Беше отвратително и на Серафина започна да ѝ се гади. Опита се да го изрита, ухапа го по ръцете, дърпаше се с все сила, но не успяваше да се освободи от хватката му.

Торн я притискаше към земята с цялото си тяло, пречеше ѝ да диша. Фина усещаше, че ребрата ѝ пукат. Въпреки раните и разлагащата се плът мъжът сякаш ставаше все по-силен и по-силен, тласкан от нуждата да се добере отново до плаща.

— Никога няма да се предам! Никога! — извика в лицето му Серафина.

— Тогава ще умреш, малка плъхарке...

Притисна я с нова сила към земята. Фина се задушаваше. Кислородът вече не достигаше до дробовите ѝ и тя не можеше нито да се движи, нито да мисли. Докато се бореше да се измъкне, почувства как животът я напуска, как отслабват ръцете и краката ѝ, как бялата светлина, която съпътства смъртта, замъглява мислите ѝ.

Помисли си, че преди смъртта би трябвало да те обземе успокоение. Но не изпитваше нищо подобно. Трябваше да направи още толкова много неща, да отговори на безброй въпроси, да разгадае купища мистерии. Именно тази недовършена работа я заставяше да

продължава да се бори. Не искаше да умира, особено по такъв начин. Но чувстваше, че се отпуска, животът ѝ се изплъзваше, душата ѝ си отиваше...

Пред очите на Фина изплува образът на баща ѝ. „Изяж си кашата, момиче!“ — настояваше той. „Няма да ям каша!“ — извика Фина.

Татко ѝ наблюдаваше как тя умира под тежестта на врага си и поклащаше недоволно глава. „Плъховете не убиват котки, момиче. Не е редно така.“

„Плъховете не убиват котки“ — помисли си Серафина и с яростна решителност придърпа душата си обратно в тялото.

— Плъховете не убиват котки — изрече на глас и почувства как силите ѝ се възвръщат. Отново опита да се пребори с нападателя си.

Успя да измъкне едната си ръка изпод Торн. И в този момент огромен тъмен силует се появи стремително от мъглата. Ръмжеше свиреп и тракаше със зъби. В първия миг Фина реши, че е черен вълк.

Но не беше вълк, а куче. Доберман.

„Гидиън!“

Доберманът впи зъби в Торн, издърпа го на земята и се спусна за нова атака. Захапа го и продължи да ръмжи.

Но мъжът успя да сграбчи падналия си на земята кинжал и го заби в кучето. Гидиън изпищя от болка и отскочи встрани. Тогава пумата изхвърча от леговището и се включи в битката. Замахваше светкавично към Торн с острите си нокти, тракаше със зъби, а ушите ѝ бяха прилепнали назад, сякаш бе особено възмутена и разтревожена от факта, че натрапникът е още жив. Гидиън се присъедини отново към боя, макар да бе ранен. Захапа ръката на мъжа и го принуди да пусне кинжала, после впи зъби в рамото му и гневно го завлачи по земята, като го разтърсваше яростно.

Серафина се огледа за черния плащ, който бе паднал на снега. Грабна кинжала на Торн и атакува с острието творението на мъртвия магьосник. Беше сигурна, че това е решението на всичко. Размахваше и забиваше ножа, опитваше се да разкъса плата. Но плащът се отбраняваше, извиваше се, съскаше и тракаше — беше се превърнал в кипяща вихрушка в ръцете ѝ. Постепенно се обви около нея, около раменете и цялото ѝ тяло и започна да я души. Колкото и да се

съпротивляваше, Фина не успяваше да се освободи от виещата се като змия тъкан.

Полите на плаща се плъзнаха нагоре и притиснаха гърлото ѝ. Серафина се опита да изпищи, да извика за помощ, но не ѝ достигаше въздух. От устата ѝ излезе само тихо, пресипнало гъргорене. Задъха се, вдигна ръце към шията си и се помъчи да стане на крака. Запрепъва се към статуята на крилатия ангел в средата на полянката.

„Порязах си пръста, когато докоснах меча му.“

Спусна се напред, право към острието на меча в ръката на ангела. Оръжието одра шията ѝ отстрани и Фина изпита пронизваща болка, когато острието разреза гънките на плаща.

В мига, в който мечът разпори тъканта, черният плащ изпищя и изсъска. Серафина се хвана за шията и най-накрая откъсна гадното нещо от себе си, а после, като стискаше здраво краищата му с ръце, го наниза повторно на острието.

Пронизваше го отново и отново.

Плащът се извиваше и гърчеше като змия. Потръпваше в ръцете ѝ, докато тя разкъсваше плата, но Фина не отстъпи.

Когато най-накрая приключи, от плаща бяха останали само късчета плат, които се търкаляха в подножието на статуята.

Серафина направи крачка назад. Пъхтеше, напълно изтощена. Притисна ръка до раната на шията си, за да спре кръвта. После се огледа.

Торн лежеше на земята, притиснат от телата на враговете си — нейните спасители. Мъжът бе силен противник, но без черния плащ не можеше да се справи със скоростта, силата и челюстите на Гидиън и пумата.

Фина тържествуваше. Бяха успели. Всичко бе свършило.

Трябваше да е свършило.

Но в мига, в който Гидиън и пумата забиха за последен път зъби в тялото на Торн, то внезапно започна да съска и да пращи — досущ като парче месо, което се пържи на открит огън. Разтресе се, кожата му обгоря и се обели. От него останаха само окървавени кости. Плътен облак дим се издигна от останките и те се разпаднаха бързо пред очите на Фина и съюзниците ѝ, сякаш погълнати от самия въздух.

Гидиън отскочи назад и изненадано сведе глава. Пумата се пъхна обратно в леговището си, за да защити котетата.

Миризливи черни кълба дим покриха цялата поляна. Мястото се превърна в огромен, задушлив облак. Серафина се закашля, размаха ръце и се опита да избяга оттам.

— Да вървим, Гидиън! — провикна се и го задърпа след себе си. Давеше се от отвратителния дим, който разяждаше гърлото ѝ.

Заслепена от пушека, Фина се препъна в нещо твърдо и падна по лице. Помисли си, че е клон, но когато погледна, видя, че не е. Беше човешки крак. Изпищя от ужас и отскочи назад.

На земята бе проснато тялото на момиче с извити и преплетени под странни ъгли ръце и крака.

Разтреперана и напълно ужасена, Серафина изпълзя няколко метра назад, към полянката, после се изправи и погледна тялото на момичето. Имаше руса коса и жълта рокля. Жълта рокля! Как бе възможно?

Детето лежеше с лице към земята и Фина виждаше само къдриците му, бледите крака и свитите пръсти на ръцете.

Пристъпи внимателно към тялото, за да го огледа по-добре. И в този момент един от пръстите трепна.

Серафина отскочи назад и стисна Гидиън, за да се защити. Кучето изръмжа, излая и оголи блестящите си зъби.

Ръката на детето помръдна, после рамото и кракът. Сякаш скелет изпълзяваше от гроб.

Инстинктите ѝ казваха да бяга, но Фина се насили да остане на място. Тялото бавно се повдигна на ръце и колене, косата се спускаше пред лицето и го закриваше. Серафина с ужас си представи, че под кичурите има окървавен, гниещ череп.

Съществото се изправи. Беше на около метър-два разстояние от Фина.

Тя го наблюдаваше, вкаменена от ужас. Гидиън не спираше да лае, за да я предпази от атаката на зомбито.

Съществото бавно се обърна, отметна косата от лицето си и Серафина най-накрая го видя. Не бе разпадащо се чудовище, а момиче с фини черти и ясни сини очи. Клара Брамс отвори уста и проговори с отчаян нежен глас:

— Моля те, помогни ми.

Фина мълчеше потресена. Клара бе жива! Стоеше пред нея в жълтата си рокля, сияйна и красива като неделна утрин. Душата и тялото ѝ бяха отново свободни.

— Помня те — каза Клара и внезапно я хвана за ръка. Серафина неволно трепна, но ръката на другото момиче бе топла и съвсем жива. — Видях те. Аз те виках! Знаех, че ще ми помогнеш. Знаех си!

Твърде слисана, за да отговори, Фина огледа поляната. Димът почти се бе разсеял и наоколо вече се виждаха телата на много деца и възрастни.

Жертвите на плаща бавно идваха на себе си, сякаш не можеха да се отърсят от безкраен кошмарен сън. Някои седяха дълго на земята и се взираха в празното пространство, напълно зашеметени. Други се бяха изправили и се оглеждаха смаяно наоколо.

Висока девойка с дълги черни къдрици приближи към Серафина и започна много бързо да ѝ говори нещо на руски. Много миловидно, но явно изплашено, момичето търсеше отчаяно баща си и кученцето си.

Имаше и младеж, който изобщо не разбираше какво се случва и разпитваше всички за цигулката си.

— Не сте ли виждали цигулката ми? — повтаряше. — Май съм я загубил.

Момче с рошава кестенява коса, облечено в твърде голяма за него ливрея на кочияш, докосна ръката на Фина.

— Извинете, мис Серафина, виждали ли сте младия господар? Трябва да се прибере у дома. Татко ще се притеснява, пък и е време да нахраня конете. Знаете ли как да се върна в „Билтмор“?

— Нолън? Това си ти! Жив си! — прегърна го силно Фина. — Толкова се радвам да те видя. Не се тревожи, ще те върна у дома.

— Вие кървите, мис — каза хлапакът и посочи шията ѝ.

Момичето докосна раната. Болеше я малко, но кръвта вече не течеше.

— Нищо страшно — отвърна.

Цялата бе в синини и резки, но това бе толкова маловажно, дори глупаво. Какво щастие бе, че е жива!

Огледа децата, въздъхна дълбоко и се усмихна. Изпитваше огромно облекчение, огромно вълнение. Всички бяха живи. В безопасност. Тя ги бе спасила.

И тогава сред жертвите на плаща видя жена с дълги златистокестеняви коси, просната на земята. Изглеждаше слаба и немощна, но напълно жива.

Фина пристъпи към нея, отпусна се на колене и се опита да ѝ помогне. Когато я хвана за ръката и я подкрепи, за да се изправи,

забеляза колко стройно и мускулесто е тялото ѝ. Но непознатата бе пообъркана от другите.

— Къде са децата ми? — изговори с мъка. Цялата трепереше. Нолън се приближи и метна ливреята си на раменете ѝ. Тя бавно и някак непохватно я притисна към тялото си с разперени длани, сякаш не можеше да сгъва пръстите си.

— В безопасност сте — увери я Серафина. — Всичко ще бъде наред.

Жената мълчаливо се взираше в земята, косата ѝ се вееше свободно около лицето. Фина предпазливо отметна кичурите коса от очите ѝ и... ахна.

Никога не бе виждала по-голяма красавица. Имаше прекрасна чиста кожа, високи скули и тясно овално лице. Но най-удивителни бяха очите ѝ — кехлибареножълти.

Серафина се намръщи. Не разбираше нищо и не вярваше на нищо. Жената ѝ се струваше позната, но бе сигурна, че никога досега не я е виждала.

И в следващия момент осъзна, че когато се взира в нея, сякаш гледа в огледало. Искаше да ѝ каже нещо, но трепереше толкова силно, че едва успя да отрони няколко думи:

— Коя сте вие?

Жената не отвърна. Някак смешно — с външната страна на дланите, потърка очите и лицето си и огледа с празен поглед гората и поляната. Явно не разбираше какво вижда наоколо и как се е озовала тук. После се втурна с препъване към леговището на пумата под корените на падналата върба.

— Къде са децата ми? — развика се като обезумяла.

Без да се бои от хищника, се вмъкна в леговището и погледна вътре. По някаква причина бе уверена, че децата ѝ са вътре. На Серафина ѝ дожаля за нея.

„Бедничката — помисли си. — Сигурно е полудяла, докато е била в плен на плаща.“

Притеснена, че пумата ще я нападне, Фина се спусна след нея, за да я издърпа оттам. Но тогава жената издаде няколко резки гърлени звука и котетата изпълзяха от леговището в отговор на нейния зов. Непознатата падна на колене и ги прегърна разсмяна. Малките се търкаха в раменете ѝ и мъркаха доволно.

Серафина изтръпна. Беше сигурна, че разярената майка всеки момент ще изскочи от леговището си след котетата. Но когато погледна вътре, видя, че пумата не е там, затова огледа нервно близките дървета.

А жената, все още на колене, прегръщаше малките, вдигаше ръце и смаяно се взираше в дланите си, сякаш бяха нещо изумително. Постоянно свиваше и разгъваше пръстите си и не спираше да се усмихва. Потърка раменете си, докосна главата си, отметна назад коса... Държеше се като човек, който току-що се е пробудил от ужасен кошмар и все още не може да повярва, че е цял и невредим. После се изправи, повдигна лице към нощното небе и дълбоко въздъхна. Завъртя се бързо в кръг, сякаш танцуваше, притисна по-плътно към тялото си ливреята на Нолън и се разсмя.

— Свободна съм! — провикна се към звездите.

Все така усмихната, жената се огледа отново наоколо, вече с побистър поглед. Забеляза гробовете, каменния ангел, останалите

пленници на черния плащ. После зърна Серафина. И се вцепени. Вече не се усмихваше. Не се движеше. Само се взираше в нея.

Фина усети как сърцето ѝ забавя ритъм все повече и повече...
Още малко и щеше да спре, толкова бе уплашена.

— Защо ме гледате така?

Внезапно жената се спусна към нея с невероятна скорост. Серафина отскочи, за да се защити, но непознатата я хвана с лекота, обърна я към себе си и се вгледа в лицето ѝ.

— Ти си тя! — ахна потресено. — Ти си тя! Не мога да повярвам! Виж се само!

— Аз... аз... не разбирам — прошепна момичето, докато се опитваше да се отскубне.

— Как се казваш, дете? Кажете ми името си!

— Серафина — отрони тя. Взираше се с широко отворени очи в жената.

— Дай да те огледам — каза непознатата. Завърташе я ту на една, ту на друга страна. — О, виж се само! Колко си голяма! Колко си красива! Просто си прекрасна!

На Серафина ѝ се зави свят, беше напълно обърквана, нищо не разбираше. Какво правеше тази жена? Какво я прихващаше?

— Коя сте вие? — попита отново.

Красавицата млъкна и я погледна съчувствено.

— Извинявай — изрече нежно. — Забравих, че не ме познаваш. Казвам се Леандра.

Името не говореше нищо на Серафина, но очите, лицето и гласът на жената я хипнотизираха.

Изведнъж в съзнанието ѝ сякаш избухнаха искри, нещо се пробуди...

— Но коя сте... Коя си ти? — попита и сви ядосано юмруци.

— Знаеш коя съм — отвърна Леандра и я погледна настойчиво.

— Не, не знам! — извика момичето и от яд тропна с крак.

— Аз съм майка ти, Серафина — каза тихо жената, протегна ръка и за първи път докосна лицето ѝ.

Фина се вкамени. Сви вежди в недоумение. Как бе възможно? Отново се вгледа в лицето ѝ, опита се да опознае чертите ѝ, да разбере може ли да вярва на това, което вижда с очите си.

Устата ѝ пресъхна. Облиза устни и ги стисна плътно. Стараеше се да се успокои, но в същото време продължаваше да изучава косата на жената, ръцете ѝ, мускулестото ѝ тяло. Но именно очите — жълтите очи, ѝ подсказваха, че чутото е истина.

Това бе майка ѝ.

Лицето ѝ пламна. В очите ѝ се появиха сълзи и замъглиха образа на красивата жена пред нея. Въздъхна шумно, но въздишката ѝ се превърна в хлипане, в мъчително ридание, което вече не можеше да контролира. Майка ѝ се протегна към нея и я прегърна силно.

— Всичко е наред, котенце мое — изрече, но нейният собствен плач се смеси с хлипането на момичето.

Серафина най-накрая проговори, но бе толкова развълнувана и изнемощяла, че успя да изрече само две думи:

— Но как...?

Деца и възрастни, освободени от властта на плаща, започваха да идват на себе си. Бродеха из гробището, разговаряха, питаха се къде са и какво е станало, но мислите на повечето бяха объркани. Мнозина бяха прекалено замаяни, за да говорят. Нолън и Клара приближиха до Серафина, защото я бяха разпознали. До тях се струпаха и други деца. Възрастните се лутаха сами, опитваха се да си спомнят живота и роднините си.

Мъж стоеше до един от гробовете и смаяно се взираше в надгробната плоча.

— Но това съм аз... Това е името ми. Явно жена ми и децата са решили, че съм мъртъв...

Сега ѝ стана ясно защо част от гробовете са празни, но Фина все още не разбираше как е възможно красивата жена пред нея да е майка ѝ.

— Какво е станало с теб? — попита.

Светлината на звездите се отразяваше в омагьосващите очи срещу нея.

— Аз съм дивокот, Серафина — заяви Леандра и издиша облаче пара в студения въздух. — Душата ми има две половини.

Момичето въздъхна бавно и се опита да осмисли думите, но не успя. Нищо не разбираше.

— Ела тук — докосна я по ръката майка ѝ. — Поседи с мен за малко.

Седнаха в подножието на каменния ангел, обърнати с лице една към друга.

— Някога живеях в село, недалеч оттук. Бях обикновен човек... но имах способността да се превръщам в дива котка, когато пожелаея.

Серафина се заслуша в думите на тази жена, за която бе копняла толкова много, и всичко наоколо изчезна. Студеният въздух, надгробните камъни, другите жертви на плаща... Чувахе само спокойния, нежен глас на майка си.

— Бях омъжена за човек, когото обичах с цялото си сърце. Искахме голямо семейство и аз бях вече бременна. Мъжът ми също беше дивокот и прекарвахме много време в гората, тичахме и ловувахме заедно. — Леандра изчисти леко снежинките, които падаха по косата на Серафина. — Но времената бяха тежки. Гората загиваше, измъчена и увредена от зла магия.

Фина погледна към остатъците от плаща и следите от огън по земята. Майка ѝ продължи:

— Веднъж, когато вървах през гората в образа на човек, ме нападна невъобразим мрак...

— Бил е Мъжа с черния плащ — прошепна Серафина.

— Той ме обвини с мантията си, да. Борих се с все сили за живота си, но той бе много по-силен. Мъжът ми чу виковете и се спусна да ми помогне. Хвърли се в битка, но Мъжа с черния плащ надви и двамата ни. Видях как заби кинжал в баща ти. Още малко и полите на плаща щяха да ме погълнат. Бях отчаяна, ужасена. Страхувах се за живота на бебетата си. Започнах да се трансформирам в дива котка, за да се боря с нокти и зъби с врага. Но в този момент плащът засмука човешката половина на душата ми. Продължавах да се бия яростно, както би се сражавала всяка пума в името на малките си, и успях да се измъкна и да избягам. Но плащът ме разкъса на две.

— Не разбирам — ахна Серафина. — За какво говориш? Как така те е разкъсал на две?

— Черният плащ раздели душата ми. Погълна човешката ми половина, както искаше, но никога досега не си бе имал работа с дивокот.

— И ти остана в облика на пума... — довърши смаяно момичето.

— Да — потвърди с треперещ глас Леандра. — Бях смазана от скръб. Не успях да намеря баща ти и подозирах, че е мъртъв. Душата, тялото, любовта ми — всичко бе на парчета. Не виждах смисъл да живея...

Снижи глас до шепот, а после замълча. Серафина се приближи още повече до нея.

— Но си била бременна... — нетърпеливо я подкани да продължи.

— Да, така е — вдигна глава майка ѝ. — Чаках деца. Само това ми вдъхна сили да продължа напред. Родих няколко месеца по-късно,

но раждането не мина както трябва. От четирите бебета само ти се роди жива и не знаех дали ще оцелееш до утрото. А и какво можех да правя с теб? Роди се като човешко дете, а аз не бях човек! Как можех да отгледам човешко бебе?

— И какво стана после? — примоли се Фина.

— Същата нощ чух стъпки на човек, който бродеше в гората. Отначало го помислих за враг и за малко да го убия. Обикалях около непознатия в мрака, дълго го наблюдавах и се опитвах да надникна в сърцето му. Добър човек ли беше? Силен или слаб? Щеше ли да защитава леговището си със зъби и нокти? Беше чужд човек, но все пак човек. Не виждах друг изход, затова реших да му дам детето. Молах се да те вземе и да те отведе в света на хората, да намери някого, който да се погрижи за теб, защото колкото и да ме болеше, знаех, че аз не мога да го направя.

— Бил е моят татко! — възкликна Серафина.

Леандра кимна с усмивка:

— Да, това е бил твоят татко. Ти лежеше свита на кълбо, покрита цялата в кръв, и аз даже не успях да те разгледам добре онази нощ. Не знаех дали ще оживееш и дали няма да си увредена по някакъв начин. Не бях сигурна, че ще си нормална.

Серафина се умълча, а после вдигна очи към майка си и тихичко попита:

— А нормална ли съм?

Жената грейна. Силно прегърна дъщеря си и се разсмя.

— Разбира се, Серафина! Ти си красавица. Съвършена си. Виж се само! В нощта, когато се роди, се боях, че щом този непознат мъж те разгледа по-добре, ще те удави в кофа вода като нежелано коте. Направо се побърках от ужасни мисли и страхове. Но ето те пред мен. Жива си! И си просто съвършена...

Фина погледна към небето. Звездите се размиваха пред очите ѝ заради сълзите, които преливаха от тях. Изтри лице с длан. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Прегърна силно майка си. Притискаше я с ръце и усещаше топлината, силата, радостта и щастieto, които я изпълваха. Леандра също я притисна към себе си, почти мъркаше от блаженство. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а котетата — полубратът и полусестрата на Фина — подскачаха наоколо и се радваха заедно с тях.

— Виждам, че баща ти те е възпитал добре, Серафина — каза жената и я отмести леко от себе си, за да я погледне в лицето. — Когато те видях за първи път на гробището, те помислих за враг и те нападнах, както повеляваха инстинктите ми. Живяла бях като пума дванайсет години и първо бях звяр, а чак на второ място — човек. Едва тази нощ, когато видях отблизо очите ти, започнах да се досещам коя си. Ти си тук! Ти ме освободи, Серафина! Дванайсет години по-късно изцели душата ми. Разбираш ли? Отново съм цяла благодарение на теб! Отново имам ръце, пръсти, мога да се смея и да те целувам! Ти ме спаси. И си просто чудесна, най-прекрасното котенце, за което бих могла да си мечтая: с топло сърце, остри нокти, дръзка и прекрасна.

Фина се изчерви от гордост. Но после се огледа и видя другите деца, които я чакаха.

— Черният плащ е направил всичко това — изрече.

— Да — кимна Леандра и погледна изплашените и объркани лица на децата, които се лутаха сред гробовете. — Те явно не разбират какво им се е случило.

— Но ти разбираш.

— Защото плащът погълна само част от мен.

— Сигурно е било ужасно... — Момичето за миг се опита да си представи станалото с майка ѝ и другите хора. — Но защо той поглъщаше само деца в последно време?

— Мистър Торн живя тук много години. За да не го разобличат, поглъщаше души само когато видеше изключително рядък талант, който много силно желаше. Но после се случи нещо. Плащът започна да го надвива. С всеки изминал ден тялото му старееше все по-бързо. Той умираше.

— Разпадащата се кожа, полепнала по ръкавиците — спомни си Серафина.

— И тогава започна да краде душите на деца, защото притежаваха не само талант, но и това, което му липсваше най-много...

— Младост — досети се Серафина. — Но откъде знаеш всичко това?

Леандра се изправи и помогна на дъщеря си да стане.

— Имаме да си кажем много неща. Сега обаче трябва да върнем тези деца при родителите им.

— Но...

Фина искаше да говорят още, да научи повече, а и се боеше, че нещо може отново да я раздели с майка ѝ.

— Не се тревожи. — Леандра нежно я докосна по бузата с ръка. — Няма да си тръгна. Вече съм тук. И отново съм цяла, в пълния си облик. В следващите дни ще те науча на всичко, което знам, както би трябвало да направи една майка. А ти ще ми разкажеш за живота си и ще ми помогнеш да се върна в света на хората. Прекалено дълго отсъствах. Сега сме заедно, Серафина. Едно семейство сме, една плът и кръв, и вече нищо няма да ни раздели. — По лицето ѝ се стекоха сълзи. — Повече от всичко искам да знаеш колко силно те обичам. Обичам те. Винаги съм те обичала.

— И аз те обичам, мамо — отвърна Фина. Гласът ѝ потрепери, докато прегръщаше майка си, и се разплака също като нея.

Серафина стоеше под дърветата в края на гората и се взираше в имението „Билтмор“. Слънцето се бе издигнало в ясното синьо небе и обагреше в златисто предните стени на къщата.

Пред основната сграда се беше събрала голяма група от мъже и жени, някои на коне, други не. Имаше дами и изискани господа, слуги и работници. Всички се суетяха много.

„Отново са събрали спасителна група, която да претърси гората“ — осъзна Серафина.

В тълпата бяха и мистър и мисис Вандербилт. Изглеждаха опечалени от изчезването на поредното дете. Мисис Брамс стоеше до съпруга си, който бе облечен в грубоват, простичък костюм и изглеждаше готов да влезе в гората. Мистър Ростонов също се луташе сред хората, понесъл кученцето на дъщеря си на ръце. Дошли бяха да помогнат мис Уитни и мистър Прат, главният готвач, икономът, неговият помощник и много други слуги от домакинството и от конюшната.

— Ако искаме да я намерим, трябва да потеглим веднага! — провикна се Брейдън и се метна с уверено движение на коня си.

Сърцето на Серафина трепна от щастие. Едва щом видя приятеля си, разбра какво става там. *Брейдън* бе организиран търсенето ѝ. Всички тези хора тръгнаха към гората, за да търсят *нея*, Серафина.

— Всички насам, моля. Съберете се! — извика младежът.

Фина никога не го беше виждала толкова смел, уверен и решителен. Богати и бедни, гости и слуги — успял бе да обедини всички. При тази мисъл топла вълна заля измръзналото ѝ, изтощено тяло и я сгря цялата.

После забеляза баща си. Навярно се бе събудил сутринта и бе видял, че я няма никъде. Най-после бе преодолял страха си, че ще бъдат разкрити, и бе отишъл при Вандербилт за помощ.

Брейдън се обърна към ловците с кучетата.

— Дайте им да подушат това — заяви и им метна нещо. Старата дреха на Серафина, направена от ризата на баща ѝ.

Четири шарени хрътки, порода плот хаунд, се дърпаха от поводите си, сякаш бяха на лов за еноти и нямаха търпение да поемат по следата.

— Търсих Торн, за да се присъедини към групата — обади се мистър Бендъл, вече оседдал своя породист жребец, — но не можах да го намеря никъде.

„Няма и да го намериш — помисли си доволно Фина, докато гледаше как хората се събират по групи. — Никога.“

— Мистър Бендъл, ако обичате, поведете тази група на изток — обърна се Брейдън към него. — Чичо, можете да тръгнете с вашите хора на запад. — После заговори на ловците: — Когато Гидиън улови следата на Серафина, се втурна на север, така че ще се опитаме да тръгнем след него...

Обърна се на седлото си, посочи към гората... и се вцепени.

В мига, в който Фина разбра, че той гледа към нея, пристъпи напред и излезе иззад дърветата.

Младежът отначало не повярва на очите си. Дръпна юздите, за да спре коня си, и се загледа през ливадата към нея. Погледите им се срещнаха и той най-накрая се усмихна. Серафина усети облекчението и радостта му.

— Кой е това? — с недоумение попита мистър Вандербилт.

— Тя ли е момичето, което търсим? — веднага се досети леля му.

Всички се обърнаха в указаната посока и се втренчиха в Серафина, която стоеше в края на гората с красивата си разкъсана рокля.

Днес тя не се криеше.

За първи път в живота си позволи да я видят. И то *всички*.

Не помръдваше, чакаше да осъзнаят какво точно виждат.

На лицата на хората бе изписано огромно изумление — не само заради появата на момичето от гората, а и заради голямата възрастна пума до него. Серафина бе отпуснала ръка на шията ѝ, галеше я нежно, прегръщаше я. Дивата котка не просто стоеше там, тя *придружаваше* човешкото дете, силна и спокойна.

От другата страна на странното момиче стоеше черен доберман. Гидиън.

На места кървеше, но и той бе спокоен и горд, защото се бе сражавал в страховита битка и бе победил.

Брейдън се усмихна.

— Знаех си, че ще я намериш — отрони тихо.

А когато от гората се появи момче, облечено в ливрея на кочияш, и се спря до Серафина, радостни усмивки грейнаха на лицата на хората. После измежду дърветата излезе русокосо момиче, следвано от още няколко души. Скоро цяла група деца стояха на границата между гората и ливадата на имението, до Серафина и двамата ѝ верни спътници, пумата и добермана.

Дълго време никой не посмя да помръдне или да каже нещо. Хората от спасителната група не можеха да повярват на очите си.

После малкото бяло кученце скочи от ръцете на мистър Ростонов и се спусна напред с цялата бързина, на която бе способно с късите си крачка. Всички наблюдаваха, вцепенени от смайване, как кутрето прекоси моравата с лай и се метна радостно в прегръдката на момиче с гарвановочерна коса, което се разсмя, гушна го силно и го зацелува до полуда.

— Анастасия! — извика мистър Ростонов.

Девојката се затича към баща си. Целунаха се по двете бузи, тя го прегърна и се разплака, едновременно изтощена и безкрайно щастлива. Гледката възрадва Серафина до дъното на душата ѝ.

— Това е момчето ми! — извика бащата на Нолън и посочи с ръка. — Хайде! — обърна се към другите. — Децата са тук, спасени са!

Нолън прегърна татко си, докато другите коняри тупаха момчето по гърба и го поздравяваха за завръщането му. Фина видя колко бе доволен Брейдън, че хлапакът е в безопасност. Клара Брамс се затича към майка си и баща си и ги прегърна.

— О, скъпа, миличка... Най-накрая си тук! — проплака мисис Брамс и стисна почти до задушаване своето момиченце. — Търсихме те навсякъде.

Докато изгубените деца се събираха с родителите си и се отдаваха на радостта си, Серафина стоеше в края на гората заедно с пумата. Майка ѝ бе живяла в горските дебри прекалено дълго и все още не бе готова да се завърне в света на хората, а и трябваше да се грижи за малките котета в леговището си. „Брат ми и сестра ми“ — помисли си момичето и се усмихна. Видя как Леандра се взира в голямата къща и изучава тълпата от хора, кучета и коне, събрани пред нея. После се обърна и я погледна.

Фина отвърна на погледа и я разбра. Пумата я подуши, момичето я прегърна, целуна я и погали мощните ѝ гърди.

— Скоро ще се видим, мамо. Ще дойда до леговището.

После дивата котка се обърна към дърветата и изчезна в гъсталациите.

Когато погледна отново към имението, Серафина видя, че Брейдън язди към нея. Въздъхна облекчено. Младежът слезе от коня и пусна юздите. Застана неподвижно и се взря в нея. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди той да проговори. Знаеше, че дългата ѝ коса е пълна с листа, а лицето и шията ѝ са издраскани и кървят. Хубавата рокля, която ѝ беше дал, бе изцапана с кал и кръв и разкъсана на много места. Но меката светлина на изгряващото слънце озари усмихнатото му лице и Фина разбра, че тези неща не го интересуват. Ясно бе, че се радва безкрайно много да я види.

— Харесва ми какво си направила с роклята — отбеляза Брейдън.

— Мисля, че поставих началото на нов моден стил — кимна тя.

После се разсмяха, пристъпиха един към друг и се прегърнаха.

— Добре дошла у дома.

— Толкова се радвам, че се върнах.

В прегръдката ѝ Брейдън бе така топъл, силен и... верен. За това бе копняла винаги, да има приятел, да има с кого да си говори и да споделя тайни. Не знаеше какво я очаква в бъдеще. Засега просто бе щастлива от присъствието на момчето.

След няколко секунди си спомни за станалото през нощта. Следващия път, когато останеха сами, щеше да му разкаже всичко, но в момента не ѝ се искаше да го притеснява.

— Свърши се.

— Наистина ли беше Торн? — попита колебливо Брейдън.

Тя кимна.

— Плащът е унищожен, а плъхът е убит.

Момчето я погледна.

— Ти си изумителна, Серафина. Съжалявам, че не ти повярвах отначало.

Гидиън излая, явно се чувстваше изолиран от посрещането. Брейдън приклезна и прегърна своето щастливо, скимтящо куче.

— Справи се добре, момче — погали го по главата.

— Благодаря ти, че го изпрати — каза Фина.

— Знаех, че ще те намери.

— Намери ме точно навреме. И се бори като шампион — заяви момичето, спомнило си героичния скок на Гидиън. После отново погледна приятеля си. — Успяхме, Брейдън. Ти, Гидиън и аз намерихме Мъжа с черния плащ и го победихме.

— Добър екип сме.

Докато разговаряха, Фина внезапно видя баща си — стоеше сам на известно разстояние от всички. Взираше се в нея облекчено и леко нерешително. От смаяното му изражение бе ясно, че все още не смее да повярва на очите си. Серафина можеше да си представи какво си мисли, докато я гледа. Неговата дъщеря, момичето, което бе крил и защитавал от новородено, стоеше на открито посред бял ден, пред погледа на всички. Беше изчезнала в гората, дълбоко в пустошта. Стояла бе рамо до рамо с пума. И сега се връщаше у дома при него. Бе довела от гората всички изгубени деца и сега разговаряше с младия господар Вандербилт, сякаш бяха най-добри приятели.

Фина се загледа в баща си и си помисли за всичко, което бе направил за нея, за всичко, на което я бе научил. Обичаше го повече от всякога.

— Всичко е точно както ми казваше, тате — пророни, щом се приближи към него. — В света има много мистерии. И тъмни, и светли.

Постави ръце на раменете му, а той я притегли към широката си гръд и я гушна силно. После я завъртя около себе си и тя се смееше, викаше и плачеше. Когато най-сетне я свали долу, я погледна и хвана за ръце.

— Ти си радост за клетите ми очи, момиче. Поболях се заради теб, но ти свърши добра, наистина добра работа.

— Обичам те, тате.

— И аз те обичам, Серафина — заяви той, без да откъсва поглед от лицето ѝ. После се обърна, загледа се към множеството от хора и отново се взря в нея. — Не че има значение, но най-накрая оправих динамото. И сложих много хубава солидна ключалка на вратата на електрическата стая.

— Има значение, тате. Голямо значение дори — увери го с усмивка на лице. Замисли се как мистър Торн бе саботирал динамото,

за да остави в мрак имението нощем.

— Съжалявам, сър, трябва да отнема дъщеря ви за малко — обади се Брейдън, хвана Фина за ръката и я повлече след себе си.

— Къде ме водиш? — попита момичето притеснено, докато той я дърпаше през тълпата от хора пред къщата.

— Лельо, чичо, това е Серафина, момичето, за което ви разказвах — избута я младежът пред мистър и мисис Вандербилт. — Досега е живяла тайно в нашето мазе.

Фина остана без думи! Не можеше да повярва! Той току-що бе изрекъл името ѝ пред господарите на имението, издал бе къде живее, всичко!

Бавно вдигна поглед към мистър Вандербилт, готова за най-лошото.

— Много се радвам да се запознаем, Серафина — заяви той с усмивка и разтърси силно ръката ѝ. — Трябва да кажа, млада госпожице, че днес ти си моят герой. Ти си моята Диана, богиня на природата и лова. Реших да издигна статуя в твоя чест на върха на най-високия хълм, който се вижда от имението. Ти направи това, което не успях нито аз, нито полицията и частните детективи. Върна децата у дома. Това е просто изумително, Серафина! Браво!

— Благодаря ви, сър — отвърна, цялата почервенияла от смущение. Никога не го бе чувала да хвали някого така. Присмя се сама на себе си вътрешно, задето го бе нарочила за злодей заради хубавите му лъскави обувки. Сега ѝ се струваше нелепо, че някога го е подозирала.

— Е, кажи ми какво се случи, Серафина — продължи мистър Вандербилт. — Как намери децата?

Искаше ѝ се да му каже истината като горда котка, която оставя нощната си плячка на прага на своя господар. Но си спомни всички събития от последните дни, плаща, гробището. Те бяха възрастни. И бяха хора. Едва ли желаеха да чуят противните подробности за плъховете, които бе убила.

— Децата бяха в гората, сър. Просто трябваше да ги намерим.

— Но къде? Мислех, че сме търсили навсякъде.

— Бяха в старото гробище.

Мистър Вандербилт се намръщи.

— Но как са се озовали там? Защо не са се върнали?

— Мястото е тъмно, обрасло с храсталаци и прилича на лабиринт. Влезеш ли в него, е много трудно да се измъкнеш.

— Но ти си се справила, Серафина.

— Аз се ориентирам добре в мрака.

— Пострадала си. — Мъжът посочи шията и другите ѝ рани. — Сякаш си се борила със самия дявол.

— Не, не, нищо подобно, сър — отвърна момичето и неволно покри с ръка разранената си шия. — Просто се натъкнах на гадни трънаци. Ще се оправя. Но децата бяха гладни и уплашени, когато ги намерих, сър. Бяха много объркани и разказваха истории за призраци и демони. Бяха ужасени.

— Струва ми си, че си имала изключително трудно преживяване... — заяви мистър Вандербилт. В тона му се долавяха едновременно симпатия и уважение.

— Да, сър. Мисля, че трябва да се постареем бъдещите ни гости да не ходят в онази посока — допълни Фина, щом се присети за леговището на майка си и нейните котета. — Най-добре е никой да не припарва до старото гробище.

— Да, звучи логично — съгласи се той. — Ще казваме на гостите си да избягват онзи район.

— Да, сър.

— Е... — Господарят на имението въздъхна облекчено, без да откъсва поглед от нея. — Не казвам, че разбирам всичко, което се е случило, но разпознавам героите, когато ги срещна.

— Тя е *героиня* — обади се мисис Вандербилт и подаде ръка на Серафина, както правеха изисканите дами. Момичето опита да си спомни как се държат младите госпожици в такива ситуации и се постара възможно най-добре да наподоби тяхното ръкуване. Ръката на господарката бе много мека и гладка в сравнение с нейната, толкова различна от мускулестите и стегнати ръце на майка ѝ.

— Чудесно е, че най-накрая се срещаме, млада госпожице — усмихна ѝ се мисис Вандербилт. — Знаех си, че има нов човек в живота на Брейдън. Просто не можех да се сетя кой би могъл да е той.

— И на мен ми е приятно да се запознаем, мисис Вандербилт — изрече Серафина, като се стараеше да звучи възможно най-достолечно и зряло.

— Брейдън каза, че живееш в нашето мазе. Наистина ли е така?
— попита мило господарката на имението.

Фина кимна, ужасена от предстоящата реакция на дамата.

— А какво правиш там, Серафина?

— Аз съм Г. Л. П. — отвърна момичето и внезапно изпита силно възмущение и прилив на гордост.

— Съжалявам, скъпа. Опасявам се, че не знам какво е това.

— Аз съм главният ловец на плъхове в имението „Билтмор“.

— О, божичко! — Мисис Вандербилт ахна от изненада и погледна съпруга си. После отново се обърна към Фина: — Дори не съм подозирала, че имаме такава служба в имението!

— Да, имате. От доста време. Изпълнявам длъжността, откакто станах на шест или седем години.

— Струва ми се, че това е изключително важна работа — отбеляза мистър Вандербилт.

— Да. И аз я приемам много сериозно — потвърди Серафина.

— Определено е така — кимна Брейдън.

Фина го сръга с лакът в ребрата, като се опитваше да не се размее.

— Е, в такъв случай ти благодарим, мис Серафина — каза мило мисис Вандербилт. — Всички ние оценяваме усилията ти. А си толкова мъничка. Наистина не разбирам как си успяла, но ти върна децата, а това е най-важното. Благодарение на теб „Билтмор“ отново е изпълнен със смях, а сърцето ми — с щастие.

— Точно така — съгласи се мистър Вандербилт. После се обърна и пристъпи към бащата на Фина: — А вие, сър, как сте успели да скриете дъщеря си от нас през цялото това време?

— Тя е добро момиче, сър — заяви татко ѝ едновременно гордо и покровителствено. Пристъпи крачка напред с тревога в очите, още не бе сигурен как ще постъпи с тях мистър Вандербилт.

— Сигурен съм, че е така — отвърна през смях господарят на дома. — Бих казал, че баща ѝ е отговорен за това.

— Благодаря ви, сър — заекна механикът, зашеметен от великодушните думи на мъжа, който в този момент протегна ръка и се здрависа радушно с него.

Фина забеляза облекчението, което се изписа на лицето на баща ѝ, когато насочи отново поглед към нея.

После мистър Вандербилт погледна към племенника си.

— А ти, млади господине, къде си крил тази твоя нова приятелка?

— Хмм... Къде ли не — ухили се Брейдън. — Повярвай ми, чичо, не е трудно да я скрие човек.

— Да, виждам. — Чичо му постави нежно ръка на рамото му. — Знаеш как да си избираш добри приятели, а това е едно от най-важните умения на света. Добра работа, бих казал, добра работа.

Брейдън засия от тази похвала. „Толкова е хубаво, когато се усмихва“ — помисли си доволна Серафина. Мисис Вандербилт се протегна и я докосна по ръката:

— Ела с мен в къщата, скъпа.

Докато вървеше към имението заедно с Брейдън, баща си и всички останали, Фина се замисли колко невероятно е това, което се случва. Беше живяла в мазето на „Билтмор“ през целия си живот, но за първи път щеше да влезе през парадния вход. Имаше чувството, че стъпва по облаци. Че вече е станала *истински* човек.

— Сега... нека си поговорим по женски — прегърна я мисис Вандербилт. — Каж ми, на теб и татко ти харесва ли ви да живеете в мазето?

— Да, госпожо, стига да нямате нищо против, че живеем там...

— Е, не мога да кажа, че е обичайно, и си мисля, че долу едва ли ти е много удобно. Имаш ли си легло, чисти чаршафи?

— Не, госпожо — отвърна откровено Фина. — Спя зад бойлера.

— А, разбирам — кимна мисис Вандербилт, но очевидно бе ужасена. — Мисля, че можем да оправим това. Ще ви изпратя две хубави легла с меки, пухени дюшеци, комплект чаршафи и завивки. И, разбира се, възглавници. Как ти се струва идеята?

— Направо чудесно, госпожо! — заяви Серафина с щастлива усмивка. Надяваше се това да стане скоро, защото след всичко преживяно искаше само да се пъхне под обещаните завивки и да спи цяла седмица.

— Добре, значи е уредено — каза доволна мисис Вандербилт и погледна към съпруга си.

— Чудесен план — съгласи се той. — Важно е да се грижим добре за главния ловец на плъхове на имението, особено като знаем какви гигантски твари се въдят наоколо.

Серафина се усмихна. Мистър В. си нямаше ни най-малка представа и за половината от ставащото тук.

Докато вървяха към къщата, се обърна и погледна назад, към гористите планини. Вече знаеше, че в света има по-тъмни сили, отколкото бе подозирала. Но имаше и по-светли. Не бе съвсем наясно какво е нейното място във всичко това или каква роля ѝ е писано да играе, но знаеше, че е част от света, а не просто страничен наблюдател. И беше сигурна, че съдбата ѝ не зависи от мястото и обстоятелствата, при които е родена, а от решенията, които взема, и от битките, които избира да води. Нямаше значение дали има осем или десет пръста на краката си, кехлибарени или сини очи. Важни бяха само делата ѝ.

С вълнение се запита на какво ли ще я научи майка ѝ в дните, които ще прекарат заедно, какви нови умения ще овладее, какви нови неща ще види... Сега можеше да излиза свободно навън през деня и да ловува нощем.

Загледа се в статуите на каменните лъвове пред парадния вход на къщата. Вече не беше просто главният ловец на плъхове, а и защитник срещу натрапниците и злите духове. Тя беше закрилникът на имението „Билтмор“.

Тя беше ловецът, пазителят.

И се казваше Серафина.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искал да благодаря на моите чудесни издатели в „Дисни Хайпириън“ — Емили Мийхан и Лора Шрайбер, и на моя забележителен агент Бил Контарди за вярата им в Серафина, за прозорливите им коментари за подобряването на текста и за отдадеността им, благодарение на която историята бе представена на света по възможно най-добрия начин.

Благодаря също на съпругата си Дженифър и на дъщерите ни, които имаха важна роля в създаването и усъвършенстването на историята на Серафина. Може на корицата да е моето име, но цялото ни семейство се труди с любов над книгата.

Искам да отдам признателност и на своите братя — Пол и Крис, които бяха с мен от самото начало.

Благодаря и на екипа и ръководството на имението „Билтмор“ за тяхната подкрепа за „Серафина и черният плащ“ и за отдадеността, с която съхраняват важна част от историята на Америка и я представят пред света.

Най-накрая бих искал да благодаря на хората, които ми помогнаха да стана по-добър писател през годините, включително Том Дженкс и Карол Едгариан от списание „Нарейтив“ — за тяхното приятелство и приятелски съвети; на Алън Ринцлер — за редакторските намеси и напътствия; на Алисън Итерли — за работата ѝ по най-ранния вариант на „Серафина“; и на всички други редактори и читатели, които през годините ми даваха обратна връзка за моето писане. Ако притежавам някакви писателски умения, това се дължи на факта, че внимателно се вслушвах във всички вас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.